

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 10

II Legislatura

Any 1984 (segon període)

Presidència
del Molt Honorable Sr. Miquel Coll
i Alentorn

Sessió Plenària núm. 12

Segona i darrera reunió,
tinguda dijous 15 de novembre de 1984

SUMARI

La sessió, suspesa ahir al vespre, es reprèn quan falten deu minuts per a les deu del matí.

*El punt tercer de l'ordre del dia és **Debat i votació del Projecte de Llei del Laboratori General d'Assaigs i Investigacions**.*

L'H. Sr. Conseller d'Indústria i Energia presenta la iniciativa del Consell Executiu (p. 307).

*Posats a votació els **articles 1, 2, 3, 4 i 5** del Projecte de Llei, s'aproven per unanimitat (p. 307).*

*El Diputat I. Sr. García Sánchez, del G. p. del PSUC, defensa una **esmena** al mateix article 7 (p. 307). El Diputat I. Sr. Romera, del G. p. Popular, defensa una **esmena** a l'article 7 (p. 308). El Diputat I. Sr. Pla, del G. p. de Convergència i Unió, fa un torn en contra de totes dues esmenes (p. 310). Posada a votació l'**esmena del G. p. del PSUC**, es rebutja per 36 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció (p. 311). Posada a votació l'**esmena del G. p. Popular**, es rebutja per 9 vots a favor, 66 en contra i 29 abstencions (p. 311). Posat a votació l'**article 7**, s'aprova per 95 vots a favor, 9 en contra i cap abstenció (p. 311).*

*Posats a votació els **articles 8, 9, 10 i 11**, s'aproven per unanimitat (p. 311).*

*El Diputat I. Sr. Romera, del G. p. Popular, diu que considera decaiguda l'**esmena** del seu Grup parlamentari a l'apartat 1 de l'article 12 (p. 311). Posat a votació l'**article 12**, s'aprova per unanimitat (p. 311).*

*Posats a votació els **articles 13, 14, 15 i 16**, les **Disposicions transitòries** i les **finals**, l'**exposició de motius** i el **títol**, s'aproven per unanimitat.*

Per fer l'explicació de vot prenen la paraula els Diputats I. Srs. Romera, del G. p. Popular (p. 311), García Sánchez, del G. p. del PSUC (p. 312), Casanovas, del G. p. d'Esquerra Republicana (p. 312); Cigarrán, del G. Socialista (p. 313), i Pla, del G. p. de Convergència i

Unió (p. 313).

El punt quart és **Interpellació al Consell Executiu sobre la política d'avalis concedits per la Generalitat**. La formula el Diputat I. Sr. García Sánchez, del G. p. del PSUC (p. 314). Li contesta l'H. Sr. Conseller d'Indústria i Energia (p. 315). L'I. Sr. Diputat replica (p. 316) i l'H. Sr. Conseller li contesta (p. 316).

El punt cinquè és **Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el fons de lluita contra l'atur**. La formula el Diputat I. Sr. Ribó, del G. p. del PSUC (p. 317). El Diputat I. Sr. Guitart, del G. Socialista, defensa l'esmena que hi ha presentat el seu Grup (p. 318). En el torn corresponent als Grups que no hi han presentat cap esmena prenen la paraula els Diputats I. Srs. Alay, del G. p. d'Esquerra Republicana (p. 319); Romera, del G. p. Popular (p. 320), i Sesmiló, del G. p. de Convergència i Unió (p. 320). El Diputat I. Sr. Ribó accepta l'esmena defensada (p. 321). Posada a votació la primera part de la Moció, amb l'esmena acceptada, es rebutja per 44 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció (p. 322). Posada a votació la segona part, es rebutja per 48 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció (p. 322).

El punt sisè és **Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'ensenyament mitjà**. La formula la Diputada I. Sra. Vintó, del G. p. del PSUC (p. 322). El Diputat I. Sr. Descals, del G. p. de Convergència i Unió, defensa les esmenes que hi ha presentat el seu Grup (p. 323). El Diputat I. Sr. Casals i Parral, del G. p. Popular, defensa l'esmena que hi ha presentat el seu Grup (p. 324). La Diputada I. Sra. Mata, del G. Socialista, defensa l'esmena que hi ha presentat el seu Grup (p. 324). En el torn corresponent als Grups que no hi han presentat cap esmena pren la paraula el Diputat I. Sr. Casanovas, del G. p. d'Esquerra Republicana (p. 325). La Diputada I. Sra. Vintó accepta l'esmena del G. Socialista (p. 325). Posada a votació la Moció, amb l'esmena acceptada, es rebutja per 34 vots a favor, 63 en contra i 5 abstencions (p. 326).

El punt setè és **Preguntes a formular oralment en el Ple**. El M. H. Sr. President exposa com es farà d'ara endavant la tramitació d'aquestes preguntes (p. 326). El Diputat H. Sr. Armet, del G. Socialista, intervé per a una qüestió d'ordre (p. 327).

La primera, **Pregunta al Consell Executiu sobre la situació de la pesca a les costes catalanes**, és formulada pel Diputat I. Sr. Pérez i Ciudad, del G. Socialista (p. 327). Li contesta l'H. Sr. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (p. 327). L'I. Sr. Diputat replica (p. 328) i l'H. Sr. Conseller li contesta (p. 328).

La segona, **Pregunta al M. H. Sr. President de la Generalitat sobre les centrals sindicals majoritàries a Catalunya**, és formulada pel Diputat I. Sr. Obiols, del G. Socialista (p. 329). Li contesta l'H. Sr. Conseller de Treball (p. 329). L'I. Sr. Diputat (p. 330) i l'H. Sr. Conseller (p. 330) intervenen per fer unes puntualitzacions.

La tercera, **Pregunta al Consell Executiu sobre un possible acord econòmic i social a Catalunya**, és formulada pel Diputat I. Sr. García Sáez, del G. Socialista (p. 330). Li contesta l'H. Sr. Conseller de Treball (p. 330). L'I. Sr. Diputat replica (p. 331) i l'H. Sr. Conseller li contesta (p. 332).

La cinquena, **Pregunta a l'H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social sobre les guarderies de Vilanova i la Geltrú**, és formulada per la I. Sra. Mata, del G. Socialista (p. 332). Li contesta l'H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social (p. 333). La I. Sra. Diputada replica (p. 333) i l'H. Sr. Conseller li contesta (p. 333).

La sisena, **Pregunta a l'H. Sr. Conseller de Cultura sobre la recuperació del patrimoni artístic i històric de la Vall d'Aran**, és formulada per la Diputada I. Sra. Busquets, del G. p. de Convergència i Unió (p. 334). Li contesta l'H. Sr. Conseller de Cultura (p. 334). La I. Sra. Diputada repregunta (p. 334) i l'H. Sr. Conseller li contesta (p. 334).

La setena, **Pregunta al Consell Executiu sobre la construcció d'un CAP a la Zona Franca de Barcelona**, és formulada pel Diputat I. Sr. Guitart, del G. Socialista (p. 335). Tot seguit, a proposta del M. H. Sr. President, el Diputat H. Sr. Espasa, del G. p. del PSUC, formula la desena i darrera, **Pregunta al Consell Executiu sobre l'atenció sanitària primària als veïns de la Zona Franca de Barcelona**, sobre el mateix tema (p. 335). Els contesta l'H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social (p. 336). Els Diputats I. Sr. Guitart (p. 336) i H. Sr. Espasa (p. 000) repliquen i l'H. Sr. Conseller els contesta (p. 336).

La sessió s'aixeca quan falten dos minuts per a les dues del migdia.

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a tres quarts i cinc de deu del matí. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major i la Lletzada Sra. Folchi.

Al banc del Govern seu el M. H. Sr. President de la Generalitat, acompanyat dels H. Srs. Consellers d'Ensenyament, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball, de Justícia, d'Indústria i Energia, i de Comerç, Consum i Turisme.

Projecte de Llei del Laboratori General d'Assaigs i Investigacions

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió. El tercer punt de l'ordre del dia d'aquesta sessió és Debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Indústria, Energia, Comerç i Turisme sobre el Projecte de Llei del Laboratori General d'Assaigs i Investigacions i de les esmenes reservades per a defensar en el Ple.

La Comissió d'Indústria, Energia, Comerç i Turisme ha acabat els seus treballs i ha emès Dictamen. Pregunto si hi ha algun membre del Consell Executiu que vulgui presentar la iniciativa de la Llei. *(El Sr. Conseller d'Indústria i Energia demana per parlar.)* L'Honorable Conseller, senyor Hortalà, té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA (Joan Hortalà): Senyor President, senyores i senyors Diputats, el títol d'aquest Projecte de Llei és suficientment explícit com perquè aquesta presentació sigui necessàriament breu. Tot i així, em permeto de ressaltar el que, al meu criteri, són els aspectes més rellevants. Primer, i des d'un punt de vista polític, aquesta és una norma substantivament de tipus tècnic, i amb això, tanmateix, no vull pas sostreure del seu abast implicacions ideològiques de cap mena. Personalment penso que no és pas certa la dicotomia en compartiments estancs, entre ciència i ideologia i, per tant, en assenyalar des d'aquest punt de vista el caràcter tècnic d'aquesta norma, el que vull donar a entendre és la seva intencionalitat de tipus específic i operatiu.

En segon lloc, i des d'un punt de vista funcional, es tracta, al meu entendre, de dotar de personalitat jurídica pròpia un instrument avui absolutament indispensable per al disseny de tota política industrial que fixi l'eficàcia com una de les seves característiques.

En aquest sentit, el Laboratori General d'Assaigs i Investigacions és una eina fonamental vers la modernització de l'aparell productiu i també un estri contundent per conferir major competitivitat a la indústria catalana, en uns moments particularment delicats, com són els derivats d'una llarga crisi industrial, a nivell intern, i de les exigències de l'adhesió de la nostra economia a la comunitat econòmica europea, a nivell extern.

El tercer aspecte, en fi, que vull assenyalar, és el caràcter de servei que des d'un punt de vista institucional es vol aconseguir mitjançant l'aprovació d'aquesta norma. Efectivament, el marc competencial —que ara com ara l'Estatut fixa per al desplegament d'actuacions econòmiques, en general, i industrials, en particular— és de tipus bàsicament estructural, ja que no es disposen de competències, ni monetàries ni tributàries, ni aranzelàries. Es tracta, doncs, de dissenyar polítiques estructurals i no pas polítiques conjunturals. I és així com en posar en

funcionament aquest laboratori en el marc de la Generalitat es reforça la via de fer allò que es pot fer i que, alhora, convé de fer-ho, que en aquest sentit no és altra cosa que nodrir la indústria catalana d'un mecanisme que, al mateix temps que facilita la innovació tecnològica, consolida les actuacions relatives a l'assaig i anàlisi de materials i productes, de màquines i aparells, de peritacions i dictàmens, de certificacions de qualitat i d'acolliment de normes, d'homologabilitat i, en fi, d'estudi i d'investigació.

Aquestes són, doncs, les remarques que volia fer. Potser també fora convenient afegir que pel que fa a la seva estructura orgànica aquest Projecte de Llei, des d'una perspectiva voluntarista, defineix un Consell Assessor que sense ultrapassar aquest caràcter gaudeix de prerrogatives més àmplies del que és usual en aquest tipus de societat de dret públic subjecte en el seu funcionament al dret privat.

Això respon, al meu entendre, a la mateixa naturalesa de l'organisme en el sentit que els corresponents representants puguin tenir una participació més activa taxada per Llei. Per descomptat, però, el contingut originari del Projecte ha rebut la influència, en aquest cas enriquidora, que a través de les corresponents esmenes han aportat els diferents Grups parlamentaris presents en aquesta Cambra. Vull agrair públicament aquesta iniciativa, tot assenyalant també la receptibilitat que en relació amb elles s'ha mantingut, perquè donades les característiques d'aquest Projecte de Llei, la intencionalitat de tots plegats no és altre que retre un servei, un bon servei, a la indústria catalana. És per tot això, senyores i senyors Diputats, que em permeto de demanar-los l'aprovació d'aquest Projecte de Llei, el primer que presenta el Departament, que respon al nom de Projecte de Llei del Laboratori General d'Assaigs i Investigacions.

Senyor President, senyors Diputats, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Conseller. Algun membre de la Comissió vol presentar el Dictamen? Si no és així, podem passem ja a la discussió de la part dispositiva. Com que la primera esmena presentada és a l'article setè, proposo de votar conjuntament, si no hi ha dificultat, els sis primers articles. Hi ha alguna dificultat per a votar conjuntament els sis primers articles? No? Doncs, aleshores, prego els qui siguin favorables a la seva aprovació que es posin drets.

Els qui s'hi oposin?

Els qui s'abstinguin?

Aquests sis primers articles han quedat aprovats per unanimitat dels presents.

A l'article setè hi ha dues esmenes presentades pels Grups parlamentaris del Partit Socialista Unificat de Catalunya i Popular. Prego, doncs, al Diputat que hagi de fer ús de la paraula per a defensar la primera d'aquestes esmenes que faci ús de la paraula.

Gràcies. El Sr. Cipriano García té la paraula.

El Sr. GARCÍA SÁNCHEZ: Señoras y señores Diputados y Diputadas, esta Ley deja un vacío que nos parece sumamente importante en cuanto a la representación en el Consejo de Administración que contempla el artículo 7 de esta Ley; y consideramos importante porque es el Consejo de Administración el que tiene facultades para contratar, para elaborar los presupuestos, los proyectos de presupuestos, para decidir, en definitiva, las funciones y la aplicación de esta Ley. Y consideramos

que es importante que en este organismo estén representadas las fuerzas del trabajo, las fuerzas laboriosas, en este caso, los sindicatos. Y resulta que esta Ley al venir a esta Cámara recorta, da un paso atrás, se cierra en el carácter participativo. Porque, si bien en el proyecto inicial había incluso la representación empresarial, no sé por qué motivos, por qué causas —supongo— se eliminan de aquí para justificar la no participación de los sindicatos en el Consejo de Administración. Es una jugada hábil de cara a dejar fuera a las fuerzas del trabajo en este organismo que, ya digo, es decisorio, por cuanto la presencia de los sindicatos, junto a los colegios profesionales, a las universidades, a la Cámara de Comercio, a toda una serie de entes que participan en el Consejo Asesor, se limita pura y simplemente a mantener una reunión semestral para evacuar consultas, para recabar opinión y se les confiere el derecho, al mismo tiempo, pura y simplemente de ser informados.

Nos parece que es un paso atrás e importante de lo que era el proyecto inicial, al recortar incluso la participación y no incrementar la presencia de los sindicatos en un intento, claro está, de marginar de este organismo la presencia o la voz de los trabajadores a través de sus representantes.

No podemos, por tanto, estar de acuerdo con esa decisión porque consideramos que por la importancia que esta Ley reviste debería haber esa participación de la clase obrera, de los sindicatos en concreto.

El Consejo de Administración se convierte así en el órgano ejecutor y soberano que se encaja dentro de lo que es la misma Conselleria, es decir, con la participación de miembros que emanan de la misma Conselleria, es decir vuelve a las manos —para su ejecución— de las personas que, en definitiva, elaboraron el proyecto inicial. Y nosotros, por tanto, al traer aquí esta enmienda queremos reafirmarnos en el derecho que asiste de la participación y la representación a los distintos niveles a la hora de formarse los órganos que han de llevar a cabo las tareas, las funciones del Laboratorio.

De no tenerse en cuenta esta realidad, que nosotros hemos planteado y estamos defendiendo, se puede llegar a la conclusión que lo que se intenta es una marginación de esta parte importante que tiene un peso específico importante en la vida industrial de Cataluña y que al mismo tiempo ustedes, con su actitud, reafirman una vez más que a los trabajadores les queda una opción, que es la batalla en la empresa para hacer sentir sus derechos y la calle, que es la única opción que ustedes les dejan en cuanto a la hora de recabar los derechos de representación. Se puede argumentar, incluso, como se ha venido argumentando que el derecho comparado al que se echa mano, cuando conviene, y no sabemos a qué derecho comparado se refieren, porque no se termina de especificar qué derecho comparado y, dentro de la comunidad económica, a qué país concreto, es un elemento muy manoseado, constantemente, se puede argumentar también que con el mismo sentido deberían estar las universidades, colegios profesionales, la Cámara de comercio, etcétera, etcétera.

Y nosotros preguntamos, nosotros no somos los autores de este proyecto, porque parece ser que se nos quiere echar a nosotros la responsabilidad de que no estén los colegios profesionales, de que no estén las universidades. Nosotros decimos: que estén. Y nosotros estamos dispuestos a votar toda forma de participación creada. Se puede argumentar también, y se ar-

gumenta a veces que se trata de un órgano ágil, de un órgano que no sea conflictivo, y en virtud de eso tiende a cerrarse, a constreñirse, a no abrirse a la participación y se dan pasos atrás en este sentido.

Nosotros consideramos, por tanto, que es necesario meditar sobre esta cuestión, por el papel que ha de desempeñar este órgano, y, por tanto, defendemos la enmienda y llamamos también a votar para que esten los Sindicatos y consideramos además que debe estar la parte empresarial en la universidad y deben estar los colegios profesionales porque nadie debería quedar excluido de una Ley que va a tener su importancia pero que va a tener su importancia si hay la participación, si hay la colaboración, porque la colaboración no se entiende excluyendo una actitud exclusivista y excluyente, al mismo tiempo, sino sobre la base de esa participación en la toma de decisiones, en la aportación de ideas. Se puede argumentar también que se trata de un organismo técnico, que la clase obrera puede, es decir, no ser una aportación como se traduce a veces. Eso es hablar apriorísticamente, hablar apriorísticamente y predecir lo que a veces no suele resultar, porque nadie puede predecir quienes serán los representantes de los Sindicatos en estos organismos —aún están por decidir— y, por tanto, ésa es una formulación que tampoco nos parece ajustada.

Yo termino, señoras y señores Diputados, pidiendo el voto a nuestra enmienda, que habla de la incorporación de dos representantes sindicales y diciendo que vamos a votar las enmiendas que recaben la participación de cualquiera de los otros entes, de los otros organismos que consideramos que deben de estar.

Nada más y muchas gracias.

El Sr. PRESIDENT: Algun torn en contra? (*El Diputat senyor Pla demana per parlar.*) El senyor Pla té la paraula.

El Sr. PLA: President, el Grup de Convergència i Unió demanaria poder fer el torn en contra donat que les dues esmenes es refereixen al mateix article, i es refereixen a la incorporació de determinats estaments, poder-ho fer després de presentar l'esmena del nostre Grup.

El Sr. PRESIDENT: D'acord, completament d'acord.

El senyor representant del Grup Popular vol fer ús de la paraula? L'Illustre Diputat senyor Romera té la paraula.

El Sr. ROMERA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, em deia un Illustre Diputat del Partit de la majoria d'aquesta Cambra fa un moment «que los extremeños se tocan». I jo li deia que no, que el que es toca en certs casos és el seny, és la concepció d'utilitat que, des de determinades opcions polítiques, absolutament diferents, en un moment determinat es pot trobar.

La nostra no és una esmena ideològica. La nostra esmena a l'article 7 que presentem, que presento en aquest moment, tampoc és una esmena tècnica. És una esmena que no pretén desqualificar ningú, que no pretén enfrontar determinats estaments que puguin o no trobar-se representats en el Consell d'administració del Laboratori. És una esmena, per tant, de concòrdia que no té més objectiu que el de «l'obra ben feta» que ens recordava d'Ors, o, potser per posar un exemple més adient en aquesta Cambra, d'aquell famós poema d'en Maragall, encara visible en pedra picada davant de l'església dels Josepets, en el qual ens exhorta cada dia a esforçar-nos en el quefer, com si de cada pensament, paraula o cop de mall, diu

en el poema, que donem en depengués la salvació del món. Perquè solament projectant a nivell còsmic una petita esmena, en un petit article d'una Llei no massa important d'un dels 17 Parlaments que hi ha avui en el país, aquest Diputat que els parla sent justificat per defensar una esmena que a l'avançada té l'absoluta certesa que serà refusada. Però penso que a base de milions de petites obres intencionalment ben fetes és com al final podem dignificar aquesta professió que, malauradament, ha perdut credibilitat als ulls de la societat, que és la de polític.

He fet aquesta breu introducció i jo els voldria dir, recordar, que l'article 7 preveu la composició del Consell d'administració de la Societat i que la nostra esmena condueix al fet que aquest Consell d'administració, que és, com ens ha recordat el representant del Partit Socialista Unificat de Catalunya, el gestor de l'empresa, és aquell que regeix els destins de l'empresa, que la dirigeix al llarg de cada dia i que fixa les seves polítiques, aquest Consell d'administració s'enriqueixi al màxim en tots els estaments que participen en la vida de l'empresa: científics, tècnics, empresaris —representants del capital—, obrers, empleats. Entenem que el Consell d'administració ha de ser una autèntica representació d'un ser viu que és l'empresa, perquè solament des d'aquesta òptica podrà donar contestació als requeriments que dia a dia li fa la societat.

I a mi m'ha agradat molt sentir al Conseller com esmentava aquesta Llei i aquest Laboratori com un projecte d'utilitat a la societat. És a dir, no es tracta tant —com alguns havien pogut pensar en algun moment— d'un grup de científics i tècnics que en el buit es dediquen a fer invents que no se sap si tindran utilitat, sinó que s'adreça directament a les necessitats del mercat, i diu: «per servir i ajudar el desenvolupament tecnològic de la indústria catalana». I a mi em costa de creure, senyor Conseller, senyores i senyors Diputats, que això es pugui aconseguir prescindint —ja no voldria dir menyspreant— la col·laboració dels qui tradicionalment per obligació han de saber què és l'empresa. I en la vida de cadascú hi ha determinats rengles d'activitats que li són més fàcils o dels que té l'obligació d'entendre-hi més.

El Diputat que els parla per professionalitat, i segurament no per una altra cosa, té l'obligació d'entendre d'empreses. Jo els vull dir, amb tota la immodèstia, que crec que hi entenc, però que no entén gens aquest projecte. Que no l'entenc i que estic esperant una raó, una sola raó poderosa per retirar aquesta esmena i que aquest Projecte hagués passat sobre roses i hagués estat aprovat per unanimitat. Però ni a ponència ni a comissió se m'ha donat una sola raó poderosa i veig com per llei, per llei, es motiven les possibilitats que aquest Consell d'administració es vegi potenciat des del primer moment; després serà o no serà eficaç, però se li estan limitant bona part de les possibilitats que sigui eficaç.

I se'm dirà, amb tota certesa, se'm dirà, que aquest Laboratori té molt de tècnic i de científic i que, per tant, és innecessari que hi participin els empresaris, és innecessari que hi participin els obrers. Jo em preguntaré qui és aquell que aportarà en aquest Laboratori les iniciatives que la indústria té i que sorgeixen cada dia i que fan necessària la col·laboració d'aquest Laboratori. Quin és el nexa d'unió entre —amb tot el respecte sigui dit, perquè jo mai prescindiria d'ells— els tècnics i científics que estan en aquest Consell d'administració però que des-

coneixen, siguem realistes, la realitat de l'empresa sovint? Quin és el nexa d'unió entre aquests senyors i el mercat? Aquest nexa d'unió és l'empresari, el qui és capaç d'avançar-se, de suggerir per allà on han d'anar els canals d'innovació que tan sovint esmentem en aquesta Cambra, com una política que ha de seguir Catalunya i ha de seguir la política de la tecnologia i de la innovació. Quin nexa d'unió tenen aquest grup de tècnics? Estem parlant, ho ha esmentat l'Il·lustre Diputat del PSU; ha esmentat com hem fet un pas enrere, com hem passat de set consellers que proposava el Projecte a cinc, traient del mig dos empresaris. I ens queden cinc persones: un President, representant del capital, públic, és ben cert; però representant del capital. Serà un home, entenc jo, entre polític i empresari, si es fa ben fet, però en qualsevol cas privarà la política en el seu nomenament. Un Director General que penso, vull pensar-ho, que serà un professional de la Direcció, i em sembla que solament per aquí pot anar l'assumpte i tres membres de l'Administració perfectament representada però sense nexa d'unió.

Aquesta, senyor Conseller, senyors Diputats, aquesta no és una raó suficient. I se'm dirà que el Laboratori és una empresa pública. Bé, evidentment, i l'Administració ha de salvaguardar el fet que sigui majoria, evidentment, i això ho subscriuim nosaltres i proposem un Consell de set, o de nou, o d'onze on hi hagi una àmplia majoria de l'Administració perquè és una empresa pública. Per tant aquesta, si s'esmenta, no serà raó suficient.

I se'm podrà dir també que el Consell pot ser massa nombrosos. Jo, que alguna experiència tinc sobre això, els dic que un Consell de cinc és insuficient, perquè un vint per cent de faltes d'assistència és absolutament normal, i se'm pot dir que això no ho pot contemplar a l'hora de legislar. I jo els haig de dir que sí, perquè el que no podem és legislar d'esquena a la realitat, i si la realitat ens diu que un vint per cent dels consellers fallen a les reunions del Consell d'administració s'ha de partir d'aquí a l'hora de legislar.

Aleshores cinc, un vint per cent de cinc, un quatre, una reunió de quatre Consellers en un Laboratori que es pretén que tingui projecció. Malament, massa arribar a nou, massa arribar a onze, que es converteixen reunions de vuit a nou. Senyors Consellers, senyors Diputats, vostès saben que un Consell de vuit, nou persones és un Consell perfectament capaç de contruir, que és del que es tracta. No és, per tant, prou suficient.

I se'm podrà dir també que en el Consell Assessor hi ha empresari —s'ha dit ja—, i jo els dic: sí, hi ha empresaris, hi ha onze empresaris que el projecte pretenia reunir un cop cada dotze mesos i que gràcies a les esmenes que alguns vam presentar i que van ser acceptades es reunirà un cop cada sis mesos. I els que hem viscut la vida de l'empresa ens podríem morir de riure pensant que regirant els destins d'aquest Laboratori un Consell Assessor que es reuneix una tarda, tres hores, cada sis mesos. Aquest Consell Assessor, en el millor dels casos, assessorarà; he dit «en el millor dels casos» perquè el més probable és que sigui un Consell de notables que no tingui la més mínima influència sobre els destins d'aquest Laboratori.

I es podrà dir, o es diu, que el Consell d'administració tindrà una vitalitat. Jo no sé si la tindrà, es pretenia que es reunís un

cop cada tres mesos i una esmena transaccional, acceptant una per qui els parla, va aconseguir que es reunís un cop el mes. A mi em sembla que és el mínim indispensable perquè el que es pretenia amb una reunió cada tres mesos del Consell, amb una reunió cada any del Consell Assessor és que aquest organisme quedés en mans d'una persona, que era el Director General.

I jo li he de dir al Conseller que tingui encert el Consell Executiu a nomenar el Director General, perquè aquesta és una societat que quedarà en les seves mans, per bé o per mal. Jo desitjaria que fos per bé.

Aquesta empresa ha de ser una empresa àgil, flexible, amb sentit de l'anticipació, amb sentit de copsar les necessitats del mercat. Necessita, per tant, un consell enriquidor que... —i encara menys per llei; és que em sembla, perdonin que ho digui amb tota claredat, és que em sembla un bunyol de tal naturalesa que no m'ho acabo d'explicar. No un consell en què per llei limitem ja de bell antuvi la presència de gent que pot fer aportacions positives, simplement això, fer aportacions positives. Aquest argument tampoc no serà un argument suficient.

I amb això acabo, senyor President, senyores i senyors Diputats. Jo voldria una raó, una sola raó, poderosa, naturalment, que em portés a la convicció que la millor contribució que jo avui podria fer en aquesta Cambra era retirar la meua esmena. Espero que en la rèplica de l'Illustre representant de Convergència i Unió jo pugui allunyar els meus dubtes, perquè, si no és així, i sabent que segones parts mai no han estat bones, m'apuntaria a la sollicitud que ahir l'Illustre Diputat representant del PSU, senyor Vives, va fer: que vostès reflexionessin trenta segons abans de prendre una decisió.

Moltes gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: El torn en contra de les dues esmenes a càrrec de l'Illustre Diputat senyor Pla.

El Sr. PLA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, aquest Diputat que els parla voldria imprimir la força en la seva intervenció que va assolir un Diputat present en aquesta Cambra quan era representant en el Parlament de Madrid, en què, essent representant del Grup Mixt, en una intervenció seva va poder fer canviar el vot de tota la Cambra. Però, malgrat aquesta exposició i aquesta voluntat, jo voldria assenyalar-los que aquí a la Cambra això no ha estat pràctica, almenys durant aquests quatre anys passats que hem viscut i que he tingut l'honor de poder compartir amb molts Illustres companys presents avui a la Cambra.

El Projecte de Llei objecte de debat, com ha dit molt bé el senyor Diputat, hauria pogut ser aprovat per unanimitat, i per aquestes dues esmenes que han estat exposades no ho podrà ser. Jo diré que ve per una interpretació, que és on se centra, on hi ha el nexa de les paraules que creuarem ara mateix, que és entre l'article 7 i l'article 8. L'article 7, en què sí que el Projecte original considerava la presència de representants dels empresaris en conveni amb el laboratori, col·locant la figura d'un usuari al qual es buscava un nexa amb el laboratori a través del consell d'administració; però vostès hauran seguit el procés reglamentari d'aquesta llei i veuran que hi va haver una transaccional del Grup Socialista en el punt d) de l'article vuitè, amb la qual s'augmentava la capacitat i l'àmbit d'actuació del Consell Assessor. Quan hem sentit aquí que tancàvem el caràcter participatiu en no voler introduir la figura dels

sindicats, en no voler introduir les figures de les cambres i dels col·legis professionals, que és, *stricto sensu*, el contingut de les dues esmenes... Vostès ja han avançat el que jo he dit en Ponència des del primer dia i he dit en la Comissió des del primer dia, i alguns altres Grups han compartit aquest plantejament: que pel mateix criteri i per les mateixes poderoses raons ens trobaríem que hauríem d'incorporar en primer lloc les universitats. Perquè tots hem de tenir molt clar que, les universitats, no les hem de tenir només en compte quan es tracti de cercar la promoció, sinó la investigació, també. I hauríem de tenir en compte la CIRIT, i hauríem de tenir en compte els representants de l'Institut d'Estudi Catalans, hauríem de tenir en compte representants del Departament d'Ensenyament, donat que, si vostès repassen tot l'articulat, veuran que aquí es parla d'ensenyament, d'universitats i de conveni amb aquestes. Com a mínim això.

I no és cert que anéssim a un consell d'uns pocs més, que és el que diuen les seves esmenes: representants dels sindicats, dos; representants dels empresaris, dos; representants de les cambres, representants dels col·legis professionals. Ens hi trobaríem també, i obligadament, perquè, quin és l'últim responsable del funcionament del laboratori, encara que sols sigui per un principi de seguretat jurídica? La mateixa Administració. Perquè el fet que aquest organisme tingui una personalitat jurídica pròpia diferenciada no vol dir que sigui independent, i, per tant, la participació de l'Administració no podríem... i, en cap cas, cap dels components de la Ponència ni en el si de la Comissió va ser esmentat d'aquesta manera. Sempre hi ha hagut la voluntat unànime que l'Administració tingués una presència majoritària, i si els càlculs no em fallen, amb tota aquesta incorporació ens trobem repetint exactament en el consell d'administració tots els representants del consell assessor. I aleshores jo els dic, als dos presentants de les esmenes del Grup del PSU i del Grup de Coalició Popular, que si haguessin estat conseqüents amb el seu plantejament haurien hagut de plantejar una esmena que abolís el consell d'administració i que transformés el consell assessor en consell d'administració, i s'acabava aquí el debat.

El tema és exactament com jo els acabo d'assenyalar. Les intervencions que vostès han pogut escoltar no vénen a dir altra cosa que repetir el consell d'administració, un consell d'administració de vint i tants membres, d'una operativitat... Tractant-se —ja ho vaig dir en la Comissió i ho repeteixo en el si d'aquest Ple— d'un instrument tècnic al servei de la indústria, necessita rebre, sí, aquestes aportacions i tenir aquest nexa d'unió, com han esmentat aquí els Diputats, però a través d'un òrgan que s'ha potenciat en el redactat de la Llei, en la seva part dispositiva, que és el consell assessor. I no serveix d'excusa el fet que la Llei fixi els mínims de reunió, perquè el fet que es fixi un mínim de reunió una vegada cada sis mesos per al consell assessor, i d'una vegada cada mes per al consell d'administració, no vol dir que no es puguin reunir més que una vegada cada mes o una vegada cada sis mesos. Jo crec que aquest argument no troba sustentació.

D'altra banda, nosaltres volem posar de manifest que en cap cas hem volgut apartar, marginar les forces del treball. Crec, senyor Cipriano Garcia, que en el seu Grup té Diputats que han participat amb aquest mateix ponent en l'elaboració d'altres projectes de llei, i li podran dir com sempre hi ha hagut

una obertura perquè això pogués ser, quan les finalitats de l'òrgan on se situaven sindicats, on se situaven universitats, era l'òrgan on el treball i l'aportació d'aquests estaments havia de donar-se.

En aquest cas, nosaltres hem partit d'un criteri que ha estat la potenciació del consell assessor, funcions transaccionades a l'article 8, punt d), com és la d'informar els programes d'actuació, els programes d'inversió i els programes de finançament. Això tan sols per dir que aquest consell assessor no és un consell de notables que es reuneix per debatre, per fer disquisicions filosòfiques sobre una política. Creiem que és el lloc on s'han de rebre les aportacions, i que aquest consell d'administració haurà d'executar, com diu la mateixa Llei, segons les directrius que emanen del Consell Executiu en tot l'àmbit del que és política industrial i amb totes les aportacions que es puguin fer des del consell assessor.

Jo voldria, abans d'acabar la meua intervenció, remarcar que no és res situat fora de lloc el fet de situar un consell d'administració reduït, que no és de cinc, sinó de sis, perquè després, en una Disposició transitòria que varem aprovar en la Comissió per unanimitat, recollim l'obligació o aquell imperatiu que ens ve donat pel conveni signat entre la Diputació de Barcelona i la Generalitat de Catalunya en ocasió del traspàs del laboratori, que ha estat durant molts anys depenent de la Diputació de Barcelona, el Decret 44/1984, que en l'article sisè de l'annex primer ens obliga a aportar a l'òrgan de direcció —consell d'administració—, mentre la Diputació de Barcelona mantingui el domini sobre els béns immobles, aquesta representació. Per això, també s'ha deixat en una Disposició transitòria, perquè en el cas que en determinada ocasió aquesta relació deixés d'existir, s'extingís, aleshores s'extingiria també la presència d'aquest membre. Però, mentrestant, aquest membre hi és, i he volgut manifestar-ho en aquesta intervenció, ja que després no tindria ocasió de poder parlar sobre això. Dit tot això, senyores i senyors Diputats, manifestem la nostra actitud de rebuig a les dues esmenes, que demanem que sigui assolida per tota la Cambra.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats, per la seva atenció.

El Sr. PRESIDENT: Feta, doncs, la presentació de les dues esmenes, i la contestació, anem a procedir a la votació, primer, de la presentada pel Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

Els qui siguin favorables a aquesta esmena, que es posin dempeus.

Els qui hi siguin contraris.

Els qui s'abstinguin?

L'esmena ha estat rebutjada per 36 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció.

Passem ara a votació l'esmena presentada pel Grup Popular.

Els qui siguin favorables a aquesta esmena, que es posin dempeus.

Els qui hi siguin contraris?

Els qui s'abstinguin?

L'esmena ha estat rebutjada per 9 vots a favor, 66 en contra i 29 abstencions.

Podem passar ara, doncs, a la votació del text del Dictamen.

Els qui siguin favorables al text del Dictamen, que es posin dempeus.

Els qui hi siguin contraris?

Els qui s'abstinguin?

El text del Dictamen ha estat aprovat per 95 vots a favor, 9 en contra i cap abstenció.

Bé, ara jo voldria proposar als senyors Diputats que, com que no hi ha esmenes als articles 8, 9, 10 i 11 ni al títol ni a l'exposició de motius, de fer una aprovació conjunta, si no hi ha cap objecció —perdó, 8, 9, 10 i 11.

Els qui siguin favorables a aquest bloc d'articles, que es posin dempeus.

Els qui hi siguin contraris?

Els qui s'abstinguin?

Queden aprovats, doncs, aquests articles 8, 9, 10 i 11. I ara hi ha una esmena a l'article 12, apartat número 1, del Diputat senyor Romera, del Grup Popular. Prego, doncs, al Diputat senyor Romera, que faci ús de la paraula per defensar-la.

El Sr. ROMERA (*de l'escó estant*): Sí, des de l'escó, senyor President. Aquesta esmena és conseqüència de la primera. No tindria cap sentit. Per mi ha decaigut en el moment que la primera no ha estat admesa.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, gràcies. Aleshores anem a votar l'article 12, l'article 12 segons el text del Dictamen.

Els qui hi siguin favorables, que es posin dempeus.

Els qui hi siguin contraris?

Els qui s'abstinguin?

Aquest article 12 ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

I, ara, sí que podem passar a l'aprovació de la resta dels articles, 13, 14, 15, 16, Disposicions transitòries primera, segona i tercera, Disposicions finals primera i segona, Exposició de motius i títol. Els sembla bé de fer la votació en conjunt? (*Pausa.*) Si no hi ha objecció, doncs, anem a fer aquesta votació.

Els qui siguin favorables a aquest bloc d'articles i disposicions, que es posin de peu dret.

Els qui s'abstinguin?

Els qui votin en contra?

Bé, queden aprovats per unanimitat dels presents.

Amb això, hem completat l'aprovació d'aquesta Llei, i ara és l'hora, doncs, de fixar la posició d'explicacions de vot. Algun dels Diputats vol fer..., els caps de Grup volen fer una intervenció en aquest sentit? El senyor Romera té la paraula.

El Sr. ROMERA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, molt breument, simplement per recordar que a vegades les observacions que es fan «de bote pronto» no responen prou clarament a la realitat ni a la intencionalitat dels Grups.

Ahir, un Il·lustre Diputat del PSU deia que aquesta Cambra està dividida entre aquells que defensen l'empresariat i aquells que defensen els obrers; a mi em sembla que aquesta és una separació tremendament simplista, i la prova que això no és així és que avui, i ahir mateix, el Grup al qual jo pertanyo va votar esmenes i propostes que no eren pas de Convergència i Unió, sinó que eren de la part esquerra de l'hemicicle de la Cambra.

Perquè el que volia dir amb aquest exemple, que vindria seguit d'un altre, una pregunta o una reflexió d'un altre Il·lustre Diputat del Grup de Convergència que ahir em deia: «I ara què fareu?» —en una de les votacions— «us posareu cap per avall?», i jo li contestava, naturalment, a la seva broma, dient: «no, ara ens posarem horitzontals» És a dir, ja

haviem votat a favor d'uns, a favor dels altres; ja ens havíem abstingut. Però això no són ganes... —sí, ja veig que alguns senyors Diputats, alguns pensen que m'he sortit del tema, no me n'he sortit, hi torno de seguida. Això no era un caprici, això senzillament era votar amb responsabilitat; perquè la responsabilitat ens porta que en molts casos, quan no es posa en dubte un model de societat, o un ideari, o un programa que promouen, en definitiva, una reflexió política profunda, que conforma l'actitud d'un Grup, quan no es posa això en dubte, el nostre Grup votarà sempre responsablement. Votarà sempre aquelles propostes, de qui siguin, que ens sembla que tenen sentit. I en aquesta Llei, com en la que es va debatre ahir a la tarda, el nostre Grup ha fet això: votar en un sentit o en un altre, en funció que hagi cregut que servia els interessos de la ciutadania.

És per aquesta raó que, malgrat nosaltres mateixos, hem hagut de votar «no» a l'article número 7, i és per aquesta mateixa raó que, acceptant diferents propostes socialistes, del PSU, de Convergència i Unió, que hem acceptat a la Ponència i a la Comissió, hem votat «sí»

Per tant, només vull posar —i amb això acabo— de manifest el sentit que guiarà el nostre Grup al llarg d'aquesta legislatura, que és votar responsablement, perquè penso que fem un flac servei al país amb debats —vostès perdonin la sinceritat— semblants als d'ahir.

Jo penso que quan s'arriba a aquesta Cambra defensant una esmena, quaranta esmenes com era el cas d'ahir, no és conseqüència que quaranta persones, representants de tres Grups diferents, s'han equivocat. Perquè ni volent, s'equivocarien sempre.

Hi ha en el fons una part —no sé quina— però una part de raó en els que defensen aquestes esmenes, i sistemàticament aquestes esmenes no s'accepten. I debats com el d'ahir a mi m'entristeixen, perquè penso que manquen, en part, de responsabilitat. I això és el que pot ocasionar que al carrer se'ns compregui malament, i que al carrer, a l'hora de classificar les activitats humanes, se'ns posi en el penúltim lloc.

És en aquest sentit que jo vull fer una reflexió humil, molt humil, en aquesta Cambra, en el sentit que m'agradaria —i jo faré el que pugui perquè en el meu Grup sigui així, i els demano, als responsables dels altres Grups que actuen també de la mateixa manera—, m'agradaria que, de tant en tant, com ahir excepcionalment es va produir en una esmena, els demés Grups féssim el possible per entendre què és el que ens estan dient, perquè a la millor s'aporten coses que són suficientment importants com perquè valgui la pena que les assimilem i les votem.

I amb això acabo, senyor President, perdoni l'extensió, i a vostès, senyores i senyors Diputats, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Cipriano García, en nom del seu Grup.

El Sr. GARCÍA SÁNCHEZ: Sí, brevemente, señor Presidente, señoras y señores Diputados, hemos votado —a excepción del artículo 7— el resto del articulado de la Ley, y como han podido ver, nosotros sí que lo hemos hecho —el votar en contra del artículo 7— por una cuestión de principios, y hemos votado al mismo tiempo conjuntamente con el Grupo Popular, porque nos reafirmamos en la necesidad de la participación, y no se puede decir, señor Pla, que para eso había que haber anu-

lado el artículo 7 y haberlo circunscrito al Consejo Asesor.

El Sr. PRESIDENT: Perdoni, senyor Diputat, redueixi's a l'explicació del vot.

El Sr. GARCÍA SÁNCHEZ: D'acord..., al Consejo Asesor, porque si se hubiese tenido voluntad de participación, se hubiera aceptado, que existiendo el artículo 7, que contempla, naturalmente, el papel que corresponde en este caso al Consejo de Administración, se hubiera aceptado la participación, y al mismo tiempo, en los argumentos que aquí se han dado —que han sido los mismos para rebatir nuestra posición que ya se dieron en Ponencia y en Comisión—, se hubiera procedido —consideramos— a incorporar la universidad y a incorporar los colegios profesionales.

Nosotros consideramos que esta Ley deja este vacío de representación. De todas maneras, la seguiremos de cerca; participaremos desde los sindicatos en la medida de nuestras posibilidades, y seguiremos de cerca las ejecuciones que desde este órgano se realicen.

Nada más y muchas gracias.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Marçal Casanovas, en nom del seu Grup. *(El senyor Pla demana per parlar.)* Ah, per al·lusions? Bé tingui present, senyor Pla, que la Presidència ja ha coartat aquesta possibilitat de continuar l'allusió, per tant, no crec que procedeixi. El senyor Casanovas.

El Sr. CASANOVAS: Senyor President, senyories; jo em limitaré a exposar el nostre punt de vista i el perquè hem votat, diguéssim, la Llei.

El nostre Grup es congratula per l'ampli consens que hi ha hagut en la tramitació i en l'aprovació d'aquesta Llei que ara hem aprovat, malgrat el debat que s'ha produït aquí, eren simplement tres esmenes les que arribaven al Ple.

La Llei que hem votat favorablement, ho hem fet perquè la creiem absolutament necessària per poder ordenar, i més endavant impulsar, l'efectivitat de la tasca feta per aquest laboratori, fa poc temps retornat per la Diputació de Barcelona a la Generalitat. Dic retornat, perquè, com vostès ja saben, fou atorgat a la Diputació després de la guerra civil, i com a conseqüència de la desaparició d'aquella Generalitat republicana, en aquest aspecte, com en tants d'altres, hereva de la Mancomunitat de Catalunya.

He dit que em congratulava de l'aprovació d'aquesta Llei perquè crec fermament que amb ella es tindrà la possibilitat d'adequar aquest Laboratori General d'Assaigs a les exigències de la complexitat d'una nació industrial moderna com és la nostra.

Lamento haver de dir que no coincideixo amb les apreciacions que ha fet el senyor Romera en aquest aspecte, ja que, sens dubte, han estat fetes per una persona amb molt bona experiència empresarial, però que, al meu entendre —i per les paraules que ha dit— no té gaire experiència del que és el funcionament d'un laboratori d'assaigs.

Cal que aquest laboratori adquireixi una nova operativitat i estigui a l'altura de la indústria del futur, un futur que ja ens empeny. Cal, doncs, posar-lo al dia i per poder-ho fer així li calen primerament unes bones bases d'impuls.

Espero, i crec sincerament, que aquesta Llei serà un instrument adequat per poder-ho fer.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Cigarrán té la paraula per

parlar de l'explicació de vot del seu Grup.

El Sr. CIGARRÁN: Señor Presidente, señoras y señores Diputados, el Grupo Socialista ha votado favorablemente a todo el articulado de la Ley que acabamos de aprobar —de la Ley General del Laboratorio de Ensayo e Investigación—, básicamente porque en casi la totalidad de los criterios que el Grupo Socialista defendía a través de sus enmiendas para el redactado final de esta Ley han sido aceptadas básicamente casi en su totalidad, con pequeñas excepciones, pero podemos decir que, en general, los criterios generales que nosotros defendíamos en nuestras enmiendas están recogidos en la Ley.

Cuáles eran estos criterios? Nosotros defendíamos como criterio general, que este Laboratorio —que es un laboratorio traspasado de la Diputación de Barcelona a la Generalitat de Catalunya— se tuviera una visión más amplia de lo que eran las funciones iniciales del laboratorio, las funciones de ensayo e investigación, teniendo presente la posible e inmediata incorporación de España a la Comunidad Económica Europea, y poder ampliar las funciones de laboratorio, dentro de lo que un laboratorio de este tipo puede hacer, a los campos de la homologación y de la normalización. Este era un criterio que lo plasmábamos en una serie de enmiendas.

Otro criterio es intentar que el propio laboratorio fuese un laboratorio con un cierto prestigio, que permitiera servir de herramienta para la industria de nuestro país, que en la situación de crisis económica, puede serle útil, esta herramienta, si se consigue un cierto prestigio. Para conseguir este prestigio, en la legislación comparada en otros países de Europa, se ve que es importante que este laboratorio esté lo más limitado posible a unos órganos de dirección, que permitan la no-vinculación de sectores económicos determinados y específicos en sus órganos de dirección.

Y el tercer criterio era intentar adaptar el articulado de este Proyecto de Ley a los criterios que nosotros, que el Grupo Socialista, defendemos en el Estatuto de la Empresa Pública, puesto que ésta es una primera Ley que se está elaborando, una entidad de derecho público, que se prevé en el Estatuto de la Empresa Pública como una de las figuras jurídicas a regular en el Estatuto de la Empresa Pública.

Mantuvimos determinadas posiciones con respecto a las enmiendas al artículo 7, aún votando el artículo 7 porque se ajustaba a los criterios de prestigio del laboratorio, en cuanto a que no es bueno que estén determinados sectores —al menos empresariales, tal como se decía—, vinculados a un convenio de colaboración económica con el laboratorio, en su primera redacción del Proyecto, votamos a favor de la enmienda de la presencia de las centrales sindicales, porque el criterio defendido por nosotros en el Estatuto de la Empresa Pública es que en todas las empresas públicas han de estar, en sus órganos de dirección, las centrales sindicales. Y es evidente que podría sentar un precedente, de cara a la posterior elaboración del Estatuto de la Empresa Pública, el que aquí se aceptase, por parte del Grupo Socialista, que las centrales sindicales no estuviesen en una entidad que forma parte del sector público empresarial.

Es evidente que estos criterios se han plasmado en la actual Ley, que, en muchos casos, no estaban en el Proyecto inicial; no estaban en el Proyecto inicial, un Proyecto que constaba de dieciséis artículos, dos Disposiciones transitorias y dos finales, de las cuales han sido enmendados, de los dieciséis, diez artícu-

los, una Disposición transitoria y otra final, y añadida una nueva Disposición final.

Y digo esto, no para menospreciar el trabajo inicial del Consell Executiu a la hora de elaborar un proyecto de ley, sino porque nosotros creemos positivo que, cuando se envía un proyecto de ley a esta Cámara que no se ajusta del todo a los criterios generales que se necesitan para que esa ley, en su finalidad, cumpla con las funciones que necesita la sociedad catalana, es positivo, es bueno que se intente mejorar, desde una perspectiva que, aunque el Grupo que da soporte al Gobierno tenga mayoría absoluta, recoja los criterios que aportan los demás Grupos a través de sus enmiendas, para que la ley quede mejorada en su trámite final.

Y nosotros tenemos que felicitarnos del trabajo hecho en Ponencia y en Comisión, no sólo porque se han aceptado nuestros criterios, sino porque, esta forma de hacer que han tenido los ponentes, el Ponente representante del Grupo mayoritario de esta Cámara, e incluso los criterios de la propia Conselleria a la que está adscrito este ente, es importante que sea una forma de hacer que el resto del Consell Executiu también la tome como norma para otras leyes, en beneficio de la sociedad catalana, que tanto lo necesita.

Muchas gracias, señor Presidente; gracias, señoras y señores Diputados.

El Sr. PRESIDENT: Alguna altra explicació de vot? L'Illustre senyor Pla té la paraula.

El Sr. PLA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, en la meua intervenció voldré cenyir-me reglamentàriament al que se'ns assenyalava com a torn d'explicació de vot, no a fer una introducció a les meves paraules, de torn en contra, com algun Grup ha fet no fa massa estona.

Nosaltres creiem que, amb l'aprovació d'aquesta Llei, ens dotem d'una eina fonamental per dissenyar la política tecnològica de la Generalitat. Crec que un dels aspectes més rellevants —no els reiteraré, els ha dit l'Honorable Conseller d'Indústria— és que hem aprovat, amb un consens —com han dit alguns ponents que m'han precedit— gairebé total, una Llei important, la primera de la Conselleria d'Indústria, que, no perquè sigui una norma de tipus tècnic és menys important en el seu contingut. Perquè, de l'aplicació d'aquesta Llei, que hem dit que és una eina fonamental per a la política tecnològica de la Generalitat, ha de sortir el fet de dissenyar la política estructural en el nostre país.

S'acaba de dir que estem en un procés de crisi i que, en un procés de crisi industrial, anem cap a la Comunitat Econòmica Europea: si no s'estronegen les negociacions, el primer de gener del 86. Això, per a la indústria catalana, és un repte. Per a aquest país, que és un país eminentment industrial, és un repte. Per a Catalunya, que és la regió onzena d'Europa, des d'una òptica industrial, és molt important. I crec que aquesta Llei, que si bé en el seu articulat no ha estat una Llei extensa, tampoc ho ha estat —i aquí també m'hi voldria parar un moment— en el seu debat, perquè —d'això jo també voldria felicitar la Cambra— s'ha treballat en Ponència i en Comissió amb un esperit obert; s'ha treballat en l'elaboració de transaccionals —no oblidin que hi havia trenta i tantes esmenes presentades al Projecte original— i s'ha volgut cercar, amb aquesta Llei, d'alguna manera, incorporar al que podem anomenar Administració institucional un nou ens, subjecte al Dret Públic per

les seves relacions amb l'Administració i per la seva regulació interna, i al Dret Privat per les seves relacions amb els particulars o amb altres Administracions. Nosaltres creiem que hem fet un clar favor al país amb la tònica, amb el to i amb l'estil que hem portat en l'elaboració d'aquesta Llei, millorant, estudiant, detenint-nos en cada punt de l'articulat per buscar introduir aquelles millores que la poguessin fer més operativa en el seu desplegament.

Solament desitjar que l'aprovació que ha tingut lloc, d'aquesta Llei, sigui una passa endavant per al millorament en tot el procés d'homologació, en tot el procés d'estudis, en tot el procés de recerca, per a la indústria catalana.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política d'avalis concedits per la Generalitat

El Sr. PRESIDENT: Hem acabat, doncs, aquest punt de l'ordre del dia, i hem de passar ara al quart d'aquesta sessió, que és la interpel·lació al Consell Executiu sobre la política d'avalis concedits per la Generalitat, que ha de formular el Diputat Il·lustre senyor Cipriano García, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Prego a l'Il·lustre senyor Diputat que tingui en compte que disposa de deu minuts, com disposarà de deu minuts la contestació que faci el Consell Executiu.

El Sr. GARCÍA SÁNCHEZ: Senyor Presidente, señoras y señores Diputados, el tema de Fenwick, que nos ocupa esta parte de la sesión de hoy, nos parece también una cuestión importante. Fenwick, donde, después de un conjunto de reuniones previas ante una situación conflictiva que vivió durante los primeros meses de 1983, en ese conjunto de reuniones que hubo entre la parte...

El Sr. PRESIDENT: Perdoni, senyor Diputat, un moment, per reclamar de la Cambra una mica de silenci. Continui, senyor Diputat.

El Sr. GARCÍA SÁNCHEZ: ...empresarial i la representació de los trabajadores de la factoría con la Conselleria de Treball de la Generalitat, se trató del conflicto y de sus causas y se llegó a un principio de acuerdo suscrito por las partes, que figura como expediente 160 del 83. En dicho acuerdo, y en virtud de la situación por la que atravesaba la empresa en aquel momento, se contrajo el compromiso de elaborar un plan de viabilidad confeccionado con la intervención de la Conselleria de Treball de la Generalitat. Se consigna en el acuerdo firmado el compromiso de recurrir a un bufete consultor especializado en planes de viabilidad, propuesto por la Generalitat i con la aceptación por parte de la empresa y de los trabajadores.

En el acuerdo asumido por las partes se reconoce el derecho de los trabajadores a ser informados por sus representantes y asesores acerca de la confección del plan; se afirma en el mismo que será premisa fundamental del plan de viabilidad la conservación de los máximos puestos de trabajo en la empresa Sociedad Anónima Metalúrgica Fenwick. Se contempla a su vez la modalidad de las reuniones a celebrar, así como los límites de tiempo para la presentación del citado plan de viabilidad. Por causas desconocidas, se cambia de orientación y, más adelante, se prescinde del estudio del plan y se ofrece a los trabaja-

dores, como mejor solución, la gestión para la concesión de un aval de la Generalitat. De resultados de ello, el *Diario Oficial de la Generalidad*, número 408, del 17 de febrero de 1984, publica un Decreto por el que se conceden avales de la Generalitat a un conjunto de empresas de Cataluña, entre las cuales figura Fenwick, con una concesión de 100 millones de pesetas. Esta decisión termina dejando de lado el estudio del plan de viabilidad, que era un compromiso contraído por las partes.

En declaraciones a la prensa del señor Conseller de Industria, de fecha 17 de marzo, se dice que la Generalitat ha concedido, en los tres últimos años, avales a 181 empresas, por valor de 6.948 millones, una parte de los cuales concedidos directamente por el Consell Executiu.

Si bien parece ser que el criterio seguido ha sido el de no conceder los avales a empresas en suspensión de pagos, no era éste, en esos momentos, el caso de Fenwick, que estaba afectada por cuestiones financieras. El único requisito que se pedía a los trabajadores de Fenwick era negociar la cesión de las acciones por la parte francesa. Los trabajadores i la empresa realizaron, por su parte, también un estudio con fecha 20 de junio de 1983, de cuyo análisis se desprendía la posibilidad de remontar la situación financiera; si bien se admite en el mismo que los resultados continuarían siendo negativos durante 1983, se apreciaba un cambio de tendencia con arreglo a ejercicios anteriores, que empezaban a dar sus frutos.

La Sociedad Anónima Metalúrgica Fenwick, de fabricación de carretillas elevadoras y carretillas transportadoras, abastece el 27% del mercado español; el resto lo cubren una docena de empresas extranjeras que introducen su maquinaria en España a precios más caros. Tiene en España, además de la venta directa en Madrid y Barcelona, cuarenta concesionarios y cincuenta y cinco puntos de venta, facilita asistencia técnica a través de cincuenta talleres de conservación y reparación; el principal cliente de Fenwick en España es el Estado, entre los cuales se encuentran RENFE, Correos, Ministerio de Defensa, SEAT, ENSIDESA, ENASA, Ministerio de Agricultura, Iberia, Ministerio de Obras Públicas, y así hasta un conjunto de cerca de treinta empresas y organismos oficiales. Además, sirve a una red importante de empresas y entes privados y facilita exportación de la maquinaria.

El acuerdo, hasta hoy, no se ha cumplido por parte de la Generalitat. Ello ha creado una situación aún más difícil y, de llevarse a cabo el cierre y desmantelamiento de Fenwick, el mercado quedaría bajo la dependencia y a merced de la importación de maquinaria extranjera a precios más elevados; las necesidades llevarían a tener que importar entre 4.000 y 5.000 máquinas anuales. Un mercado que sería cubierto principalmente por las empresas Linde, compradora de la casa matriz en Francia. Todo ello llevaría al despido de 317 trabajadores, que componen la actual plantilla de Fenwick en Cataluña, llevaría a un agravamiento mayor de la situación de paro que ya vivimos y a agudizar los graves problemas que originan esta situación en el Vallès Occidental, donde, según los datos, no elaborados por nosotros, se pasa la cuota, la tasa del 32% de la población activa.

El cierre definitivo es una intencionalidad marcada para intentar invadir el mercado por parte de la empresa Linde, y para ello se ha llevado previamente una descapitalización para buscar su caída. Fenwick tiene una estructura industrial que

permite abastecer el mercado español a precios competitivos, al tiempo que puede y tiene posibilidades de exportar. Tiene capacidad técnica para adaptar los diseños y poder diseñar nuevas máquinas, pero carece de medios financieros que la hagan posible. Se necesita para ello la colaboración de la Generalitat, que impida su desaparición y preserve el derecho a seguir fabricando y los puestos de trabajo.

Es por todo lo expuesto, y teniendo presente la gravedad del paro que se vive en Catalunya i la necesidad de mantener una empresa necesaria para el desarrollo de nuestra economía, por lo que este Diputado interpela al Consell Executiu de la Generalitat acerca de que explique en concreto cuáles son las razones para el incumplimiento en la entrega del aval concedido. ¿Qué pasa, en definitiva, con el aval de Fenwick, y cuáles son las razones para que no se haya hecho efectivo? ¿Cuáles son las medidas que el Consell Executiu piensa adoptar para garantizar la continuidad de la empresa y salvaguardar los puestos de trabajo? ¿Va a continuar, señores, Fenwick, por el camino por el que un conjunto de empresas en Catalunya, con el silencio de la Generalitat, está cabalgando, como ahora mismo, en estos casos, junto a Fenwick, en la misma zona; tenemos el despido de casi 400 trabajadores de Aismalibar, donde está la Soler y Almirall, donde se echan 700 trabajadores a la calle en SAFA? ¿Ése es el camino? Y una cadena interminable de empresas, que se encuentran en una grave situación.

Este Diputado termina pidiendo a la Conselleria cuál es el destino del aval concedido, en este caso a Fenwick? ¿Cuáles son las medidas que se tienen, de ayuda y qué se piensa acerca del futuro de la empresa?

Nada más, gracias, señor Presidente; gracias, señores y señores Diputados.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable Conseller senyor Hortalà té la paraula per contestar la interpellació.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA (*Joan Hortalà*): Senyor President, senyores i senyors Diputats, per contestar aquesta interpellació jo em permeto, de bell antuvi, amb tota cordialitat i estima pel Diputat senyor García, manifestar-li que, des d'aquí la Tribuna, com ja és usual en interpellacions i preguntes, es fan una serie de consideracions, generalment crítiques, a l'actuació de l'Executiu i que més o menys —moltes vegades menys que més— tenen a veure amb el contingut específic de la interpellació o de la pregunta.

En aquest cas la interpellació, específicament —i cregui que vull contestar-li tot apellant la proverbial comprensió de la Presidència, però vull fer aquest matis—, en aquest cas, la interpellació, estrictament, ens diu: «Quins són els propòsits de capteniment del Consell Executiu pel que fa a la política d'avalis concedits per la Generalitat? Escolti'm, aquí només hi ha una pregunta..., una contestació, perdó, una resposta.

Pel que fa als avalis concedits, tramitar-los. Aquesta és la política de capteniment de la Generalitat. Quan un aval s'ha atorgat, es tramita. Però la tramitació d'un aval, senyor Diputat, senyores i senyors Diputats, no depèn del Govern de Catalunya. La tramitació d'un aval depèn que l'empresa, a la qual el Consell Executiu ha atorgat la seva confiança mitjançant un aval, trobi l'entitat d'estalvi o de crèdit que realment vulgui deixar els diners. I fins que aquest procés no es concreta, no es pot signar l'aval. És lamentable, i ho reconec públicament, que en alguns casos fins i tot amb l'aval de la Generalitat costa que les

entitats d'estalvi i de crèdit deixin diners a determinades empreses. I aquest és el problema. La interpellació que vostè fa, pel que fa referència a la política d'avalis concedits, només és una. La Generalitat, el Govern de Catalunya, concedit un aval, procedeix a la seva tramitació, però tenint en compte totes les circumstàncies que acompanyen aquesta tramitació, que és que l'empresa en qüestió trobi l'entitat financera que li deixi els diners.

A partir d'aquí, senyor Diputat, i per donar suport justament a aquesta interpellació, vostè fa la referència a una història relativa a l'empresa Fenwick, com tantes altres empreses de dimensió gran d'aquest país, subjectes a les vicissituds d'una crisi industrial llarga i aprofundida. L'empresa Fenwick, una empresa de llarga tradició a Catalunya, efectivament, amb més de 300 treballadors, concretament 328, amb una important participació en el mercat de carretons elevadors, el 27% l'any 80 —desgraciadament avui aquesta no és la proporció—, es troba en una situació peculiar, en una situació difícil, avui en suspensió de pagaments, com a conseqüència d'un procés ben lamentable.

L'empresa Fenwick, l'octubre de l'any 83, com vostè sap, va demanar a la seva empresa matriu francesa que li vengués la participació que tenia a fi i efecte que el capital català fos estrictament capital català, sense participació de cap mena. Es varen endegar els corresponents tràmits perquè això fos així i per aquesta intencionalitat es va demanar un aval de la Generalitat. Jo vull dir-li que vaig ser nomenat Conseller d'Indústria a finals de juny del 84 i la documentació a partir de la qual exploto tot això és la que es troba en el Departament. L'aval, ho reitero, es va demanar per facilitar una operació financera de compra del capital de l'empresa francesa, a fi i efecte que el capital fos enterament català.

No va quedar clar, amb els estudis concrets, si aquest aval garantia el pagament de les accions a l'empresa matriu francesa o bé el reemborsament a l'empresa francesa d'un conjunt de deutes que Fenwick tenia i que, en aquell moment, havia pagat majoritàriament l'empresa francesa. En qualsevol cas, la intencionalitat de l'aval no era una intencionalitat típicament de reconversió d'ajut industrial, sinó de recolzament financer.

L'empresa va demanar l'aval a dues entitats, la concreció de l'aval, és a dir, el préstec, el crèdit, a dues entitats financeres, una d'elles francesa amb sucursal a Catalunya, i, l'altra, un banc català d'una certa tradició. El banc francès amb sucursal a Catalunya no va concedir, amb comunicació a la Conselleria, l'aval a l'empresa. I, subsegüentment, el banc català tampoc va concedir el crèdit a l'empresa. És a dir, l'empresa es va trobar, en un moment, en l'atzucac que tenia un aval de la Generalitat i que les entitats on havia anat a buscar els diners, malgrat aquest aval, no li varen donar els préstecs en qüestió.

En aquests moments, el Departament... I li ho explico amb tota mena de detall, perquè creguin, senyor Diputat, senyores i senyors Diputats, que l'interès que vostè té que aquesta empresa continuï, com que continuïn les altres empreses de Catalunya, d'Espanya, de Catalunya, que és la nostra responsabilitat en concret, el mateix interès que vostè hi té, almenys, també el tenim nosaltres. Que quedi clar, aquest punt concret. Doncs, bé, es varen demanar aquests crèdits i no es varen donar, i la Conselleria va fer les corresponents indagacions davant de l'entitat de crèdit francesa i es va assabentar que

l'empresa matriu francesa, en aquells moments, estava en contacte amb una empresa alemanya competidora per accelerar el procés d'integració, de tal manera que l'empresa francesa desapareixia a mans de l'alemanya, que a Catalunya era competitiva de la mateixa empresa catalana filial de la francesa.

Amb aquestes circumstàncies, el suport financer d'aquest aval no tenia cap sentit, i automàticament es va transformar el procés de l'aval, la intencionalitat de l'aval, de suport financer a aval de funcionament, un aval de tipus eminentment industrial. I, automàticament, es va demanar a l'empresa el pla de viabilitat, que d'una manera més o menys ambigua, va portar a terme una empresa de consultories anomenada EVE. I amb aquestes circumstàncies s'estava i s'està a l'espera que, realment, aquest pla de viabilitat, s'estava, efectivament, que aquest pla de viabilitat fos suficientment explícit i contundent per poder fer efectiu aquest aval.

En aquesta tessitura, l'empresa francesa va fer suspensió de pagaments, i automàticament va fer suspensió de pagaments l'empresa catalana. En aquell moment —i aquesta és la situació actual— hi va haver relacions —com sempre n'hi ha hagut— entre la Conselleria i l'empresa en qüestió: el comitè de direcció de l'empresa, el consell d'administració, els seus òrgans directius, els representants dels treballadors. I, evidentment, si ja va —i em pregunta per aquest cas concret, al marge del capteniment dels avals concedits, com diu la seva interpellació—, si em pregunta per aquest cas concret, li he de dir que, en aquestes circumstàncies, tècnicament, l'aval en ell mateix no té cap mena de virtualitat per a l'empresa.

La solució de l'empresa, la viabilitat futura de l'empresa, el camí que pot donar que aquesta empresa continuï sobrevivint —la qual cosa és el nostre interès, el de la mateixa empresa, el de vostès i el de tots plegats— passa per buscar un altre tipus de relació que no passa per una aval de 7 milions de pessetes, de moment —pot ser que més endavant hi passi—, sinó que passa per establir uns contactes amb unes empreses d'àmbit internacional interessades en aquest sector, i, realment, aquests contactes es fan, per la mateixa empresa, per la Conselleria, a l'espera que hi hagi un resultat positiu. Però aquesta, en síntesi, és la història, la història de Fenwick.

Vostè després parla de Soler Almirall, ha parlat també em sembla d'Aismalibar; en fi, són altres qüestions de què podem parlar algun altre dia —molt lamentables, i cregui que la Conselleria hi és a sobre. En el cas d'Aismalibar, intentant també una determinada actuació de vinculació amb empreses del ram, d'ordre supranacional; en el cas de Soler Almirall, en contactes permanents amb l'INI, ja que, com vostè sap, Soler Almirall és una empresa de l'INI.

En qualsevol cas jo el que li vull dir és que la situació de crisi econòmica és una situació lamentable, que hi ha empreses que la pateixen, totes la pateixen, unes més intensament que les altres, i que el Departament d'Indústria i Energia fa tot el que està al seu abast, i més, per intentar la viabilitat de totes i cadascuna de les empreses de Catalunya. Això en general, i en particular, ho reitero, pel que fa a la seva interpellació, vull dir-li una vegada que la conducta, el capteniment del Departament d'Indústria, en particular, i del Consell Executiu, en general, pel que fa a la política d'avals concedits, és d'instar el seu tràmit i, en definitiva, la seva signatura, una vegada les empreses en qüestió han trobat les entitats financeres que els presten

els corresponents fons de diners. A partir d'aquí podríem intentar explicacions addicionals, i possiblement el seu torn de rèplica em permeti després contestar-li en aquest sentit.

Motes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: L'Illustre Diputat interpellant vol fer ús del dret de rèplica? Per cinc minuts; ho tindrà en compte, eh?

El Sr. GARCÍA SÁNCHEZ: Señor Conseller, agradezco la explicación y el interés que dice manifestar de cara a ver una viabilidad, una solución a la Fenwick, pero en el tema concreto de los avales nosotros consideramos, es decir, no la única solución pero una vía tendente a solucionar esa cuestión que vive en estos momentos la empresa, nosotros estudiaremos la posibilidad de hacer una moción a fin de que pueda cumplirse el compromiso habido, suscrito por las partes, en relación a este tema. Y sin desechar un estudio que pueda llevar a buscar otras soluciones también que puedan ser un elemento más, un complemento a esta situación que hoy atraviesa Fenwick, creo que coincidimos en una cuestión, y es que la empresa es una empresa importante como para hacer los esfuerzos necesarios a fin de poderla salvar, en aras de un desarrollo económico de Cataluña y de la incidencia que tiene como empresa de maquinaria para el conjunto de la economía española. Por tanto, nosotros, ya digo, agradeciendo las explicaciones dadas, vamos a estudiar la posibilidad de presentar esa moción de manera que ese acuerdo inicial suscrito pueda llevarse a cabo.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable senyor Conseller vol replicar?

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, bé, el Diputat interpellant acaba d'anunciar que estudiaran la possibilitat d'una moció. Jo els he de dir, a tots vostès, que si mitjançant una moció poguéssim arreglar el problema industrial de Catalunya, jo estaria disposat a rebre mocions a totes hores, de dia i de nit. El problema, desgraciadament, és que no és aquest. El problema és que mitjançant aquesta moció es vol arribar a fer entendre que hi ha un incompliment per part del Consell Executiu, i això no és cert.

Senyores i senyors Diputats, senyor Diputat interpellant, això no és cert, no és cert. No és cert que hi hagi hagut en aquest cas, ni en altres casos que jo conegui, incompliment dels compromisos pel que fa a la política d'avals. Es podrà criticar la política d'avals per determinades intencionalitats, per l'enfocament general, per la manca d'informació concreta, per l'orientació que se li vol donar en alguns casos... Tot això és discutible i en podem parlar, i segurament en parlarem, però manca de compliment dels compromisos, no. Aquesta és una crítica que no es pot fer, senyor Diputat.

I no es pot fer perquè jo li puc donar unes xifres. Miri, xifres ben actualitzades, d'ahir, d'ahir al migdia, esperant que ahir a la tarda tindríem aquesta interpellació. 14 de novembre. Fins al moment present —i tenint en compte els exercicis pressupostaris en pressupost aprovat, 81, 82, 83— la Generalitat, el Govern de Catalunya ha atorgat a les empreses catalanes avals per import de cinc mil milions de pessetes, dels quals —i això li interessarà, a vostè— han tingut aperduament cinc-cents seixanta-cinc. Això vol dir, això vol dir que un deu per cent fins ara dels avals concedits han tingut aperduament, i s'ha concretat pagant, per part del Govern de Catalunya, aquest

aperduament. Això en si mateix no és significatiu, perquè és evident que els avals que es varen fer l'any 81 i l'any 82 comencen ara a tenir, possiblement, les conseqüències negatives dels impagaments, i, en canvi, encara no cal amb els del 83, i tampoc és significatiu perquè les accions del Govern de Catalunya per recuperar el que ja s'ha pagat d'avals, pel que fa a l'any 81 i 82, també comencen ara, i algun s'està recuperant. Per tant, són xifres mitjanament conjunturals, transitòries, però prou indicatives del que és la situació i del que és l'empenta de la política d'avals. 5,4 mil milions concedits en tres pressupostos, 565 d'aperduaments, dels quals 56 són pagament d'interessos. Això vol dir que la indústria catalana davant de la política d'avals està responnent prou satisfactòriament, i això vol dir també que els compromisos que adquireix el Govern pel que fa a la política d'avals es concreten i es materialitzen, sempre que —ho reitero una vegada més— hi hagi la contrapartida que l'empresa peticionària de l'aval trobi la institució d'estalvi o de crèdit que li faci el crèdit o el préstec.

Per tant, senyor Diputat interpellant, jo em permeto de dir-li que, si la seva preocupació —vull dir-l'hi una vegada més—, que si la seva preocupació és quina és la conducta del Consell Executiu sobre els avals concedits, cregui'm que aquesta preocupació li ha de desaparèixer, perquè la conducta del Consell Executiu sobre els avals concedits, sobre els avals concedits, és que efectivament es facin efectius, que es cobrin, que vagin a les empreses en el sentit que realment, mitjançant aquest aval, l'empresa pugui sortir de la situació crítica que ha motivat la petició de l'aval en qüestió.

I aquesta és la intencionalitat. I tingui la certesa que els estudis i les decisions i, en definitiva, les actuacions que en aquest sentit es facin des del Departament d'Indústria i Energia no tindran altra finalitat que aquesta, i, a més a més, la tindran amb llum i taquígraf en aquest tema tan concret, amb llum i taquígraf, com amb els altres, però en aquest si cap encara amb més llum i més taquígrafs.

Senyors Diputats, senyor Diputat interpellant, permetin-me que acabi dient-li que la política d'avals —que va estar una política vista des d'una perspectiva poc afavorida ja en els pressupostos de 1981— avui s'està revelant com un dels instruments, no l'únic ni el més important, però com un dels instruments més interessant per subvenir a la continuïtat de l'estructura industrial catalana. Només amb una excepció: la política d'avals no ha de ser una política hospitalària; la política d'avals no ha de ser una política caritativa; la política d'avals té per objecte el manteniment de les empreses, perquè des del Departament d'Indústria i Energia estem absolutament convençuts, en aquests moments, després de deu anys de crisi econòmica, que la millor solució per lluitar contra l'atur és evitar que se'n creï de nou. I evitar que es creï de nou atur a Catalunya vol dir, almenys, mantenir l'estructura productiva actual, que mantenir l'estructura productiva actual vol dir mantenir l'estructura ocupacional actual. I, en aquest sentit, la política d'avals pot fer un bon servei, i, en aquest sentit, la política d'avals serà utilitzada.

Moltes gràcies.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el fons de lluita contra l'atur

El Sr. PRESIDENT: Hem acabat amb això el temps destinat a la interpellació i passem ara al punt següent de l'ordre del dia, que és Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el fons de lluita contra l'atur, presentada pel Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Per tant, dono la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Ribó per defensar la moció.

El Sr. RIBÓ: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, a mi m'ha agradat molt que el senyor Hortalà digués que una moció tant de bo solucionés el problema de l'atur i de les empreses. Nosaltres no pretenem, amb aquesta moció, solucionar el problema de les empreses en crisi ni de l'atur a Catalunya. Presentem aquesta moció per una pretensió molt més modesta, i és que el Consell Executiu de la Generalitat compleixi els seus compromisos. I no els seus compromisos amb una o altra empresa, amb un o altre partit, amb un o altre ciutadà: els seus compromisos que li vénen marcats per la decisió, suposem sobirana, del Parlament de Catalunya.

Nosaltres, en primer lloc, de la moció, que tots vostès hauran llegit, publicada en el *Butlletí Oficial del Parlament*, número 20, de 5 de novembre, plantejem que el Consell disposi de la seva totalitat dels fons previstos pels plans d'ocupació previstos en els pressupostos del 83: 4.900 i escaig milions de pessetes. És clar —i voldríem que se'ns desmentís, i seríem els primers que ens alegraríem que se'ns desmentís—, és clar que avui, dia 15 de novembre de 1984, no s'ha disposat ni de molt de la totalitat dels crèdits que hi havia en el pressupost del 83 per lluitar contra l'atur. Per tant, ens sembla que és un primer punt transparent, obvi, que tothom hauria de votar. És més. Segons el *Diari de Sessions* del dia 24 d'octubre del 84, i per boca del Conseller de Treball, senyor Badia, ens assabentàrem que hi havia altres partides que creïem que estaven gastades que tampoc ho estaven aleshores —potser sí avui—, algunes d'elles que havien d'anar via ajuntaments, altres que havien d'anar via fons d'ocupació juvenil, també indirectament a través dels ajuntaments, cosa que no sabíem, i vam agrair la informació. O sigui, que hi havia més encara per gastar del que nosaltres ens imaginàvem.

Nosaltres creiem que hem de complir la nostra missió, en aquest primer punt, d'impulsar el Govern a gastar tot el que aquí s'aprova per lluitar contra l'atur. I ho diem per enèsima vegada: nosaltres no tenim competències per acabar l'atur a Catalunya; l'atur és un problema que es desborda en el marc autonòmic i, fins i tot, en el marc estatal; però les poques que tenim, els pocs diners de què nosaltres ens podem dotar i ens dotem, anem-los a invertir, fem el que deia el President de la Generalitat en el seu discurs d'investidura: «Alliberem diners per lluitar contra l'atur.» Però resulta que el que deia era una trampa, perquè deia «alliberem diners», i quan se li havien alliberat diners des del Parlament, no els havia posat a treballar, no els havia invertit tal com el Parlament li havia manat.

I, a més, cal notar que aquesta primer punt de la moció insta el Consell Executiu a disposar de la totalitat d'aquest fons, subratllant de nou el fet claríssim que els ajuntaments han disposat de tot allò que se'ls ha traspassat. I, per tant, malgrat les afirma-

cions d'alguns Diputats en aquesta Cambra, han demostrat ser més eficients que el mateix Consell Executiu de la Generalitat. I no parlo per raons d'anar a penjar medalles als ajuntaments; per una raó molt senzilla, senyors de Convergència i Unió, i ho saben els seus alcaldes: als ajuntaments viuen dia a dia a la porta de l'ajuntament la cua d'aturats que va a buscar una solució d'un tipus o d'una altre a aquest gravíssim problema. En el segon punt de la moció, nosaltres demanem informació, demanem que en quinze dies el Consell Executiu informi la Comissió de Política Social sobre el compliment d'aquestes partides. I algú podrà dir-nos: «ja està, ja surten els del Grup del PSU de Catalunya demanant informació així, d'immediat, quinze dies.»

Senyors del Consell, aquesta és una informació que arrosseguem des de finals del 83. El senyor Escudé, i l'altre dia en el debat de la interpellació el vaig citar..., però el vaig citar malament, senyor Escudé. Jo em creia, perquè havia fet una lectura massa ràpida del *Diari de Sessions*, que era vostè que agafava el compromís d'informar abans del 31 de desembre, que l'agafava en nom del Grup que dona suport al Govern pel Govern —cosa que fan sovint vostès i amb raó, i més ara que tenen majoria absoluta—, que agafava el compromís que ens informaria la Comissió de Política Social. I li deia: «s'ha incomplert, senyor Escudé, aquest compromís.» Però, no, llegim bé el *Diari de Sessions*. És que és una disposició addicional del pressupost del 83, és una llei del Parlament de Catalunya que els obligava a complir aquest compromís. I vostè va ser molt cavallerós de fer seva la disposició legal. Però és que la disposició legal és de tothom, i en primer lloc del Govern. I allò que deia el senyor Pujol en el seu discurs de «la legalidad viable», ja aplicant-ho a un altre govern, ho podríem tornar a aplicar a aquest Govern. La «legalidad viable» era que el 31 de desembre del 83 el Govern actual de la Generalitat hagués informat, segons diu la Llei de Pressupost del 83 —teòricament la Llei més important cada any del Parlament de Catalunya—, sobre el compliment d'aquestes partides. No s'estranyi que ara els diguem quinze dies, sisplau, ja que continuem sense disposar de la informació, fora de la que ens va facilitar el Conseller Badia en la seva intervenció.

Demanar informació és una exigència per poder fer un debat parlamentari d'oposició, per poder fer un treball polític de construcció d'alternatives. Nosaltres demanem informació al Consell Executiu, malgrat que la demanem en una Comissió concreta, perquè aquest problema no és d'un Conseller, i jo vull aquí reivindicar el nom del Conseller Badia: aquest no és el problema de vostè, senyor Badia, entre altres coses perquè el problema de l'atur —tots ho diem— és un problema de tots, és un problema de govern, és un problema, en primer lloc, del Govern i del seu President, i no és un problema d'un Conseller i, menys encara, d'un Conseller que no hi era, en aquesta Cambra, quan s'agafaven els compromisos que es van agafar amb llei, via llei per aplicar 5.000 milions l'any 83. Vull en aquest sentit reivindicar en honor del senyor Badia, quan altres Consellers del seu Govern estaven aquí asseguts l'altre dia en la sessió parlamentària, eren responsables d'aquell pressupost, fins i tot responsables monogràfics de la despesa del pressupost, i no es van dignar a fer el més mínim gest de suport parlamentari, de responsabilitat parlamentària amb allò que ells havien adquirit i havien de desenvolupar.

És un problema del Govern el que ens ha de portar la informació aquí, en el Parlament, la informació sobre aquests 4.900 i escaig de milions, perquè no es tracta que ara ens aprofitem d'una o altra tècnica parlamentària, que un o altre Conseller pot desconèixer, per fer una tasca o una funció més brillant. Es tracta d'aconseguir, en les mesures de les nostres forces, que el Govern gastí els 5.000 milions. En un tercer punt de la moció els demanàvem que presentessin un pla similar pròrroga de l'anterior en el pressupost del 84, que és un pressupost prorrogat i que, per tant, podien taxar la mateixa partida.

I, en un quart punt, instàvem que en el del 85 hi hagués un pla d'ocupació de 10.000 milions i un fons especial de 5.000 per promoure l'ocupació juvenil. Això ho fèiem el dia 25 d'octubre, a l'endemà de la interpellació, que és quan s'han de presentar les mocions, quan encara no disposàvem del pressupost del 85 al Parlament, quan acabava tot just d'entrar el pressupost del 84 al Parlament, i estava acabant de ser qualificat per la Mesa del Parlament. Ara ja tenim aquests pressupostos damunt de la taula, ja tindrem temps de parlar-ne, i veiem que en el del 84 és previst un fons de 1000 milions per ocupació juvenil, i veiem que en el del 85 s'ha apujat altra vegada un fons d'ocupació que, ja veurem les explicacions que se'ns donen en el debat pressupostari, pot venir d'un origen o d'un altre origen. El que nosaltres sí que creiem és que ara no és moment d'anar a votar mocions sobre pressupostos quan estan dipositats, i, en aquest sentit, nosaltres retirem els punts de la moció que afecten el pressupost del 84 i el del 85, o sigui, el punt número 3 i el punt número 4, deixant només a consideració del vot de totes les senyores Diputades i de tots els senyors Diputats el punt número 1 i el punt número 2. Que el Govern es gastí els fons de l'any 83 —som a les darreries del 84, senyors de Convergència i Unió— i, en segon lloc, ens sembla lògic, per això som Diputats, que ens informin de fins a quin grau s'han complert les inversions pressupostades l'any 83. Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Hi ha una esmena presentada pel Grup parlamentari Socialista. Per tant, és el seu representant qui ha de prendre ara la paraula per intervenir. L'Illustre senyor Guitart té la paraula.

El Sr. GUITART: Gràcies, senyor President, senyores Diputades i senyors Diputats, per defensar la nostra esmena en aquesta moció i per fixar també la nostra posició entorn d'aquesta. Vostès no van informar certament el 31 de desembre, tal com havien contret un compromís a la Comissió de Política Social, per una raó senzilla, senyors del Govern, senyors de Convergència i Unió: és que, el 31 de desembre, dels 5.000 milions de pessetes, vostès només n'havien gastat 13.860, és a dir, no res, comparat amb 5.000 milions. És lògic que vostès no vinguessin a informar, doncs, d'una gestió que encara no havien fet. Què passa? Passa que el 31 de desembre, precisament, dia que havien d'haver informat com a molt tard el Consell Executiu a la Comissió de Política Social, apareix un Decret signat pel Conseller d'Economia, segons el qual es produeixen tota una sèrie de transferències de crèdit d'aquests 5.000 milions i que van a una sèrie d'altres Conselleries. I per què passa això? Doncs passa perquè el mateix interventor de comptes de la Generalitat no vol, o no pot, assumir el risc de gastar aquests 5.000 milions de pessetes, millor dit, els 2.600 que corresponien a famílies, perquè és una partida totalment

atípica que a cap pressupost del món es podria gastar d'aquesta manera, i així ho diu l'interventor de comptes, i a corre-cuita, el 31 de desembre, s'ha de fer aquest Decret de transferències de crèdit.

I quan es gasta la part que es gasta dels 5.000 milions de pessetes? Es gasta en mesos tan significatius com són els mesos de gener, febrer, març i abril. En mesos com aquests es gasta de pressa i corrents, a corre-cuita, la part que després direm del fons d'ocupació, i com que es fa de pressa i a corre-cuita, es fa malament. Jo diria que la gestió dels 5.000 milions de pessetes és una gestió clara i que no ha de ser mai una funció administrativa d'un govern, es fa a corre-cuita i malament. I en posaré alguns exemples. De la partida de 411 milions —enquestes, programa 6—, ¿es fan les enquestes? ¿A qui es donen aquests diners? Resulta que les cooperatives de boscos que aquí havíem dit que aniríem malament tal com les plantejava el Consell Executiu, van anar molt malament, i una gran part d'aquests treballadors es queixen, van al Govern, van al Consell Executiu, i diuen «ens heu enganyat, això no funciona», i el Consell Executiu els diu «tranquils, aneu-vos-en a casa», i els dóna aquests 411 milions de pessetes a canvi de cap activitat, a canvi de res, i les enquestes no es fan. I els senyors que van ser contractats d'una forma com aquí es va dir, i no es va desmentir, arbitrària per la xarxa BIS d'oficines d'ocupació tancades, han cobrat, senyors del Govern, han cobrat quan aquestes oficines estaven tancades, tal com va dir el representant del Grup del PSUC. I ara es fa de pressa i corrents també, perquè sembla que hi ha un gran desconcert —què en farem d'aquests diners?—, ara se'n parla, ara s'aprova un Decret de 96 milions de pessetes, que es donen a treballadors més grans de 45 anys que no cobrin cap subsidi d'atur: 20.000 pessetes per treballador durant sis mesos, a canvi de cap activitat. Això no és una bona gestió. És que no salven vostès ni la dignitat dels treballadors, perquè els treballadors tenen ganes de cobrar encara que no cobren ni cinc, però treballant, treballant. Vostès no poden malversar els fons d'aquesta manera a canvi de cap activitat i a canvi de no generar cap lloc de treball. Assistència social, Caritas Diocesana. Això és el que vostès estan fent amb 5.000 milions de pessetes, dels quals —jo sí que diré la xifra, senyor Ribó— 716 milions no s'han gastat encara, segons un document de la comissió de seguiment que està a la seva disposició, i, en tot cas, si està equivocat, espero que pugui corregir el Govern o el representant, diguem-ne, del Grup de Convergència que dóna suport al Govern.

Jo crec, doncs, que aquesta explicació, i podria allargar-me molt, podria explicar moltes anècdotes, però crec que no ve al cas, és la que justifica justament la nostra esmena, que diu una cosa tan modesta i tan simple com que considerem que aquesta situació és greu, i pensem que ningú no entendria que els socialistes no diguéssim que aquesta situació és greu. Em penso que ningú no ho entendria. Però, amb tot, amb tot, els he de confessar que el Grup Socialista ha estat temptat de no presentar-la, aquesta esmena, perquè, d'alguna manera, quan el punt 1 de la moció del PSUC diu que se'ls gastin, aquests diners, és evident que se suposa que no s'han gastat, és evident, i és evident que s'ha de votar que sí a aquesta moció, és evident. Però dic que nosaltres per aquesta presència implícita de la censura, estàvem temptats a no presentar-la. Què és el que ens ha decidit, doncs, a fer-ho? Doncs ens ha decidit el comportament del

Consell Executiu davant un fet tan escandalós d'una administració d'uns 5.000 milions de manera tan escandalosa. Vostès no solament no han callat i han mantingut un discret i un prudent silenci, sinó que el Molt Honorable President de la Generalitat no para de fer declaracions cofoistes i que, des del nostre punt de vista, res tenen a veure amb la realitat, dient que ha estat una meravella, que aquí els únics que fan alguna cosa per l'atur són els representants del Govern de Catalunya.

Aleshores, nosaltres diem que això no pot ser, i que, per tant, és molt important, a la llum d'aquestes dades que són evidents, que estan, per qui les vulgui, a disposició de qualsevol de vostès, doncs, i és bo, que el Parlament de Catalunya certifiqui la gravetat —ja no diem res més— d'aquest fet. Naturalment, molt més hauríem de demanar que la Sindicatura de Comptes aviat en fes un estudi rigorós.

Bé, doncs, senyores i senyors Diputats, nosaltres pels motius pels quals hem defensat aquesta esmena, demanem el seu vot favorable, i anunciem, òbviament també, que votarem favorablement els dos punts de la moció presentada pel Grup del PSUC.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Ara poden fer ús de la paraula els representants dels Grups que no han presentat esmenes per ordre de menor a major. Per tant, invito l'Il·lustre Diputat senyor Alay a parlar en nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya.

El Sr. ALAY: Senyor President, senyores i senyors Diputats, la moció subsegüent a la interpellació del Grup parlamentari del PSUC naturalment reflecteix una inquietud que és a l'ànim de tots nosaltres, i, concretament, del nostre Grup, perquè creiem que és, evidentment, necessari, és indispensable, que quan es pressuposten unes partides determinades, i més quan es tracta de qüestions com l'atur, s'arribin a aplicar. Aquest és el primer punt de la moció, i, naturalment, és una situació lamentable, però també aquest pressupost està liquidat, i creiem que, potser des del punt de vista de pressupost, seria una mica difícil agafar ara uns diners d'un pressupost liquidat i passar-los a l'any 84. A nosaltres el que ens ha complagut —i això ho he de reconèixer— és que el senyor Ribó hagi retirat els punts 3 i 4 de la moció, perquè, és clar, es demanaven 10.000 milions de pessetes d'una banda, 5.000 milions de pessetes de l'altra, i no es deia d'on sortien les misses, i, en canvi, ho ha referit ja a la discussió dels pressupostos del 84 i del 85, la qual cosa em sembla totalment correcta, i és el que en realitat procedeix, i almenys no ha caigut en demagògies com quan es fan comparacions de taules nacionals amb taules input/output i coses per l'estil; crec que s'ha de reconèixer aquest mèrit, i, naturalment, nosaltres hauríem votat en el seu cas en contra d'aquests dos punts, del tercer i quart, com també votarem en contra del primer, i, en canvi, ens sembla molt important votar a favor del segon punt de la moció, perquè creiem que el Consell Executiu de la Generalitat, i concretament el Departament de Treball, han d'informar prou àmpliament la Comissió, a fi i efecte de saber com, de quina manera i quan s'han produït les despeses necessàries del que estava pressupostat. O sigui que queda ben clar: nosaltres votarem en contra del primer punt, i votarem a favor del segon punt de la moció.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Un representant del Grup Popular vol intervenir? L'il·lustre senyor Romera té la paraula.

El Sr. ROMERA: Moltes gràcies. Senyor President, senyores i senyors Diputats, el nostre Grup, pel que fa a aquesta moció, es fa solidari amb el punt 1 d'aquesta, perquè ens sembla que és obvi, que calia haver disposat ja al llarg del pressupost de l'any 1983 —aplicació del pressupost— d'aquelles partides que es destinaven a una tasca que motiva tant els qui tenen un mínim de sensibilitat, com és la de lluitar per l'atur. El Diputat que els parla en el debat de tardor hi va presentar una proposta de resolució que, possiblement, no va ser prou ben entesa pel Grup del PSU, que no recordo en aquests moments si la va votar en contra o si es va abstenir, però, en qualsevol cas, el que feia era una reflexió respecte a la necessitat que el Consell Executiu de la Generalitat fos belligerant en el tema d'ajuda a l'atur. I el que ens prova l'apartat primer —el fet que hi hagi encara uns fons pendents d'aplicació— és precisament que el Consell Executiu no ha posat la necessària imaginació en la creació d'una política que en la pràctica ajudi a resoldre el tema de l'atur.

És aquesta la raó, per tant, per la qual votarem positivament, perquè ens sembla que, naturalment, ja és hora que s'apliquin uns fons que pertanyen al pressupost del 1983.

El segon punt és molt semblant al primer, és a dir, es tracta que s'informi de per què no s'ha aplicat i, si s'ha aplicat, en què s'ha fet. Em sembla que és conseqüent amb el primer, i no m'esvero que se sol·liciti que es faci en un termini de quinze dies, perquè, aquesta informació, tinc la certesa que el Consell Executiu la té puntualment dia a dia. Per tant, ens solidaritzem també amb el fet que la Comissió respectiva rebí la puntual informació respecte a aquests fons.

Pel que fa referència als punts tercer i quart de la moció, el Grup de Coalició Popular s'alegra que hagin estat retirats. El tercer, perquè no té sentit que, si no hem aplicat el del 83 al llarg del 83 i del 84, vulguem ara fer una dotació cuita-corrents per aplicar uns fons que aplicaríem, com ha dit en la seva esmena l'il·lustre representant del Grup Socialista, malament. I el segon, el punt quart, perquè ens sembla que no és competència d'aquesta moció, sinó dels pressupostos. En els pressupostos és on caldrà plantejar-se seriosament, i jo en aquests moments invito modestament, com sempre, el Consell Executiu que faci el que jo li vaig suggerir que fes a la proposta de resolució: una sessió monogràfica dedicada a aquest tema. Senyors del Consell Executiu i senyors del Grup de Convergència i Unió, aquest és un tema que ens posa diàriament la pell de gallina, aquest és un tema que necessita posar-hi imaginació, «tope», com es diu ara, imaginació, i jo els demano que la hi posin, perquè governar, o en el bon govern, hi compta, i molt, la imaginació. No podem continuar administrant; aquesta és la diferència entre gerenciar i administrar, jo els demano que gerencïn, no que administrin. Penso i tinc l'esperança que ho faran, i a la sessió de discussió dels pressupostos del 85 serà el moment de veure si són 10.000 o si són 5.000 i d'on surten, com algú deia, les misses, si és que surten.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: El senyor representant de Convergència i Unió. L'il·lustre Diputat senyor Sesmiolo té la paraula.

El Sr. SESMILO: Molt Honorable President, il·lustres colle-

gues, el nostre Grup parlamentari ha estudiat amb especial interès la moció presentada pel Grup del PSUC, i dic amb un especial interès, perquè en ella es tracta d'un tema al qual som especialment sensibles, i perquè no és una moció que ve així, ara, tota sola, sinó que ens arriba convenientment orquestrada.

Per facilitar-ne l'estudi i posterior posicionament del Grup de Convergència i Unió, hem cregut oportú desglossar la moció en dos blocs o apartats.

L'un, que contemplaria només el punt primer —que és, al nostre entendre, on es planteja el fons de la qüestió—, i un altre que englobaria els punts 2, 3 i 4, que entenem que són més de forma i d'acompanyament. Havent retirat el Grup proposant els punts 3 i 4, lògicament els dos blocs coincideixen ara en els dos punts esmentats.

Anem, doncs, pel primer punt de la moció, on se'ns proposa instar el Consell Executiu a disposar en la seva totalitat dels fons previstos per als plans d'ocupació en els pressupostos del 1983. Si en parlar de plans d'ocupació es vol referir als més popularment coneguts com a plans d'ocupació comunitària, tots sabem prou bé que les dotacions consignades són a l'abast de tots els ajuntaments, i que només cal presentar la justificació de la despesa efectuada, com és preceptiu, per poder fer els lliuraments.

En aquest cas, doncs, no cal fer cap instància, i encara menys al Govern. Si realment el punt primer fa referència als quasi 2.700 milions de pessetes a invertir en programes elaborats i gestionats per la Conselleria de Treball, el titular del Departament, en la seva resposta a la interpellació que ha motivat aquesta moció, va explicar a bastament que la majoria de programes eren en fase de realització, i que d'altres es posarien tot seguit en marxa, vegi's, si no, l'acord que en l'última reunió del Consell Executiu es prengué sobre els treballadors en especials circumstàncies d'atur, per un import global de 96 milions de pessetes, i que, un cop realitzats tots els programes previstos, en donaria comptes, a manera de balanç, a aquest Parlament.

Aquí el que passa és que les interpellacions, a més d'estar ben formulades i ben contestades, cal també que siguin ben escoltades. Si no, semblaria —i ho repeteixo, dic «semblaria»— que quan es presenta una interpellació ja es té preparada la subsegüent moció, digui el que digui l'interpellat. És molt possible —i més que possible, probable— que en el desenvolupament integral d'aquests programes a què fem referència, es produeixi un diferencial que el Grup del PSUC presumeix que serà en detriment de la inversió prevista, i llavors se'ns proposa que obliguem l'Executiu a invertir centim per centim les quantitats consignades en el pressupost.

No vull entrar aquí en un ball de xifres, que possiblement no aclariria res, perquè és ben sabut que, quan l'aritmètica s'aplica a plantejaments polítics, ens pot donar l'aparença que les matemàtiques no són una ciència exacta.

Cas de produir-se, és absolutament segur que no seria una eina decisiva, ni de bon tros, en la lluita constant, ferma i aferrissada que tenim tots contra l'atur. I d'ací ve fonamentalment la nostra reserva davant aquest primer punt de la moció; cas de ser aprovat, podríem ser els responsables polítics davant del poble, i molt especialment de les persones i de les famílies que viuen l'angoixa de l'atur, de crear unes falses expectatives que no es corresponen en absolut amb la realitat. Anuncio, doncs,

ja des d'ara, el nostre vot negatiu a aquest primer punt.

Però no puc seguir endavant sense fer palès un dels aspectes que també ens preocupa en el contingut polític d'aquest primer punt de la moció. Sembla que aquí es vol donar prioritat a gastar-ho tot, en comptes de gastar-ho bé i rigorosament... (*remor de veus*), gràcies.

En els debats pressupostaris de l'exercici del 83 el juliol de l'any passat, un Illustre Diputat dels rengles de l'oposició es resistia a denominar aquestes partides normalment considerades com de fons de lluita contra l'atur: «Això no resol ni ajuda a resoldre el meu problema de l'atur. En tot cas, el que fa és ajudar a paliar els efectes negatius de l'atur en alguns casos», ens deia. Nosaltres compartim la idea; d'ací la nostra actitud contrària a la creació de falses expectatives. Però diré més. També des de l'oposició i en el mateix debat, se'ns demanava que els cabals destinats a aquests programes especials es vehicuessin via ajuntaments en els plans d'ocupació comunitària, argumentant que estava comprovat que donava bons resultats, i que el que proposava el Consell Executiu no tenia precedent i comportava un risc.

Doncs bé, nosaltres varem assumir i seguim assumint aquest risc; no s'ha trobat arreu del món occidental, que se sàpiga, una fórmula miraculosa que acabi de cop amb el greu problema de l'atur. Davant una posició conservadora en aquest tema, nosaltres preferim adoptar una posició progressista i imaginativa: volem i devem anar darrera de les fórmules conegudes, per tant, no renunciem als plans d'ocupació comunitària. Però això no ens ha d'impedir de fer també un pas endavant.

Malgrat que aquests programes no hagin donat de si tot el que esperàvem, i que caldrà revisar-los, aprofitant el bo i millorant el menys bo, és necessari seguir endavant, perquè els resultats, globalment considerats, entenem que han estat positius. No hem d'oblidar que amb certa sornegueria per part d'algunes centrals sindicals, precisament per ser una idea renovadora, es coneixen com els plans Rigol 1, 2, 3, etcètera; avui és el precedent històric de gran part de l'AES, l'acord econòmic i social del qual tan orgullós se sent especialment —i possiblement amb raó— el primer grup de l'oposició. Nosaltres també ens podem sentir orgullosos d'aquells plans que no varen ser acceptats al seu dia.

Posar dosis prudentes d'imaginació en un tema de tan difícil solució, això és avançar-se, això és el que entenem per una política de progrés. Nosaltres seguirem donant suport als qui volen avançar, en definitiva, als qui progressen.

Passaré ara a fixar el posicionament del nostre Grup parlamentari respecte als altres punts de la moció, és a dir, en aquest cas concret sobre el punt 2 únicament.

Al nostre entendre, en aquest punt, o en els punts tal com s'havien presentat, es tractava de guarnir, d'adobar convenientment el moll de l'os, el rovell de l'ou de la moció, que s'explicitava en el punt primer, i que és el que realment guarda una relació més directa amb la interpellació que l'ha motivat.

En el punt 2, concretament, se'ns demana acordar una nova compareixença de l'Executiu a la Comissió de Política Social per tractar d'aquest tema. I dic una nova compareixença, perquè vull recordar a tota la Cambra —i especialment al senyor Ribó— que divendres passat, és a dir, no fa ni vuit dies, a la mateixa Comissió tinguérem una sessió informativa amb

el Conseller de Treball, en la qual tots els Grups parlamentaris puguérem —i podíem— haver fet totes les preguntes que consideràvem oportunes, d'acord amb el Reglament.

L'actitud del nostre Grup, quan es plantejà la qüestió, fou de sumar-nos a la petició de compareixença, i puc assegurar que quan sigui necessari continuarem mantenint la mateixa actitud, només posarem una condició: que el calendari, que la cadència siguin racionals i operatius; aquest, evidentment, no és el cas.

Per totes aquestes raons, nosaltres també votarem en contra, doncs, del punt 2 de la moció.

Malgrat que el nostre posicionament és, en aquest cas, diametralment oposat al que manifesta el Grup proponent de la moció, cosa que en principi sembla que seria de lamentar en un tema tan humà, vull acabar la meua intervenció amb una referència a una de les afirmacions més rotundes de voluntat política en el discurs d'investidura del President de la Generalitat: «En el drama de l'atur, no s'hi juga.» Voluntat que, sortosament, ja no és únicament compartida per tots els Diputats del nostre Grup, sinó que en aquesta mateixa Cambra, públicament, i pel que s'ha dit, sembla que pot ser compartida per altres Grups dels col·leges.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Ara, prego a l'Illustre Diputat presentador de la moció que fixi la seva posició en relació amb l'esmena presentada.

El Sr. RIBÓ: Senyor President, i d'acord, com diu el Reglament, amb els cinc minuts de què dispenso per fixar la posició sobre l'esmena presentada, analitzem què diu l'esmena presentada.

Diu: «El Parlament constata la gravetat...», gravetat. Nosaltres creiem que és gravíssim també, senyor Guitart, el que ha succeït amb aquests 1.000 milions, i creiem que és obvi, senyor Romera, que s'haurien d'haver gastat, però és que resulta que no s'han gastat, que set-cents i escaig milions de pessetes, a hores d'ara, no s'han gastat. I nosaltres, quan demanem aquesta inversió d'aquests set-cents i escaig milions de pessetes, no ho fem amb una afany que es llenci la casa per la finestra. Són centenars de milers de milions de pessetes; el pressupost de la Generalitat és, doncs, una partida molt minsa que va per al problema greu —com es diu aquí— de l'atur el que no s'ha gastat.

Nosaltres creiem que encara seria més greu, senyor Guitart, que no s'aprovés que es gastessin, que no s'aprovés una moció que va dirigida que el Parlament vol fer complir, i que es gastin aquests diners; encara és molt més greu. Perquè tots constatem —xifres en mà— que no s'han invertit, i avui, el 15 de novembre del 84, molt més tard del que hauria d'haver estat, serà gravíssim si no aprofitem que es gastin diners per lluitar contra l'atur on sembla que tots hi estem d'acord, que hem d'aplicar.

Com nosaltres també reconeixem que seria greu, i seria jugar amb l'atur que es votés en contra d'aquests 1.000 milions, ara set-cents i escaig milions. És un joc demagògic, i és un joc demagògic que es digués des de la tribuna, pel càrrec que fos, que està disposat a alliberar diners, i quan es demana —a onze mesos i mig més tard, deu mesos i mig més tard— al final d'un exercici pressupostari que es gastin set-cents milions, que no es votés. Això és jugar; és un joc petit perquè les competències que tenim sobre l'atur són petites, però és jugar, és l'únic

joc possible que podem fer en aquest hemicle sobre l'atur. Tota la resta són paraules, les paraules tenen molta menys força que set-cents i escaig milions de pessetes que encara té obligació de gastar el Consell Executiu, i si no se'ls gasta, és ell que està jugant amb l'atur.

Que no se'ns digui que són jocs de paraules, el joc sobre l'atur. És la no-acció del Govern en el drama de l'atur. I diu a continuació: «La gravetat del fet que el Consell Executiu no hagi disposat i compromès encara la totalitat dels fons.» Nosaltres no sabem si s'ha disposat o no encara la totalitat dels fons. No ho sabem, com no ho sap, perdó, senyor Guitart, exactament la Comissió de Seguiment, que s'ha reunit una vegada en tot aquest període i no té tota la informació encara. Jo no sé si algun Diputat dels que han intervingut aquí abans ha llegit en el *Diari de Sessions* la interpellació que es va fer aquí el dia 24 d'octubre, no se si s'ho ha llegit o si hi era o no hi era, però com si no s'ho hagués llegit, perquè en el *Diari de Sessions* —que recull les paraules fidedignament del senyor Conseller— no hi és, aquesta informació que nosaltres plantejàvem en el primer torn de la interpellació; no hi és, potser sí que és en lletra menuda o en un altre peu de pàgina, bromes a part, ja sap que no existeix en el *Diari de Sessions*. Aquesta informació no hi és, per tant, no sabem si es pot comprometre o no a la totalitat, perquè no tenim aquesta informació. Ni nosaltres, ni la Comissió de Seguiment, ni el Consell de Treball, ni tots aquells sindicats que de debò representen els treballadors —no sindicats fantasmes, sinó sindicats reals que representen els treballadors— que avui no saben de què va exactament i amb precisió, com es deia aquí, dia a dia, senyor Romera, com hauria de ser, la inversió sobre aquests fons.

Nosaltres considerem que cal acceptar —i acceptem, senyor President— aquesta esmena, perquè és una esmena a una moció subsegüent a una interpellació, en la qual —i convido totes les senyores i els senyors Diputats a fer-ho llegint el *Diari de Sessions*— l'interpellat no va respondre, i per això hi ha una moció, i per això acceptem que es qualifiqui de gravetat. I no fem jocs de paraules, llegim el *Diari de Sessions*, i subratllem on és la resposta en el *Diari de Sessions*, i subratllem on és la resposta en la sessió informativa de la Comissió de Política Social, en la qual no es va obrir boca sobre aquest tema. Això queda registrat, senyors Diputats, aquest és l'inconvenient dels *Diaris de Sessions*, que el que diem aquí o en les Comissions queda registrat, i llavors se'ns pot retreure. Però a mi no m'interessa retreure-ho per quedar més o menys bé davant d'un o altre Diputat, o davant dels mitjans de comunicació. Ens interessa retreure-ho perquè aquí hi ha —com diu l'esmena que acceptem— una gravetat d'incompliment sobre un problema amb el qual —tots hi estem d'acord, però és molt diferent com ho apliquem a la pràctica— no es juga.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Bé, per tant, tenim que la moció incorpora l'esmena en el seu apartat primer. I anem a passar ara, doncs, a la votació de la moció.

Pot fer-se en bloc, o es demana que es faci separatament? (Pausa.) Bé, perdó, és veritat. Bé, doncs, aleshores, sotmetem a votació la moció en el seu primer apartat, incorporada l'esmena del Grup Socialista.

Els qui hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquest apartat de la moció ha estat rebutjat per 44 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció.

Passem ara a la votació del segon apartat.

Els qui estiguin d'acord amb el segon apartat, que es posin dempeus.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstinguin?

Aquest segon apartat ha estat rebutjat per 48 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció.

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'ensenyament mitjà

Passem ara a la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'ensenyament mitjà. Per presentar-la, dono la paraula a la Il·lustre Diputada senyora Vintó. La Il·lustre Diputada senyora Vintó té la paraula.

La Sra. VINTÓ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, quan el 24 d'octubre, des d'aquesta tribuna, demanava al Conseller d'Ensenyament informacions pel que feia al començament de curs de l'ensenyament mitjà, ja vaig dir que la voluntat que movia a aquella interpellació era, no només que aquesta Cambra tingués coneixement de les incidències que s'havien produït en aquest començament de curs, sinó que els sectors afectats —i que són prou nombrosos— sabessin quin era, segons la fórmula del Reglament d'aquesta Cambra, el capteniment del Consell Executiu pel que fa al futur de l'ensenyament mitjà a Catalunya.

En la resposta del senyor Conseller —i en la meua intervenció posterior— ja vaig dir que em semblava enormement pobra, i enormement pobra perquè, quan aquí es preguntava per les irregularitats en el començament de l'ensenyament mitjà, per la sobresaturació dels centres de batxillerat i de formació professional, per la desaparició d'una enorme quantitat de serveis pedagògics que fan imprescindible el funcionament d'aquests serveis per a unes cotes de qualitat mínima, el senyor Conseller es va limitar a contestar-me que uns quants centres de formació professional havien començat el dia que els tocava. I jo li vaig dir: «No caldria sinó.»

Bé, lamentablement, la resposta del senyor Conseller, més enllà d'aquestes bones intencions i d'aquestes informacions no demanades, no responia cap, absolutament cap de les nou preguntes concretes que jo vaig fer en el curs de la interpellació. En funció d'aquesta realitat, dels problemes que avui té plantejats l'ensenyament mitjà, i dels que tindrem plantejats el proper mes de setembre i durant un seguit d'anys, perquè la xifra d'alumnes que hi arribaran està creixent encara, el Grup parlamentari que jo represento en aquests moments ha formulat una Moció amb aquesta mateixa voluntat de coneixement objectiu de les dades que ens permeti una planificació dels recursos i un cobriment de les necessitats.

La Moció consta de tres apartats: en el primer d'ells es demana que la Conselleria d'Ensenyament, en un termini d'un mes —i creiem que aquesta és una informació que ja en aquests moments ha de tenir feta la Conselleria, i el termini d'un mes és gairebé excessiu— faciliti a tots els comissionats de Cultura...

El Sr. PRESIDENT: Perdoni, senyora Diputada, permeti'm que la interrompi per demanar a la sala una mica de silenci.

La Sra. VINTRÓ: ...moltes gràcies, senyor President; podria fer una broma sobre com interessa la Cambra l'ensenyament, però no la faré, perquè em preocupa.

Un informe detallat, per municipis, centres i cursos, de l'escolarització del curs 84/85 i les previsions dels propers cinc anys. És a dir, que sapiguem, tots els qui després haurem d'aprovar o de rebutjar propostes legislatives, com està avui escolaritzada la població de Catalunya per municipis, per centres i per cursos, perquè sapiguem on hi ha i on no hi ha bona escolarització, quantes classes, quantes aules superen el nombre òptim fixat d'alumnat, etcètera, i la previsió de creixement dels diversos nivells en funció de la natalitat i de l'escolarització actual.

Un segon apartat —i que té enormement a veure amb la qualitat de l'ensenyament— és que, també en el termini d'un mes —i continuem pensant que és un termini suficient—, se'ns diguin les partides pressupostàries que s'han destinat realment a despeses de funcionament dels centres durant els cursos 83 i 84, dient-nos els diners que han lliurat a cada escola i en quina data els han estat lliurats.

Jo penso que si els senyors Diputats sabessin quan i quins diners reben les escoles, s'explicarien bastantes de les coses que passen en les escoles de Catalunya. Jo voldria aquesta informació escrita perquè tots vostès ho poguessin saber, i també, dins aquest segon apartat, que se'ns diguin els criteris d'assignació per als pressupostos del 85.

La tercera part de la Moció demana una cosa que ja vàrem demanar en el debat general del mes de setembre: que hi hagi una sessió informativa; i sembla que el senyor Conseller —i ho deia des d'aquesta tribuna— està encantat de comparèixer-hi. Bé, doncs, jo no faig res més que ajudar-lo que pugui complir el seu desig, i que vingui, abans de la discussió dels pressupostos del 85, que vingui a explicar-nos a la Comissió de Cultura la programació de quatre anys —que diu que té feta, ho deia també l'altre dia— per a l'ensenyament mitjà en la doble vessant de centres existents i dèficits en els centres existents i programació d'equipaments i noves construccions de cara a aquest futur.

Em sembla —ho repeteixo— que són tres peticions enormement modestes, enormement ajustades a una necessitat d'informació per poder planificar conjuntament. Jo tinc l'absolut convenciment que un paper que m'ha arribat —que és un paper oficial— ha estat fruit d'una poca reflexió per part del Grup de Convergència i que, en el curs de la sessió que tenim ara, hi haurà una modificació i que el Grup de Convergència voldrà saber, també ell, com estan escolaritzats els nens de Catalunya; voldrà saber, també ell, en què es gasten i quan arriben els diners del funcionament dels centres, i voldrà saber, també ell, en la Comissió de Cultura, quina és la proposta del senyor Cpnsseller pel que fa a aquest nivell en els propers quatre anys. Si no fos així, lamentablement, crec que el Grup de Convergència i el senyor Conseller no estarien a l'alçada de les necessitats de l'ensenyament.

- El Sr. PRESIDENT: Han presentat esmenes els Grups de Convergència i Unió, Popular i Socialista de Catalunya. Per tant, prego als senyors representants dels Grups esmenants, per aquest mateix ordre, que facin ús de la paraula.

L'Illustre Diputat senyor Descals, de Convergència i Unió, té la paraula.

El Sr. DESCALS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, les nostres esmenes van encaminades no pas a un canvi de significat en el contingut de la Moció del PSUC, sinó que fan referència, principalment, al termini de presentació de la informació que es demana. No creiem que ara sigui adequat instar el Departament d'Ensenyament que presenti, en el termini d'un mes, l'informe detallat sobre l'escolarització, sobre la programació, sobre les previsions, sobre les assignacions de partides pressupostàries del 83, 84 i 85.

El Conseller feia referència, en la seva resposta a la interpellació, a aquesta informació, i deia: «Espero que, molt aviat, li podrem contestar aquesta pregunta.» És per això —i recollint el «molt aviat» del Conseller— que demanem que la informació ens sigui donada «al més aviat possible». Pel que fa a la programació dels propers quatre anys, tenint en compte els aspectes financers variables i les possibles vies d'un nou sistema de finançament, cal que es faci acuradament, sense pressa. Aquí torno a fer referència a allò que digué el Conseller en la seva intervenció: no digué que, la programació, la tenia feta, com ha dit la senyora Vintró, sinó que digué: «Nosaltres estem preparant un pla quadriennal en relació amb les inversions del Departament, en el qual quedarà clar, d'acord amb un mapa escolar, quin és el programa de construccions.» Aquest programa s'està elaborant; vostès el coneixeran. Per tant, repeteixo que sigui «al més aviat possible».

Un altre aspecte que puntualitzem: és la informació que demanem, que tracta sobre l'ensenyament mitjà públic, ja que aquesta era l'àrea de la qual tractava la interpellació. Lògicament, això queda traduït en aquest text: «Que la Conselleria d'Ensenyament faciliti a tots els membres de la Comissió de Cultura, al més aviat possible, un informe detallat de l'escolarització del curs 84/85 i la programació dels propers quatre anys pel que fa a l'ensenyament mitjà públic.» I el segon punt deia, o diu: «Que presenti, al més aviat possible, un informe explicitat, relatiu a les partides pressupostàries destinades a despeses de funcionament dels anys 83 i 84, així com els criteris per a l'assignació de les dites partides en el pressupost del 85, pel que fa a l'ensenyament mitjà.»

Pel que fa al punt tercer de la Moció presentada, nosaltres votarem en contra, no pas perquè ens neguem a la sessió informativa —només faltaria!—, sinó que en el punt 1 de la Moció ja acordem que se'ns trameti un informe detallat de la programació dels propers quatre anys; a més, en la seva intervenció, el Conseller ja marcà, en part, les línies generals d'actuació pel que fa als equipaments, quan deia que proposava, per al 1985, dur a terme dos programes diferents: el primer, equipaments i superació de dèficits en centres existents, i, el segon, equipaments i creació de nous centres docents. Però em cal encara, una altra vegada, citar el Conseller. Deia ell que agràia a la senyora Vintró que li oferís, a l'últim moment, de parlar-ne un altre dia, de tots aquests aspectes. Sembla, doncs, que hi està disposat, ben disposat, el Conseller. Seria, creiem, més adequat que fos ell el qui prengués la iniciativa i trametés el seu desig de celebrar una sessió informativa amb la Comissió de Cultura, després d'aprovar el pressupost.

I, bé, encara una última observació. Quan nosaltres diem «al més aviat possible», volem dir això: «al més aviat pos-

sible». Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El representant del Grup Popular, que té presentada també una esmena, té la paraula.

El Sr. CASALS I PARRAL: Senyor President, senyores i senyors Diputats, un dels pilars del parlamentarisme és el control del Govern; per això, la reina del control del Govern és la interpellació, i la moció n'és la concreció. Jo haig de dir que, de les mocions que ha presentat el Grup del PSU, estem totalment d'acord amb la seva filosofia. Demanar al Govern que ens doni les dades que es demanen en els dos primers punts de la Moció pot portar al coneixement dels senyors Diputats i, de vegades, al coneixement del mateix Govern, en veure les dades blanc sobre negre, totes agrupades, pot portar a una sèrie de reflexions que se li poden fer, i a una sèrie d'exigències que van destinades a millorar l'ensenyament a Catalunya.

Jo, senyora Vintó, a pesar que en cert moment la Cambra tingués poca atenció a les seves paraules, no crec que els Grups d'aquesta Cambra no tinguin interès per la millora de l'ensenyament a Catalunya. Per tant, crec que en això són solidaris amb el seu desig. No obstant, nosaltres hem presentat una esmena a aquests dos primers punts, i l'esmena és ampliar el termini a tres mesos. I, en què es diferencia això del que presenta el PSU i del que ens acaba d'explicar el representant de Convergència? Doncs, en el següent: la moció es converteix, en definitiva, en un mandat imperatiu al Consell Executiu perquè doni tota una informació, que és la base d'aquests suggeriments, que no té altre objectiu per part de tots que millorar l'ensenyament a Catalunya.

Però hem de tenir en compte que aquest mandat imperatiu en cap moment pot portar a col·lapsar el treball ordinari de la Conselleria, que també va destinat a millorar —o hauria d'anar-hi destinat, i jo crec que hi va, i que de bona fe es fa— l'ensenyament a Catalunya. Per tant, crec que és més prudent que demanar en un termini tan breu, tan precipitat, que obliga la Conselleria a col·lapsar-se, en certa manera, donar un termini més ampli perquè el resultat pot ser el mateix sense haver-hi cap perjudici.

Però haig de dir que ha de ser un mandat imperatiu, i l'esmena que presenta Convergència no es tradueix en mandat imperatiu, es tradueix en un prec de no obligat compliment. Dir «en el més breu termini possible» és no dir res, és dir: «quan vostè pugui», o: «quan vostè vulgui». I crec que això és un flac favor fet a la mateixa Conselleria. Donem-li un termini amb el qual pugui complir amb una certa comoditat —que sempre hi ha la incomoditat d'haver de complir— davant d'un mandat imperatiu; però crec que és més prudent i més honorable, fins i tot, pel mateix Conseller el fet de veure's subjecte a un mandat imperatiu i no a un termini d'un cert no i sí obligat compliment.

Per tant, jo demanaria als dos Grups que aquesta esmena que presentem —i per l'ordre com han estat presentades, m'ha tocat de parlar el tercer en aquest moment; sembla que estigui presentant una esmena transaccional, crec que s'ha convertit en una vertadera esmena transaccional entre tots dos punts de vista— que l'acceptessin.

Quant al tercer punt de la moció, haig de dir que també hi estic d'acord; estic d'acord amb la filosofia. Però, què passa? L'objectiu d'aquesta compareixença en Comissió, l'efectivitat que hauria tingut fóra que el Consell Executiu, abans de fer els

pressupostos, hagués tingut a la seva disposició el resultat d'aquest debat per poder-lo plasmar amb les xifres dels pressupostos, amb la filosofia com s'haguéssim confeccionat els pressupostos. Això no és possible, els pressupostos han sortit de la mà del Consell Executiu i estan en aquesta Cambra. I en quina situació estan en aquesta Cambra? Estan en una situació que les esmenes que podrien fer els Grups, com a resultes dels ensenyaments d'aquest debat, el termini d'esmenes se'ns acaba el proper dia 29 i, pràcticament, no hi ha gairebé temps material de celebrar aquest debat i que es converteixi en veritables propostes. És trist ajornar això, no ajornar la compareixença sinó ajornar la seva efectivitat amb un altre pressupost, però crec que no solament tot és ajornar-ho a un altre pressupost, sinó que del fet dels ensenyaments que surtin d'aquest debat que es produeixi a la Comissió hi haurà moltes altres formes d'actuació que seran, realment, que es poden plasmar després amb una efectivitat per tal de millorar l'ensenyament, que és el que, en definitiva, ens preocupa a tots.

Per tant, crec que demanar en aquest moment que abans del dia 29 es reuneixi la Comissió, es faci aquest debat —i, això, sabent que en la pràctica no es traduirà en una reflexió profunda, que es transformi en els pressupostos— és més que estar mirant l'eficàcia, estar mirant potser una mica l'efectisme exterior al Parlament, i jo crec que en el Parlament —no dic que en política no s'hagi de mirar l'efectisme exterior— hem de pensar més en l'eficàcia pràctica que no pas en aquest efectisme.

Aquest és el motiu pel qual nosaltres, en aquest tercer punt, ens abstindrem, no perquè no estiguem d'acord amb el fons —i crec que ho he explicat—, sinó pel moment i per la seva operativitat pràctica.

Quant als dos primers punts, també dir que ens abstindrem si el PSU manté el termini d'un mes, i ens abstindrem, vaja, i no podríem acceptar la proposta de Convergència perquè crec que és desvirtuar el que jo entenc que ha de ser mandat imperatiu.

Senyors Diputats, senyor President, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: L'esmena tercera és del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Prego al seu Il·lustre representant, senyora Marta Mata, que faci ús de la paraula.

La Sra. MATA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, la nostra esmena, que és la introducció del terme «comarca» en el text de la moció presentada pel Grup Comunista, respon, en primer lloc, a un total acord amb la preocupació per la situació dels instituts de batxillerat, preocupació que ja va motivar que afegíssim dues preguntes amb resposta per escrit a principi d'octubre, i, en segon lloc, respon a la consideració de la importància que té la zona territorial que serveix l'institut de batxillerat —una zona que pot ser més enllà del municipi, com és ara la comarca, o més ençà del municipi, com ara la zona.

Pensem que els instituts de batxillerat van néixer com a provincials i dependents de les diputacions el segle passat i que encara avui, d'una banda, són molts els instituts d'àmbit comarcal a Catalunya i, d'altra banda, molts també els que presten un servei en una zona —i no en una altra— de les grans ciutats, i això no només a Barcelona, sinó també en altres ciutats, com ara l'Hospitalet, o Tarragona, o Sabadell. Per això no ens serveixen respostes tan aclaridores com les que la Conselleria donava a les nostres preguntes, textualment: «El De-

partament d'Ensenyament ha ofert l'escolarització de manera global, i no un lloc escolar determinat. O sigui que, d'acord amb el mateix barem públic, tots els instituts de batxillerat de Barcelona han atès les peticions de manera rigorosa, però aquestes —en ésser en molts casos superiors a l'oferta— han estat adreçades a d'altres centres receptors de la mateixa localitat, diu aquí, diríem d'altres zones, i, fins i tot, d'altres localitats.» Com, per exemple, a la meitat d'octubre a l'Institut de Sants i a les Corts els nens de primer de BUP no havien començat les classes encara pel fet que, en haver acceptat un nombre superior a la capacitat del centre, necessitaven unes obres que la Generalitat no pagava i això feia que 168 nens quedessin al carrer, la insinuació que anessin a l'Institut d'Esplugues no els satisfia, com no satisfia ni va ser seguida pels possibles alumnes del barri de Sant Ildefons de Cornellà, als quals també es va fer la mateixa insinuació.

Aquests són només uns botons de mostra, els quals ens fan precisar amb el terme «comarca» la moció presentada pel Grup Comunista, a la qual donem totalment el nostre suport; el nostre suport, fins i tot, amb terminis i tot, perquè creiem que, és clar, el temps és important també en ensenyament. Si no volguéssim parlar de terminis en ensenyament haurien de sortir disposicions oficials com ara, per exemple, que el curs començarà al més aviat possible i, segurament, el curs acabarà quan pugui, o campí qui pugui. Nosaltres creiem que el temps i l'espai, els terminis, les comarques o zones són igualment importants en l'ensenyament.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Bé, ara es tracta, doncs, que el presentador de la moció ens digui quines són... Ah, perdó, falta el Grup d'Esquerra Republicana, que no ha presentat esmenes i que, per tant, té ara dret a intervenir. El senyor Marçal Casanovas té la paraula.

El Sr. CASANOVAS: Moltes gràcies, senyor President; senyores i senyors Diputats, ens limitarem a fixar la nostra posició davant d'aquesta moció presentada aquí, a la Cambra.

És evident que el nostre Grup parlamentari, Esquerra Republicana, està tan interessat com ho pugui estar el Grup que ha presentat la moció a conèixer les dades que se solliciten, sobretot en els seus dos primers punts. Tot el que sigui informació i transparència, serà sempre benvingut. El que no veiem operatiu, per la fiabilitat que podríem atorgar a les dades que se'ns donessin, és que això es pugui fer en el termini d'un mes, amb això coincidim amb altres Grups, aquí, en aquesta tribuna. Dubtem francament que l'informe detallat per municipis, centres, cursos, pugui fer-se en el termini d'un mes, i que resulti fiable. Pensem que perquè això pugui ser fet d'una manera responsable, cal més temps, i, amb aquesta òptica, anunciem que, si s'accepta la possibilitat d'allargar el termini amb l'acceptació d'alguna de les esmenes que es proposen, el nostre Grup votarà favorablement aquests dos punts. Pel que fa al punt tercer, i també seguint el nostre desig de màxima informació, creiem que el que cal fer és acceptar l'oferiment que feu el Conseller, en el curs de la resposta durant la interpellació objecte ara d'aquesta moció. Veiem molt bé que el Conseller comparegui davant de la Comissió de Política Cultural perquè ens expliqui, entre altres coses, la seva programació de l'ensenyament mitjà per als propers quatre anys. El que no veiem possible és que ara, en el moment que la moció arriba a

debat, després del llarg procés parlamentari, sigui factible que aquesta compareixença pugui dur-se a terme abans que s'iniciï el debat dels pressupostos de l'any 85 i tampoc que això pugui tenir cap eficàcia en aquest moment, en aquestes altures, sobre el dit pressupost.

És observant aquesta impossibilitat, que anunciem el vot en contra a aquest tercer punt, tot i que desitgem que la compareixença del senyor Conseller davant de la Comissió de Política Cultural sigui una realitat al més aviat possible.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: La Il·lustre Diputada presentadora vol fixar la seva posició respecte de les esmenes presentades?

La Sra. VINTRÓ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, efectivament, per fixar la posició del meu Grup pel que fa a les esmenes presentades i fer constar també alguna consideració al respecte. En primer lloc, pel que fa a les esmenes del Grup de Convergència i Unió, jo, francament, no voldria estar a la pell del senyor Descals, ho dic sincerament. Em sembla difícil fer el paper que ha fet ell, i em sap molt de greu per ell. Això m'ha passat més d'una vegada, no en aquesta Cambra, en les altres. En els passadissos sempre em deien els Diputats, en aquell moment de Unió del Centro Democrático, que jo tenia tota la raó i que estaven molt d'acord amb mi, però que no podien fer ni votar el que jo els deia; veig que em comença a passar el mateix, la qual cosa, des d'un punt de vista personal m'encoratja; des d'un punt de vista polític, no tant.

Senyor Descals, vostè sap molt bé que «al més aviat possible» i un mes no tenen res a veure. Vostè sap molt bé que no és el mateix l'informe detallat de l'escolarització del curs 84-85 i programació per als propers quatre anys del que jo demano, que és informe detallat per municipis, centres i cursos de l'escolarització del curs 84-85. I jo vull l'escolarització, no només l'ensenyament mitjà, perquè programar l'ensenyament mitjà, senyor Descals, vol dir saber quants nens surten de l'EGB; si no, què programarem? O és que descobrirem, com l'Administració educativa ha descobert, cada any, amb una enorme perplexitat, que els nens naixien amb 18 anys i el títol de COU a butxaca? Ja l'he patida molts anys, aquesta història; no m'obliguin que no tingui ni tan sols la meua experiència personal per poder-la posar al servei d'una bona escolarització de Catalunya. No és el mateix, vostè ho sap perfectament, la Conselleria li ha posat aquests límits, vostè ha fet la defensa més discreta i més educada, que jo li agraeixo, però, evidentment, no parlem del mateix, i, quan no parlem del mateix, és difícil que ens puguem entendre.

Pel que fa a la segona part, «al més aviat possible», un informe explicitat relatiu a les partícules pressupostàries. Sí, sí, però, a més a més, quanta disminució hi ha hagut, i quan l'han rebuda els centres, senyores i senyors Diputats? Jo ho vull saber. Jo ja ho sé, vull que ho sàpiguen vostès, vull que, com deia el senyor Casals, aquesta Cambra prengui consciència que es fan o es diuen o es proclamen unes coses i després no es donen els mitjans perquè les institucions educatives d'aquest país puguin fer allò que nosaltres, amb les paraules, creiem que fan.

Hem de saber de quins mitjans les dotem i després potser podrem començar a exigir-los l'ús que fan d'aquests mitjans. Si no els els donem, si ens en despreocupem, jo lamento dir-ho, però som uns irresponsables. Per tant, no és el mateix el que jo

demano que el que m'ofereix el Grup de Convergència i Unió. I si jo no puc acceptar, i em sap greu, la petició d'esmena o la proposta d'esmena del Grup Popular pel que fa al termini de tres mesos, senyor Casals, és perquè aquesta informació —i se m'ha dit de paraula— ja està feta. Si ja està feta, que ens la donin, que la passin en net. Un mes perquè la secretaria de la Conselleria passi en net aquesta informació jo espero que no col·lapsarà el funcionament de la Conselleria, pobres de nosaltres! Com que jo estic segura de l'eficàcia, de l'entrega, de la voluntat de treball, de l'enorme disponibilitat perquè tot funcioni bé, em crec que aquesta informació ja està; i per això el senyor Descals diu: «al més aviat possible», però jo no me'n fio del més aviat possible —em passa com a vostè—, i crec que aquestes són unes dades que han d'estar en poder de la Conselleria perquè estan en poder dels municipis, senyor Casals.

Per tant, si no ho tenen, que les demanin i els municipis els la donaran encantats de la vida, encantats de la vida donaran aquesta informació a la Conselleria, i tenen temps, en un mes, de fer-ho. Perquè estic parlant del passat, no estic parlant de prospecció de futur, i com que estic parlant del passat i aquest passat va tenir una dia H, que va ser el 17 de setembre, el dia 15 de novembre, per tant el dia 15 de desembre, tres mesos després —i és el termini que vostè creia raonable per no col·lapsar—, doncs, aquest termini ja es compleix. Jo mantenc, i ho lamento molt, no poder acceptar i crec que vostè manté el termini d'un mes. Accepto, evidentment, la proposta que fa el Grup parlamentari Socialista, i dic «evidentment» perquè el Grup Socialista l'única cosa que demana amb un criteri que jo entenc que tots compartim amb les paraules que és el d'anar a una distribució i organització de l'administració educativa a Catalunya diferent de la que tenim actualment, amb una Conselleria centralitzada i quatre Serveis territorials, a una proposta de sectorialització, de districte escolar a Catalunya; el fet que aquesta informació s'agrupi també per comarques, em sembla que és un element que ajuda a aquest disseny polític que tots plegats tenim.

Pel que fa a la compereixença, la veritat és que si no em fes una mica de pena em permetria fer-hi bastanta broma. És a dir, el senyor Conseller es mor de ganes d'explicar-nos les coses, al Grup parlamentari de Convergència li sembla esplèndid; al Grup parlamentari d'Esquerra Republicana també; al Grup Popular també; però resulta que tots plegats votarem que no —o votaran que no perquè això es demana que sigui abans del debat pressupostari i es diu que això va més a l'efectisme que a l'eficàcia. Permeti'm, senyor Casals, que, sobre efectisme, jo també en podria parlar molt, i adreçat al seu Grup, i en aquests moments moltíssim més pensant en el diumenge que ve. Però deixem-ho estar. Jo l'únic que li vull dir és que si hem de fer les esmenes els Grups ja tenim criteris, però abans de la discussió pressupostària, abans del debat en plenari dels pressupostos, que el Conseller d'Ensenyament vingui a la Comissió de Cultura i ens expliqui com ha fet la programació quadriennal. Ens pot ajudar a entendre potser que per al pressupost del 85 hi hagi pocs recursos si tenim la garantia que en el del 86, on efectivament haurà canviat el sistema de finançament de l'autonomia catalana, el Govern de la Generalitat té la voluntat política d'invertir més diners en l'ensenyament mitjà. I jo podria potser, en aquest cas, retirar esmenes per al 85 si sé que per al 86, 87 i 88 hi ha una previsió de

cobrir les necessitats. Per tant, no és oportunisme polític, no és efectisme polític; és que aquesta Cambra escolti a la Comissió de Cultura quins són els criteris del Departament i que això es pugui traduir en fórmula d'esmenes transaccionals en el debat pressupostari.

Per totes aquestes raons, senyores i senyors Diputats, el Grup parlamentari del PSUC manté la seva moció sencera incorporant en l'apartat segon el terme de «comarques» que proposa el Grup Socialista, i demana, per última vegada, que facin un esforç de reconsideració i que votin l'esmena que hem presentat.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Bé, anem, doncs, a votar la moció amb només la incorporació del mot «comarques» en l'apartat 1. Els altres apartats queden tal com s'han presentat i pregunto si cal votar conjuntament o separadament. Si no hi ha ningú que demana que sigui separadament ho farem conjuntament. (Pausa.)

Per tant, doncs, anem a fer aquesta votació.

Els qui estiguin d'acord amb el text de la moció amb l'única variació de la inclusió de l'esmena de la senyora Marta Mata, o del seu Grup, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstinguin?

La moció ha estat rebutjada per 34 vots a favor, 63 en contra i 5 abstencions.

Preguntes a formular oralment en el Ple

Amb això hem acabat aquest punt i passem ara al torn de preguntes.

Aquesta presidència en relació amb això ha de fer dues manifestacions; més ben dit, una informació i una manifestació. La informació és que d'una de les preguntes que havia estat donada com a posposada, perquè l'Honorable senyor Conseller d'Ensenyament era absent, la contestació ha estat assumida per l'Honorable Conseller de Sanitat i, per tant, queda reintroduïda; per tant, aquesta no queda posposada. Per altre cantó, en relació amb les dificultats produïdes al final de la sessió plenària tinguda el dia 24 d'octubre de 1984, que aquesta presidència lamenta i que van motivar una intervenció dels il·lustres portaveus del Grup Socialista, respecte a l'article 128 del Reglament, aquesta presidència manifesta:

Primer, que d'ara endavant, i en aplicació del que disposa l'article 128.5 del Reglament, la tramitació de les preguntes es farà d'acord amb la seqüència següent: a) formulació de la pregunta per l'Il·lustre Diputat preguntant; termini 5 minuts; b) contestació o resposta del Consell Executiu, termini 5 minuts; c) rèplica o repregunta; termini 2 minuts i mig; d) nova intervenció del Consell Executiu; termini 2 minuts i mig; e) la presidència permetrà que tant els Il·lustres Diputats preguntants com el Consell Executiu puguin redistribuir el temps de les dues intervencions, pregunta, repregunta, resposta o nova intervenció, sense que en cap cas, però, les dues intervencions superin els set minuts i mig.

La presidència serà rígida en l'aplicació dels terminis. Acaats els temps establerts, el President donarà automàticament la paraula a qui haurà d'intervenir a continuació o passarà a la

qüestió següent. I, segon, quan hi hagi acumulades moltes preguntes per a respondre oralment en el Ple, la presidència, en aplicació del que disposa l'article 128.2 del Reglament, proposarà a la Mesa l'ampliació fins a una hora i mitja o dues del termini reservat per a la tramitació de preguntes.

Donada l'hora que som tindria ganes, i espero que la Cambra també, de despatxar totes les preguntes que tenim en llista, però, evidentment, d'acord amb aquest *timing* no és possible. Aleshores, jo demanaria als senyors que han d'intervenir que redueixin al mínim els seus temps d'intervenció per veure si és possible despatxar totes les preguntes abans de les dues.

I ara, doncs, el senyor Armet té la paraula.

El Sr. ARMET: Sí, per una qüestió d'ordre en relació amb l'article 65 i fent referència al que diu l'article 60, punt primer. La presidència ha parlat d'irregularitats en l'última sessió; nosaltres vàrem enviar un escrit a la Mesa, que no tenim per què reproduir aquí en el Ple del Parlament, però només voldríem manifestar d'una manera clara i categòrica, atès que no ho vàrem poder fer en ús d'un dret que, segons el Grup Socialista, va ser negat en l'anterior Ple, fer constar en l'acta de la sessió plenària anterior la nostra disconformitat perquè la presidència no va fer ús del que assenyala el Reglament.

Des d'aquest punt de vista, que consti en acta en la sessió del Ple anterior la nostra absoluta disconformitat, i estem absolutament d'acord amb aquesta interpretació que ha fet el President d'ajustar-se més al Reglament, pel que fa a les preguntes.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Bé, aquesta presidència no vol ara entrar en discussió amb el que acaba d'afirmar el senyor Armet, i les seves manifestacions constaran en acta.

Pregunta al Consell Executiu sobre la situació de la pesca a les costes catalanes

La primera pregunta és Pregunta al Consell Executiu sobre la situació de la pesca a les costes catalanes, que formularan els Diputats I. Srs. Pere Ayguadé, Laureà Pérez i Emili Pallach, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya.

Per tant, el senyor Laureà Pérez té la paraula. Li prego que faci ús d'ella, doncs.

El Sr. PÉREZ I CIUDAD: Senyor President, senyores i senyors Diputats, la motivació d'aquesta pregunta crec que a tots els que estem en aquesta Cambra sabem molt bé per quina motivació és.

Sabem que durant aquest més passat d'octubre hi ha hagut moltes anomalies dintre del sector pesquer al nostre litoral. Anomalies comportades per la visita que des de fa bastants anys ens fan algunes flotes de pesca de l'Estat d'altres litorals, concretament de la flota d'Euskadi. És aquest el quart any consecutiu que ve a pescar al nostre litoral, i això minva les captures que pot tenir la nostra pròpia flota catalana.

Per aquest motiu i per saber què és el que la Conselleria d'Agricultura, o el Consell Executiu, ha fet perquè això no torni a passar i, a la vegada, saber quines mesures ha pres, nosaltres formulem la pregunta que a continuació es relaciona: quines són les accions emprades per part de la Conselleria d'Agricultura, Ramaderia i Pesca per normalitzar la situació creada i cercar

solució de cara al futur?

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable senyor Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA (Josep Miró i Ardèvol): Senyor President, senyores i senyors Diputats, agraeixo molt al senyor Diputat l'oportunitat que em brinda en formular aquesta pregunta perquè posa en relleu un problema que en un futur es pot veure agreujat.

Per situar la meua resposta hauria d'anomenar breument els antecedents, que es podrien resumir en els termes següents. Des dels anys 80, 81 i 82 diversos vaixells, amb base a diversos ports al País Basc i d'Andalusia, dedicats a la pesca de la tonyina, concretament a la pesca de la tonyina, acudeixen a la Mediterrània per tal d'exercir la seva activitat.

Aquests vaixells que malgrat que no pesquen en aigües territorials del litoral de Catalunya, sí que ho fan, en diverses ocasions, en els anys precedents, per aconseguir l'esquer viu necessari per poder efectuar la pesca de la tonyina. Aquest esquer viu, l'aconsegueixen acostant-se a la costa, entrant dins de l'àmbit de les dotze milles i, en conseqüència, incrementant l'esforç pesquer en el mar de Catalunya.

És per això que el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca va prohibir ja l'any 1982, d'acord amb l'exercici de les seves competències atorgades pel Reial Decret 1965/82, del 30 de juliol, la pesca d'esquer viu dins de les aigües interiors, que aleshores era en l'únic àmbit competencial sobre el qual podia incidir.

Posteriorment, una vegada rebudes les transferències en matèria d'ordenació del sector, d'acord amb el Reial Decret 665/1984, del 8 de febrer, el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, atenent que la pesca de la tonyina de la mar Mediterrània es troba contingentada, no ha autoritzat l'exercici de l'esmentada pesca en les aigües territorials en la costa del litoral de Catalunya a cap vaixell de fora de la dita mar Mediterrània, i així ho va comunicar a les confraries de pescadors del País Basc.

En aquest sentit, el DARP es va dirigir als serveis de vigilància, que com saben no són competència de la Generalitat, per tal que actuessin i actuïn per reprimir qualsevol intent d'exercir qualsevol activitat no autoritzada en les aigües territorials, així com per l'ús d'arts no reglamentaris. Ens consta que aquest servei de vigilància, que avui per avui correspon a l'armada, ha estat dut a terme, en l'ocasió que ha motivat la pregunta del senyor Diputat, de manera precisa i correcta.

D'altra banda, el Departament d'Agricultura va establir i manté contactes amb la Direcció General de Pesca Marítima del Govern Basc i amb la Interfederativa de Confraries de Pescadors de Guipúscoa i de Biscaia amb l'objectiu de definir un marc correcte d'actuacions.

En definitiva, el que el Departament ha fet són aquelles quatre coses que s'havien de fer i es podien fer.

Primera, defensar els interessos dels pescadors de Catalunya. Segona, aplicar les competències que teníem amb caràcter normatiu. Tercera, gestionar l'aplicació de la Llei, actuant prop de l'Administració central en aquells punts en què no es disposava de competència. I quarta, dialogant amb l'autoritat basca i les organitzacions de pescadors, perquè creiem, com sempre, que el diàleg també és instrument per resoldre coses. Cal dir,

però, que aquestes accions per fer prevaldre la Llei de part del Departament, se situen davant d'una manca de concreció de la Secretaria General de Pesca de l'Administració central. Concretament, el Departament va adreçar-s'hi per conèixer la situació administrativa exacta de la flota basca que pescava davant de la costa del litoral de Catalunya, interessant-se per si disposaven d'algun tipus de llicència especial; això ho vam fer fa prop d'un mes; la resposta encara l'esperem. No creiem que el silenci sigui una bona forma d'enfocar aquest tema. Però, amb tot, el més important, el més greu encara no ha succeït; parlem del futur. Tenim coneixement no oficial que el Govern de l'Estat està preparant un decret autoritzant l'actuació de la flota basca dins de les aigües territorials de la mar Mediterrània, és a dir, un decret que pot arribar a autoritzar la pesca d'esquer viu en les nostres costes. Aquesta decisió, de produir-se, seria greu, ja que comportaria un desplaçament de la problemàtica pesquera vers la mar Mediterrània, una mar fràgil i amb recursos escassos. De produir-se aquesta decisió, aquest decret, a més de les possibles vulneracions de competències pel Govern central, s'intentaria legitimar una actuació a la qual s'oposa la Generalitat i s'oposen els pescadors de Catalunya. Aprofito l'ocasió per dir que, com és lògic, la Generalitat exercirà amb energia els recursos legals disponibles, totes les accions necessàries per salvaguardar els recursos pesquers de la costa del litoral de Catalunya, i, em permeto també aprofitar l'ocasió per sol·licitar a tots els Grups de la Cambra la seva col·laboració perquè aquest decret no es produeixi, i, en el cas que es produeixi, tingui present que la seva aplicació hagi de comptar, necessàriament i de forma preceptiva, amb l'autorització prèvia del Govern autònom de Catalunya.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Diputat interrogant vol repreguntar?

El Sr. PÉREZ: Senyor President, senyores i senyors Diputats. Senyor Conseller, jo li agraeixo la seva intervenció, però hi ha una cosa en què no estem d'acord, en la resposta que m'ha donat a mi, per la senzilla raó, que suposo que aquest document que tinc jo també el deurà tenir vostè, que està donat d'entrada al Departament d'Agricultura el 28 del IX del 84, en el qual posa: «Il·lustríssim senyor Joaquim Canyelles, Cap de Serveis de Pesca de la Generalitat. De conformidad con el acuerdo adoptado en la reunión celebrada con V.E. el pasado día 19 de septiembre de 1984 en la ciudad de Barcelona, y en la sede del Servei de Pesca de la Generalitat de Catalunya, donde nos hemos entrevistado con V.E., los señores Muruga, Director de Pesca de Euskadi, Garay, Presidente de la Federación de la Cofradía de Pescadores de Vizcaya, Budistundi, Presidente de la Cofradía de Pescadores de Bermeo, y Irigoyen, Presidente de la Cofradía de Pescadores de Getería, ante la posibilidad de un próximo desplazamiento de la flota de bajura vasca a aguas del Mediterráneo para faenar unidos, informo seguidamente a V.E. de las normas aprobadas en esta reunión celebrada en dicho día.» Hi ha una sèrie d'apartats, amb els quals són similars els mateixos que va acceptar la Conselleria l'any 82 perquè baixés la flota basca al litoral català, amb el qual, conjuntament amb tres presidents de confraries del nostre litoral, sense demanar l'opinió de la resta del sector pesquer, van venir a faenar aquí al litoral, i enguany ha tornat a succeir el mateix. Joestic d'acord que el 82 potser la Conselleria no tenia totes les compe-

tències. Avui la Conselleria té competències per organitzar el sector de pesca, té competència fins a les 12 milles, ho acaba de dir vostè, però crec que també té competència per reunir el sector abans de la primera desena de setembre i consultar si estan d'acord que baixi la flota basca o no hi estan d'acord. No tres presidents de confraries, que, precisament, una d'elles és modèlica en conflictivitat, com és la de Barcelona, que no ha sabut des de fa molts anys imposar la Llei de Pesca del Mediterrani a la seva pròpia confraria.

No vull entrar en més discussió perquè el temps apressa, però, senyor Conseller, hi va haver un alt càrrec de la seva Conselleria que va dir per premsa i televisió que es tenien 150 milions de pessetes per poder, si convenia, posar una veda al port de Barcelona. Jo no sé si aquests 150 milions de pessetes vostè o la Conselleria els pensaven treure dels impostos que es relacionen en aquests articulats, d'aquesta conformitat de visita de la flota basca aquí al litoral català o no, però aquí hi entren una sèrie de cànon a pagar, que són els que estableix la Llei, mitjançant confraries i mitjançant les juntes de port. Avui per avui, concretament ahir, la flota basca estava descarregant als ports d'aquí Catalunya. Jo no sé si vostès poden fer o no poden fer, però hi ha una normativa per la qual tota embarcació que passi de 500 cavalls no pot pescar al Mediterrani, i els vaixells de la flota basca hi passen, i, per tant, si volen pescar aquí, la normativa exigeix que facin desguàs i s'equiparin als 500 cavalls que s'autoritza la pesca aquí al Mediterrani.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable senyor Conseller vol tornar a intervenir? Per dos minuts i mig.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA (*de l'escó estant*): Des de l'escó mateix, senyor President. Escolti'm, senyor Diputat, el que vostè em diu és el mateix que li dic jo, però hi ha una diferència substancial: la vigilància pesquera no és competència nostra, la vigilància correspon a l'Armada. L'Armada l'executa, i això a nosaltres ens consta que ho ha fet correctament. Primera.

Segona. El Departament no ha autoritzat en cap moment que es pesqués esquer viu, que és el que podem autoritzar o desautoritzar —el tema de fora de les 12 milles no és competència nostra, en cap moment. Segona.

Tercera. Això li consta fins i tot per tèlex, per conversa personal del Conseller que li parla, li consta fins i tot al Delegat del Govern a Catalunya.

I quarta. Li recordo que el problema greu, problema important, és que aquesta situació que nosaltres, amb les competències que tenim, vetllem, no quedi legitimada —l'actuació d'aquesta flota pescant esquer viu— a través d'un decret que s'està preparant a Madrid. Aquest és el problema exacte i concret, senyor Diputat.

Moltes gràcies, senyor President.

Pregunta al M. H. Sr. President de la Generalitat sobre les centrals sindicals majoritàries a Catalunya

El Sr. PRESIDENT: Passem ara a la segona pregunta, que és la que es formula al Molt Honorable President de la Generalitat sobre les centrals sindicals majoritàries a Catalunya, i que formularà el Diputat Il·lustre senyor Raimon Obiols, del Grup Socialista al Parlament, al qual, doncs, concedeixo la paraula.

El Sr. OBIOLS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, esmerçaré els set minuts i mig que em pertoquen en aquest torn, perquè es tracta precisament de formular una pregunta al President de la Generalitat, no a un Conseller, i no tinc la intenció de fer un debat o una polèmica amb el senyor Badia, entre altres raons perquè no sé si el senyor Badia ha estat designat Conseller de Treball o *sparring* oficial del Consell Executiu de la Generalitat.

Tres observacions prèvies per emmarcar la pregunta i l'abast i la importància que li donem. La primera és que si mirem enrere i veiem els col·lectius que s'han sacrificat al llarg d'aquests anys que ens separen de la dictadura, sens dubte, a Catalunya, i en el combat per les llibertats democràtiques i pel restabliment de la Generalitat hi ha una presència en primer rengle de les centrals sindicals catalanes que, a través, primer, d'una política de mobilització democràtica i nacional contra la dictadura, i després, d'una actitud, caracteritzada sempre per una enorme responsabilitat, han fet possible, a costa de sacrificis molt importants, la situació democràtica i d'autogovern en què ens trobem.

En segon lloc, que es produeix a Catalunya, com arreu del món industrial, una evolució del sindicalisme, caracteritzada pel fet que d'una posició inicial de confrontació radical, de no-participació en els mecanismes establerts de la vida col·lectiva de la legislació vigent, s'ha anat evolucionant d'una manera decidida cap a un tipus de sindicalisme que ha anat ampliant el seu paper, que ha anat estenent el seu camp d'activitats, i que juga avui ben sincerament la política de la negociació i també la política de la participació.

La tercera observació és que en un període com el que ens trobem avui, que és un període encara de construcció comunitària i nacional a Catalunya, les centrals sindicals han jugat i juguen un paper eminentment positiu, a través del qual masses molt nombroses de treballadors nascuts en altres terres de l'Estat espanyol s'han anat incorporant a la idea de Catalunya i a la idea d'autogovern de Catalunya. Si assenyalo aquests tres fets que em semblen transcendents és per extreure'n immediatament una conclusió: que aquests tres fets obliguen a la Generalitat, sigui quin sigui el Govern que conjunturalment tingui, a assegurar al sindicalisme català i, en primer lloc, a les centrals sindicals majoritàries drets més eficaços, vies d'intervenció i mitjans d'acció, o, com a mínim, si la política que porta a terme el Consell Executiu en un moment determinat no és una política que sintonitzi amb els interessos dels treballadors, una política de correcció i de diàleg.

Ens sembla aquest un element imprescindible per a la vertebració real, no de paraula, de la societat civil catalana. Doncs bé, la premsa del dia 10 d'octubre informà a Catalunya que s'havia celebrat, després de les vicissituds per tots vostès conegudes de convocatòria i dilació d'aquesta reunió, una reunió entre el President de la Generalitat i els dirigents de les dues centrals sindicals majoritàries, Unió General de Treballadors de Catalunya i Comissió Obrera Nacional de Catalunya. Sens dubte, aquests dirigents sindicals pensaven ja, per la seva experiència anterior, que el Govern Pujol i el mateix President Pujol establiria dificultats, oposaria resistències i tiraria pilotes fora en aquest diàleg. Però ens assabentem l'endemà d'aquesta reunió que els dirigents sindicals es manifesten —diuen ells— indignats i decebuts pel transcurs concret que ha tingut aquesta

reunió. Es tractava de presentar al Consell Executiu de la Generalitat, a la Presidència, un document de la màxima importància, intitulat *Bases per a una política d'ocupació i per a la reindustrialització*, document que a penes va ser discutit en aquesta reunió, que se centrà pràcticament en exclusiva en la negativa radical del President de la Generalitat a admetre una via de diàleg del punt de vista dels fons contra l'atur, per la lluita contra l'atur, en els pressupostos de l'any 84 i de l'any 85.

Altres aspectes continguts en aquest document conjunt d'UGT i Comissions, tota la problemàtica de la reindustrialització a Catalunya i tota la problemàtica de la presència institucional de les centrals sindicals majoritàries dins de l'esquema de la Generalitat van ser obviats en aquesta reunió. Això ens impulsa, als socialistes, a expressar d'una manera preocupada la pregunta de quin és el tarannà, l'actitud, que prendrà el President de la Generalitat, pregunta que avui revesteix un caràcter en certa manera fantasmal, en relació amb les centrals sindicals majoritàries, i quina és la definició clara i precisa de l'opinió o de l'actitud del Consell Executiu i del President de la Generalitat en relació amb el document *Bases per a una política d'ocupació i per a la reindustrialització*, que va ser entregat en aquesta desgraciada reunió del passat dia 9 d'octubre.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable Conseller, senyor Oriol Badia, té la paraula per contestar.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL (Oriol Badia): Senyor President, senyores i senyors Diputats, abans que res, haig de manifestar la sorpresa del President i meva per les declaracions sobre una suposada tensió en l'entrevista tinguda amb els representants de Comissions Obreres i d'UGT el dia 9 d'octubre. El que hi hagué, de part del President i meva, fou un llenguatge clar, precís i sense cap mena de falsa promesa.

Concretament, el President els va explicar les grans xifres dels Pressupostos del 83 i del 84, que signifiquen un increment del 84 netament inferior a la inflació, i això ve agreujat pel fet d'haver-hi hagut algun nou traspàs, com el de presons.

Els va dir que el Pressupost del 85 comportaria una millora respecte al del 84, però que tot i així, el volum de diner lliure que hi hauria no seria superior als 20.000 milions, i aquesta quantitat és molt justa si es pensa que amb ella s'haurà de dur a terme gairebé tota la política d'inversions i de noves iniciatives de tot ordre de la Generalitat. No se'n poden deduir, per tant, 10.000 o 15.000 milions per un sol concepte, per important que aquest sigui.

Es va oferir una conversa informativa amb el Conseller d'Economia i Finances sobre el Pressupost del 85, que, efectivament, va tenir lloc el proppassat dia 18, i amb mi mateix, que va tenir lloc uns dies abans, concretament el dia 16, i responent a una petició dels representants sindicals, ens vam comprometre que se'ls informaria sobre la xifra que en el Pressupost del 85 es dedicaria a subsidiar l'atur.

El mateix Conseller, senyor Culler, ho féu en la reunió del dia 18 i en presència meua, explicant el mecanisme utilitzat pel Consell Executiu per fixar aquesta quantitat que és similar a la que ha emprat el Govern central per determinar la seva contribució a l'Acord Econòmic i Social. El Conseller Culler els va informar també de l'increment d'inversió a càrrec de deute públic, que el Consell Executiu havia decidit introduir en el

Pressupost del 85, amb una orientació clarament de lluita contra l'atur.

En la reunió del dia 9 d'octubre es varen tocar altres temes de gran incidència sobre l'atur. Un d'ells, el del finançament autonòmic; l'altre, el de la zona d'urgent reindustrialització, que, d'acord amb els ajuntaments, la Generalitat reclama del Govern central, i que és un tema sobre el qual la Generalitat pensa parlar a fons amb els sindicats. Així mateix, parlà amb ells de diversos punts plantejats en el document lliurat per Comissions Obreres i UGT sobre ocupació i reindustrialització.

Tot això està molt lluny de la imatge de desinterès que es desprèn d'algunes declaracions. D'altra banda, la imminent represa de reunions del Consell de Treball, que també fou objecte de conversa del dia 9, confirma aquest mateix esperit de part del Consell Executiu.

Darrerament s'ha produït un fet que mereix ser comentat en aquesta resposta a la interpellació de l'Illustre senyor Diputat. La Generalitat sovint ha de recordar que les competències més directament relacionades amb la lluita contra l'atur no li han estat traspasades, d'una manera especial, no li ha estat traspasat l'INEM, tot i la constant reclamació que en aquest sentit han fet, tant el Consell Executiu com el Parlament a través de les seves resolucions.

Malgrat això, el Consell Executiu no s'ha refugiat mai en aquesta manca de competències per no actuar en el tema de l'atur i ha pres, d'ençà del 1980, tota una sèrie de mesures, entre d'altres la de dedicar-hi, entre 1981 i 1983, prop de 10.000 milions de pessetes. Amb l'excepció de 1.300 milions, aquests 10.000 milions no procedien de cap transferència o ajut de l'Administració central, sinó de la mateixa Generalitat, que els ha tret d'altres partides.

En la mesura de les seves possibilitats, la Generalitat procurarà continuar aquesta política, tot i que —i aquest és el fet que, com deia, val la pena recordar— el Ministre de Treball acaba de recordar fa pocs dies a Barcelona mateix, transcriu les citacions dels diaris, «les competències laborals corresponen a Madrid», i que «les competències sobre foment d'ocupació corresponen al Govern». S'entén, en boca del Ministre, el Govern central.

Repeteix que, no obstant això, el Consell Executiu no renunciarà a incidir tant com pugui i tan positivament com li sigui possible, en aquest greu problema social que és l'atur. Però és bo que tothom recordi on rauen legalment i, per tant, econòmicament, les competències i, per tant, les responsabilitats. Mentre no se'ns traspassin aquestes competències i aquests recursos, rauen en el Govern central.

Moltes gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Si no ho entès malament, el senyor Obiols havia renunciat a repreguntar. (El Sr. Obiols demana per parlar.) Sembla que potser ara rectifica el seu criteri.

El Sr. OBIOLS (de l'escó estant): No, senyor President, no el rectifico. No vull consumir un torn de rèplica; simplement, puntualitzar dues coses. Primera, que no he fet una interpellació, sinó una pregunta. Segon, que he fet una pregunta sobre una qüestió que no tenia res a veure amb la resposta que m'ha donat el senyor Conseller.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable Conseller vol fer també

una puntualització d'aquest mateix tipus?

El Sr. CONSELLER DE TREBALL (de l'escó estant): Simplement per donar constància que entenc que s'ha donat resposta satisfactòriament a la pregunta (rialles).

*Pregunta al Consell Executiu
sobre un possible acord econòmic i social a Catalunya*

El Sr. PRESIDENT: Passem a la pregunta tercera, que és la que es fa al Consell Executiu sobre un possible acord econòmic i social a Catalunya, i que formularà el Diputat Illustre senyor Lluís A. García, del Grup Socialista, al qual concedeixo la paraula.

El Sr. GARCÍA SÁEZ: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, acabem d'escoltar, amb les paraules del senyor Conseller de Treball, segurament anticipadament, una resposta a la pregunta que aquest Diputat passarà a formular seguidament. I ho faré breument perquè és una pregunta publicada, és una pregunta coneguda, i com a conseqüència dels fets succeïts en aquest Cambra en el Ple passat, el senyor Conseller i el Diputat que els parla en nom del Grup Socialista han tingut, en sessió informativa, un debat bastant semblant.

El senyor Conseller coneix perfectament bé —i dic el senyor Conseller perquè la meua pregunta és al Consell Executiu, suposo que respondrà vostè —la meua intenció, almenys en la motivació és que el Consell Executiu contestés a través del Conseller d'Economia, com a mínim, responsable d'aquestes converses, diu vostè, informatives, que han tingut amb la seva participació, amb les centrals sindicals.

Doncs, bé, la meua pregunta és molt senzilla. El Consell Executiu ha rebut un document molt important, signat per dues centrals sindicals. El meu president de Grup parlamentari ha esmentat el seu títol. Document tan important que jo el vull qualificar de document històric en la història contemporània del moviment obrer a Catalunya. Un document de la central sindical Comissions Obreres, de la central sindical UGT de Catalunya, que presenten a un Govern, un Govern que ha de tenir en compte aquest document, perquè proposa una política a consensuar a Catalunya per resoldre, per enfrontar, per encarar els greus problemes que tenen plantejats avui a Catalunya els treballadors.

Han passat uns dies, suficients, molts dies, i aquest Diputat i el Grup Socialista volem saber quina ha estat la resposta d'aquest Govern. Se'ls ha dit alguna cosa a les centrals sindicals? Recordo només un fet, i és que vostès van rebre aquest document abans de presentar els Pressupostos de 1985 a aquesta Cambra. Encara —han passat molts dies—, que jo sàpiga, el Govern de Catalunya no ha donat cap resposta per iniciar o no un procés de diàleg amb les centrals sindicals de Catalunya.

Aquesta és la meua pregunta en concret: Pensen fer-ho? Pensen iniciar aquest procés de diàleg, sí o no?

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable senyor Conseller de Treball té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL: Senyor President, senyores i senyors Diputats, seré breu, perquè realment aquesta pregunta en certa manera ja ha estat contestada en la resposta donada en la pregunta anterior, especialment pel que fa referència a les relacions amb les grans sindicals.

Tanmateix, i cenyint-me a qüestions més puntuals com les

pressupostàries, jo, de la informació que n'ha donat la premsa haig de dir, en primer lloc, que qualssevol que hagin estat les manifestacions i comentaris respecte a això, sempre s'han d'entendre supeditats a allò que, en definitiva, el Parlament al seu dia acordi, quan es debatran els pressupostos corresponents de l'any 1984 i l'any 1985.

Haig de dir també que les manifestacions que s'han produït a la premsa o a les centrals sindicals per algun Conseller, per mi mateix, ho han estat fent-se ressò de les possibilitats estudiades en el Consell Executiu per aconseguir algunes partides destinades a la lluita contra l'atur.

Si, per exemple, temps enrere no es trobava possibilitat d'incloure cap partida per a l'atur en el Pressupost de l'any 84, i darrerament s'hi han pogut incloure 1.000 milions per a la contractació de joves. I per al de 1985, s'hi ha pogut preveure una dotació de 5.000 milions per a la lluita contra l'atur, dels quals 2.700 milions van destinats a l'ocupació comunitària, i 2.300 milions per a increment de la inversió pública.

O sia que, atès que els pressupostos de 1984 i de 1985 previsiblement podran ser aprovats gairebé simultàniament i en temps immediat, crec que per a l'any que ve es podrà disposar, en definitiva, de 6.000 milions de pessetes —1.000 milions, pressupost 84, i 5.000 pressupost 85— per a la lluita contra l'atur, dels pressupostos de la Generalitat.

Però, en fi, aquesta és una qüestió que considero més escaient debatre-la al seu moment, que serà el de la discussió en aquest Parlament dels referits pressupostos.

Quant a la conveniència o necessitat d'encetar un procés de concertació a Catalunya, és realment molt important de fer-ho, i no cal dir que hem de tenir necessàriament en compte en aquesta concertació més immediata l'Acord Econòmic i Social negociat a nivell de l'Estat espanyol. Crec que no ens hem de limitar a concertar un complement de l'AES ni a negociar una concertació catalana paral·lela a l'AES, sinó que hem d'anar al millor aprofitament de l'AES per a Catalunya, amb la intenció d'aconseguir aquí la millor concertació possible, i, evidentment —potser no caldria dir-ho— que per aconseguir això, cal la millor entesa i col·laboració de totes les forces econòmico-socials, i, en especial, les representades en el Consell de Treball.

Moltes gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: L'Illustre Diputat interrogant vol repreguntar?

El Sr. GARCÍA SÁEZ: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, ja, de fet, quan la meua primera intervenció, anunciava una mica què és el que, segurament, podria passar, i és que el senyor Conseller s'ha equivocat de resposta. La resposta que feia al president del meu Grup parlamentari, segurament és la resposta que havia d'haver fet a aquest Diputat que els parla.

Jo li vull dir coses molt concretes, perquè jo crec que es tracta, també, que en aquesta Cambra comencem a posar en comú què és el que entenem, en política econòmica, en les relacions entre les forces socials, per a la concertació. Perquè es parla molt de concertació —vostès parlen molt de concertació— i fan una política que, realment, no té res a veure amb la concertació.

Com és possible que vostè reivindiqui —o que un senyor Di-

putat del seu Grup parlamentari ho reivindiqui— que els anomenats «plans Rigol» siguin referents de res quan, per exemple, a l'AES, senyor Conseller de Treball, el Govern de l'Estat, ha posat a disposició de les parts el seu pressupost d'inversió per negociar? Amb posicions polítiques, però l'hi ha posat. Vostès hi han posat el seu pressupost? El pressupost del 85, l'han posat a disposició de les parts dient: «senyors membres de les centrals sindicals, el problema de l'atur i de política econòmica». Per què és que es fa una altra, jo diria, m'atreveixo a dir en aquesta Cambra, allusió o bé, política econòmica, lluita contra l'atur, competències de l'Estat? Això no és veritat, senyor Conseller. No es pot fer el discurs, sempre, en aquesta Cambra, que la política econòmica és una competència de la Generalitat! No és una competència només de l'Estat; de les compartides, de les que vostè vulgui, però és la seva responsabilitat.

Quan vostè va a parlar amb els empresaris, vostè els diu: «Oh, és que la política d'ocupació no és de la meua competència», i això no és veritat! Lluitar contra l'atur és un problema d'un Govern, no d'un Departament. És un problema d'un Govern i de tots els instruments pressupostaris i de política econòmica que té un Govern. No faci la fallàcia de dir que no podem lluitar contra l'atur perquè no se'ns ha transferit l'INEM! Cal —és l'hora de dir-ho des d'aquesta tribuna— això, també, perquè, si no, s'està enganyant els ciutadans de Catalunya.

La política econòmica és l'instrument clau de la lluita contra l'atur. La política de l'INEM, sap per a què serveix, senyor Conseller? I vostè ho sap perfectament bé: per donar subsidis en quantitats suficients, però no té un instrument de política activa de lluita contra l'atur. Si no, per què diem que la inversió privada és l'única que pot generar ocupació en aquest país? Per què diem que la inversió privada, la reactivació... Això, ho fa l'INEM? Reactivar la política d'inversions privades, ho fa l'INEM? L'INEM dona subvencions a l'atur, molt important; s'ha de transferir. Els socialistes hem dit des del primer dia: «Important, però, escoltin, no facin la fallàcia de dir que la competència sobre la política d'ocupació és una competència de l'Estat».

Molt concretament en la pregunta, això no és concertar. Presentar pressupostos a aquesta Cambra, no posar-los a disposició de les parts, no entrar a negociar la política d'inversions públiques de la Generalitat de Catalunya, no fer això és dir a les centrals sindicals: «Tornin vostès un altre dia, el rebrem». Vostè diu: «Hem informat del que volem.» Les forces presents en el Consell de Treball són molt importants per a Catalunya —declaracions formals. En política real, la realitat és que vostès exclouen de la seva participació un conjunt d'organismes importants, a Catalunya: Comissió de preus; vostès, els Diputats de Convergència i Unió, la seva majoria, no han volgut la representació de les centrals sindicals a la Comissió de preus! Escolti'm, l'única Comissió de preus, o Junta de preus en l'àmbit de l'Estat, en la qual no estan representades les centrals sindicals de tot Espanya, de tot l'Estat espanyol; l'única, Catalunya.

Vostès encara no han concretat la participació de les centrals sindicals a l'Institut Català de la Salut...

El Sr. PRESIDENT: Haig d'advertir el senyor Diputat que el seu temps s'ha esgotat.

El Sr. GARCÍA SÁEZ: Acabo de seguida. Senyor Conseller, en definitiva, parlem clar: vostès diuen que volen concertar i practiquen una política que no concerta res amb les forces socials a Catalunya; ni política econòmica, ni lluita contra l'atur, ni participació institucional. Les centrals sindicals ocupen avui un paper secundari gràcies a la seva política conservadora.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller vol recontestar?

El Sr. CONSELLER DE TREBALL: Senyor President, senyores i senyors Diputats, he dit —potser m'he expressat d'una manera insuficient— que, malgrat no tenir transferides les competències, la Generalitat dedicava el seu màxim esforç a l'atenció a l'atur. I, per tant, això ho he dit i ho he xifrat.

Quant a la política de concertació, també he expressat fins i tot canals per a aquesta política quan m'he referit explícitament al Consell de Treball que la setmana que ve es tornarà a reunir. Per tant, també això està canalitzat.

Quant a informació sobre pressupostos, jo crec que, realment, hem de donar a cada entitat, a cada organisme, la missió concreta que té establerta. I per això m'he referit que la qüestió de pressupostos, considero —continuo considerant— que és en el Parlament on s'han de debatre els pressupostos. Amb tot, sí que haig d'observar —perquè em sembla que també ho he dit, però en tot cas ho diria ara— que, en la reunió que vam tenir amb la representació dels dos principals sindicats amb el Conseller senyor Cullell, es va informar d'aquesta qüestió. Aquesta reunió —em sembla que ho he dit— va tenir lloc el dia 18 del proppassat mes d'octubre. Per tant, jo, el que no voldria dir és ara passar a entrar amb més detall en qüestions que potser, doncs, foren una mica reiteratives, algunes, però sí que m'interessava puntualitzar que el Govern de la Generalitat, malgrat no tenir les plenes competències —o, pràcticament, no tenir cap competència— sobre matèria de treball amb relació a l'atur, dedica el màxim esforç a tots els seus aspectes.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

Pregunta

*a l'H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social
sobre les guarderies de Vilanova i la Geltrú*

El Sr. PRESIDENT: Passem ara a la pregunta cinquena, perquè, com recordaran els Il·lustres senyors Diputats, la quarta va quedar posposada i la cinquena, en canvi, ha estat reintroduïda. És la pregunta que fa a l'Honorable senyor Conseller de Sanitat i Seguretat Social, sobre les guarderies de Vilanova i la Geltrú, la Diputada Il·lustre senyora Marta Mata, a la qual em complau de donar la paraula.

La Sra. MATA (*de l'escó estant*): Sí, senyor President. Voldria aclarir que, des del primer moment, aquesta pregunta ha estat feta al senyor Conseller de Sanitat, eh?

El Sr. PRESIDENT: No, ja ho sé, ja, però, malgrat tot, ja sap vostè que el Consell Executiu pot atribuir la contestació a qui cregui convenient.

La Sra. MATA: D'acord. Moltes gràcies.

Bé, el tema de les guarderies de Vilanova i la Geltrú i del seu personal, que és objecte d'aquesta pregunta, és un tema prou important i punyent per ser portat al Ple.

A Vilanova, amb una població d'uns 2.000 nens entre zero i

quatre anys, funciona només una guarderia de la Generalitat, l'anomenada «Verge de les Neus», de 64 places, en un vell edifici municipal; deteriorat pel mal funcionament i amb la mala fama d'aquest mal funcionament des de la seva inauguració, allà en el temps de l'Auxilio Social, de la Sección Femenina, etcètera.

Després, aquest temps s'ha allargat massa, suposo, fins a aquest 1984, fins que, havent passat el període de traspasos a aquesta Generalitat, també cal recordar que, amb els traspasos, van pervenir a la Generalitat —el 81 o el 82— les obres a mig fer i les partides pressupostàries, per acabar-les, de dues altres guarderies, que, després de les acostumades viscissituds: la fallida de cases constructores, el deteriorament de les obres a mig fer, etcètera, finalment, han estat acabades el mes de novembre del 83.

És que ja tenim dues noves guarderies, a Vilanova? Doncs, no. Exactament, no. Tenim dos edificis i fins tenim dos noms molt vilanovins: «El Drac» i «El Gavot», però no nens ni mestres, perquè, encara avui, a mitjan novembre del 1984, aquestes guarderies no funcionen. I això que, de nens, n'hi ha, a Vilanova, com hem dit, i, fins i tot, més de 200 apuntats en una llista de pre-inscripció.

Aquesta pregunta, concretament, es refereix també a la situació del personal seleccionat per fer funcionar aquestes guarderies, perquè, sí que existeix aquest personal seleccionat, i amb un tractament ben contradictori, per cert. El mes de febrer d'aquest any, de l'any 84, que era un any de traspàs, el Departament de Sanitat va fer la selecció de tres persones per ser directores de les tres guarderies que hi ha i que havien de funcionar a Vilanova. El dia 29 de febrer al vespre, una de les seleccionades va rebre ordre de presentar-se, en el termini de tretze hores —o sigui que els terminis, de vegades, funcionen, de tretze hores—, l'endemà mateix, a les nou del matí, a la guarderia «Verge de les Neus» a ser directora, a substituir l'antiga directora, com així es va fer i continua essent.

A hores d'ara, del 29 de febrer al 15 de novembre, les altres dues seleccionades encara no saben perquè van ser-ho, però és que encara hi ha més, perquè, a meitats de març, la Conselleria va fer el procediment de selecció de tot l'altre personal educador. Dic en la pregunta uns deu —em penso que són més de deu, potser són setze—, d'entre un grup més nombrós.

Les seleccionades, al cap d'uns dies, van rebre per telefonada de la Conselleria notícia de la seva sort —era al mig del mes d'abril, poc abans de les eleccions, que aquest també és un any electoral— i, després d'això, després de passades les eleccions, no n'han sabut res més. Elles van considerar —racionalment i una mica innocentment, pel que s'ha vist— que començarien a treballar a principis de curs en les noves guarderies ja acabades i per a les quals s'estava fent la pre-inscripció des del mes de juny. Van preparar el seu treball, van renunciar a altres possibles llocs de treball —que, per cert, van escassos, suposo que tots ho saben— i, ho repeteixo, encara no se'ls ha dit res del seu lloc de treball, ni a elles ni a l'Ajuntament.

L'Ajuntament de Vilanova se'n va preocupar, s'hi va interessar, i, finalment, la Conselleria va trametre a l'Ajuntament una llista del personal seleccionat, i aquest és l'únic document escrit, l'únic testimoni documental d'una fatxenda com aquesta. És per això que jo he hagut de fer aquesta pregunta; és a dir, quines previsions té aquesta Conselleria per posar en fun-

cionament les dues guarderies de Vilanova i la Geltrú i per informar de la seva situació el personal seleccionat els mesos de febrer i de març.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable Conseller, doctor Laporte, té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL (Josep Laporte): Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats. Il·lustre senyora Diputada, acaba d'exposar, en gran part exactament, tal com ha anat, la situació de les guarderies a Vilanova. Efectivament, se'ns van transferir dues guarderies noves a Vilanova —les obres de les quals, com la mateixa senyora Diputada ha dit, estaven parades—; després d'una llarga tramitació administrativa, això es va poder acabar, i nosaltres comptàvem que aquestes guarderies es podrien posar en marxa aquest any, l'any 1984, molt possiblement a partir de l'inici del curs acadèmic 1984-1985. De fet, es van fer dos concursos, tal com ha dit la Il·lustre senyora Marta Mata: un, per cobrir cinc llocs de directora de llars d'infants —una de Manresa, una de Barcelona i tres de Vilanova i la Geltrú—, i un altre per cobrir vint-i-un llocs d'educadores en diverses escoles o llars d'infants; fruit d'això van ser sengles resolucions, signades pel Director General de Serveis Socials, respectivament, el 5 de març i el 30 de març de 1984.

Voldria dir, de tota manera, que cap de les persones implicades no va tenir notícia, ni oral ni escrita —a part el comunicat que es va fer directament a través del telèfon i, després, per escrit, per l'Alcaldia— de quan s'incorporarien al seu càrrec, de quan serien obertes les guarderies, atès que, evidentment, no volíem donar una data que després no poguéssim complir. Aquesta és una primera puntualització.

Efectivament, una sèrie de problemes —entre altres, no cal dir els retards en l'aprovació dels pressupostos, que era absolutament imprevisible el mes de febrer o de març que, en les altres en què estem, encara no s'haguessin aprovat els pressupostos de 1984— va fer que, tal com era el nostre desig, bé que no manifestat per escrit —ho repeteixo—, ni que hi hagués cap compromís amb tot aquest personal, les guarderies, efectivament, no es poguessin obrir durant el curs 1984-1985.

Nosaltres, senyora Diputada, tenim, efectivament, la intenció d'obrir aquestes guarderies durant l'any 1985. Li diré més: vostè ha esmentat una tercera guarderia de Vilanova, la de la Mare de Déu de les Neus o Verge de les Neus, que és un equipament cedit en ús per l'Ajuntament de Vilanova i que, evidentment, com vostè mateixa deia està en molt males condicions. Esperem —voldria que quedés clar que jo ara no dono un compromís formal, sinó que dono una esperança, un propòsit nostre— que durant el mes de novembre podrem començar les obres de reparació d'aquest equipament, que revertiria en l'Ajuntament de Vilanova. Aleshores, el que és la nostra intenció en aquests moments és obrir una de les dues guarderies acabades, posar-la en funcionament immediatament —no amb 62 places, sinó amb 140 o amb les que siguin, amb les que li corresponguin—, incorporar, per tant, aleshores, no solament els nens, sinó alguns dels que estan en llista d'espera i algunes de les educadores aprovades i deixar la inauguració de l'altra guarderia per a l'any que ve, no pel curs que ve, sinó per a l'any que ve, a mesura que un cop tinguem el Pressupost aprovat de l'any 84 i, especialment, de l'any 85 i les nostres disponibilitats

econòmiques ens ho permetin. Com més aviat millor, a ser possible també agafaria una part del curs 84-85, però insisteixo, voldria repetir a la Il·lustre senyora Diputada, que es prengui això com una expressió d'intencions, que jo faig, naturalment meves, i per això les dic, i faré tot allò que sigui possible perquè es compleixi amb tota puntualitat.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: La Il·lustre senyora Diputada vol repreguntar?

La Sra. MATA: Bé, jo he de fer un parell de puntualitzacions i una lamentació final. Una puntualització: sí, hi ha hagut una persona que va rebre, com ja he dit, notícia que havia estat solucionada i que s'havia de posar a treballar l'endemà mateix. O sigui que sí que alguna notícia oficial s'ha donat i l'altra, la notícia a l'Ajuntament de Vilanova, sí, s'ha rebut en un document, document que està ben guardat, fotocopiat i repartit perquè és l'única constància que tenen algunes persones que van accedir, van passar una selecció per a un lloc de treball, que no saben quin és.

L'altra cosa que també voldria aclarir és que jo diria que sí, que era perfectament previsible que els pressupostos no s'aprovarien fins que vostès volguessin i això era previsible en aquell moment, érem en aquest Parlament dient-ho. Bé, jo també m'apunto, ja queda prou clar, la declaració d'intencions d'obrir les guarderies aquestes el 1985, però penso que no he estat contestada respecte què passarà amb tot el personal seleccionat. Vostè, senyor Conseller, pot comprendre que aquesta resposta no pot satisfer aquesta Diputada perquè no pot satisfer ni Vilanova, ni els nens petits, ni els educadors. Jo avui voldria remarcar especialment allò que avui mateix es repetia des d'aquesta tribuna i que el President de la Generalitat ha dit solemnement i molt dirigidament aquí mateix: «Amb l'atur, amb els llocs de treball; no s'hi juga.» Jo voldria afegir que tampoc es juga amb el lloc escolar dels nens i, especialment, amb els nens més petits que necessiten aquest lloc de treball escolar per jugar i per aprendre a treballar. Jo crec que aquest ha estat un joc, un joc potser electoral del Consell Executiu, amb les guarderies, els nens, els educadors del municipi de Vilanova i la Geltrú, i me'n lamento molt.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller vol recontestar?

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL: Des de l'escó mateix, senyor President, i per contestar les observacions que ha fet la Il·lustre Diputada. Evidentment, jo ja he dit a la senyora Diputada abans, potser no m'he expressat prou bé, que s'havien seleccionat tres directores, una de les quals, quan hi va haver el lloc de treball que ja estava vacant quan es va fer el concurs, se li va pregar que s'hi incorporés immediatament en aquest lloc de treball, és per això que a ella se li va dir, i a les altres no. Punt primer.

Punt segon. Diu que nosaltres els pressupostos els podíem aprovar quan volguéssim. Bé, això tot és relatiu. Tot és segons com s'ho miri, sobre això entràriem ara en un altre tipus de discussió; moltes vegades s'ha explicat que el retard en la presentació dels pressupostos era degut en gran part per la manca de fixació d'allò que pertocava a la Generalitat de Catalunya per a l'any 1984, etcètera.

Tercer punt, i amb això acabo. No hi ha dubte, segurament

no ho he dit explícitament, però implícitament es podia desprendre de les meves paraules, a mesura que es posin en marxa aquestes llars d'infants el personal seleccionat, tot el personal seleccionat tindrà un lloc de treball. Algunes d'elles, això sí que em sembla que ja ho he dit, dintre del mes de novembre si es pot complir aquest desig meu; la resta, espero, vaja, segur, dins de l'any 1985. Moltes gràcies.

*Pregunta a l'H. Sr. Conseller de Cultura
sobre la recuperació del patrimoni artístic i històric
de la Vall d'Aran*

El Sr. PRESIDENT: Passem a la pregunta següent, pregunta sisena, que és la que formula l'Honorable senyor Conseller de Cultura sobre la recuperació del patrimoni artístic i històric de la Vall d'Aran la Diputada I. Sra. Pilar Busquets, a la qual m'és grat de donar la paraula.

La Sra. BUSQUETS: Senhor President, senhores Deputades, senhors Deputats, ei motiu de satisfaccion entà jo, poguem adreçar a toti vostés aué peth prumèr còp en aguesta Càmera e desde aguesta tribuna, e, sustot, poguec hèr ena mia lengua, causa que tan plan agraïsqüi per lo que vò díder entà es aranesi en aquest moment, laguens deth procés de recuperacion dera sua identitat com a pòble.

Me cau díder, per iaute costat que lamenti que aguesta oportunitat que se da era mia lengua, damb tota normalitat en Parlament de Catalonha, no se le dongue a d'autes lengües en es Còrts Generals.

Honre nautament as institucions catalanes aguesta particular atencion e respecte a ua minoria lingüística laguens de Catalonha.

Senhor Conselhèr, era Val d'Aran, en aguesti moments viu, tan plan, un procés de recuperacion dera sua personalitat com a pòble diferenciat.

En aquest sentit es dues disposicions referents ara Val d'Aran que contemple er Estatut e era pròpia Lei de Normalizacion Lingüística deth catalan, damb un titol específic e particular entà er aranés, ei tan plan un prumèr e important pas.

Era tot maitièra creacion deth Musèu dera Val d'Aran ei un instrument pro eficaç entà concenciar e sensibilitzar a tot eth pòble aranés dera sua identitat.

Cau alabets reprener aguesta mauta. Malerosament entà es aranesi un pialèr de testimonis dera sua istòria són aué embarriats per Catalonha e peth mon enlà. Credem que serie plan bon, e es aranesi ac volem, poder reprener toti aguesti documents e peces d'art, testimoni dera istòria deth pòble aranés.

Ei plan per açò que aguesta Deputada l'heue tot seguit era pregunta tath Onorable Conselhèr de Cultura: «Quines gestions, passi e ahèrs son possibles de hèr entà artenher aguesta recuperacion?»

Gràcies, senhor President, senhores Deputades, senhors Deputats.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable senyor Conseller de Cultura té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA (Joan Rigol): Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats, jo penso que la intervenció de la senyora Diputada obliga a fer una primera consideració que aquest fet de la riquesa cultural del territori català es manifesti també a través de la seva parla,

d'una parla lògicament i tal com ella ha esmentat, segons m'ha semblat entendre, en les lleis importants de Catalunya, com són l'Estatut d'Autonomia i la Llei de Normalització Lingüística. Penso que aquesta sensibilitat és compartida per tota aquesta Cambra i així ho valorem.

La segona consideració genèrica que li voldria fer, el fet que una contrada de Catalunya reclami el seu patrimoni històric i que el pugui posseir en el seu propi lloc, penso que és un dels factors que jo ja he tingut ocasió d'esmentar en aquesta Cambra i és que el patrimoni històric no és únicament unes peces d'un valor determinat, sinó que, en cert sentit, expressa una tradició, una certa memòria col·lectiva del que allà s'ha anat fent i que, per tant, és una cosa no només d'una sensibilitat historicista o científista, sinó que és una presa de consciència molt actual i molt present. En aquest sentit jo emmarco aquest interès que ella manifesta.

I dites aquestes dues consideracions generals, permetin-me que digui per allà on em sembla i per allà on endegarem aquesta política de recuperació. Per un cantó, molts dels documents històrics de la Vall d'Aran estan dipositats a l'arxiu de la Corona d'Aragó; pensem que seria una bona cosa, i en aquest sentit ho farem, que de la documentació dipositada a l'Arxiu de la Corona d'Aragó se'n pugui fer còpia, i com correspon en còpia d'aquests documents nobles, i puguin estar dipositades aquestes còpies a l'Arxiu de la Vall d'Aran i, concretament, en aquests moments en la seva situació provisional, que és en el museu que hi ha ara i que després pugui estar traslladat per les disposicions que en el mateix organisme que li pertoqui pugui decidir amb tota la seva dignitat.

Una segona cosa que farem, senyora Diputada, és fer l'inventari de tot aquest patrimoni que va sortir de la Vall d'Aran en les seves diverses etapes històriques i que, en aquest moment, està dispers. Als senyors Diputats i a les senyores Diputades no se'ls escapa que una política de retornar als seus llocs d'origen aquestes obres d'art que estan dipositades en institucions de vegades molt importants com museus, etcètera, és difícil de poder fer i, sobretot, d'una manera absoluta. En canvi, sobre la base d'aquest inventari de tot el patrimoni que està dispers, saber quin és i veure si parlant amb alguna de les institucions que de vegades tenen en possessió aquesta obra d'art en un lloc que no és allà on li correspon, per la seva raó de procedència, veure si podem, d'una manera o d'una altra, canviar la tendència i anar aportant tot aquest patrimoni que, lògicament, es va generar a la Vall d'Aran.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: La Il·lustre senyora Diputada vol repreguntar?

La Sra. BUSQUETS: Molt breument i des de l'escó. Jo li preguntaria al senyor Conseller quin terme de temps pense auetz, senhor Conselhèr, ed endegar aguesta gestió.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller vol recontestar?

El Sr. CONSELLER DE CULTURA (*de l'escó estant*): Sí, dintre de la política d'arxius, concretament, hi ha un pressupost per a l'any 85 de beques destinades, precisament, a treballar en arxius. En aquest sentit, nosaltres ens proposem endegar-ho, això, durant l'any 85, igualment com l'inventari general del patrimoni que hagi pogut sortir de la Vall d'Aran.

Moltes gràcies, senyor President.

*Preguntes al Consell Executiu**sobre l'assistència sanitària a la Zona Franca de Barcelona*

El Sr. PRESIDENT: Ara passem a la pregunta setena, que és la que formula el Diputat I. Sr. Xavier Guitart al Consell Executiu sobre la construcció d'un CAP a la Zona Franca de Barcelona. Dono, doncs, la paraula a l'Il·lustre Diputat, senyor Xavier Guitart.

El Sr. GUITART I DOMÈNECH: Gràcies, senyor President. Com vostès saben, senyores Diputades i senyors Diputats, la Zona Franca és un barri de Barcelona en el qual hi viuen entre 55 i 60.000 persones, famílies treballadores. Aquest barri ha estat secularment sense cap servei sanitari, fent excepció d'un centre benèfic privat, que al llarg d'uns anys ha anat prestant els seus serveis. No cal dir la inquietud que ha representat per als veïns aquesta situació de manca d'assistència sanitària, que s'ha traduït en una sèrie de mobilitzacions dels veïns al llarg de molts anys, i no em retreuré a la història, perquè seria molt llarg i el temps no ens ho permet. Anant al final, els diré que aquest Diputat va formular una pregunta al Conseller de Sanitat, a la passada legislatura, i el Conseller de Sanitat, en la seva resposta, va afirmar que les obres d'aquest ambulatori, d'aquest centre d'assistència primària començarien a la tardor de 1984. Com sigui que això no ha estat d'aquesta manera, el mateix Diputat va tornar a formular ja a la present legislatura una altra pregunta al Conseller de Sanitat, per tal que digués quan preveia que es podrien començar a realitzar les obres d'aquest centre d'assistència primària. La resposta del senyor Conseller, que ara llegiré breument i que va ser també llegida —per això es fan les preguntes— a l'assemblea de veïns del barri, diu exactament, el següent:

En el moment actual, el Departament de Sanitat i Seguretat Social està pendent de l'aprovació del Pressupost de l'any 1984 així com de l'acabament de les negociacions amb el Govern central, pel que fa al percentatge que correspon a Catalunya del pressupost global de la Seguretat Social, la qual cosa condicionarà la construcció del centre d'assistència primària abans esmentat. » No cal dir que aquesta resposta venia, diguem, a ennuvol·lar les esperances que tenien els veïns de veure ràpidament realitzat aquest centre d'assistència primària, i així va decidir l'assemblea d'emprendre algunes actuacions.

En la mateixa setmana següent, el Director General d'Ordenació i Planificació Sanitària va convocar la Unió d'Entitats d'aquest barri per comunicar-los —i així ho va fer també abans d'ahir per segona vegada— que efectivament durant el mes de setembre, aproximadament, el mes de setembre de 1985, començarien les obres d'un ambulatori, que es faria un nou projecte —que l'anterior projecte no funcionava, no anava bé— i que es gaudiria d'una sèrie d'especialitats, que ara no llegeixo, fent excepció del servei o de l'especialitat de radiologia.

Com sigui que la resposta del senyor Director General a la Unió d'Entitats i la resposta de l'Honorable Conseller de Sanitat a aquest Diputat a una pregunta que li vaig formular difereixen notablement, formulo ara aquesta pregunta oral al senyor Conseller perquè em digui exactament quins són els propòsits de capteniment del Consell Executiu respecte a aquest punt.

És a dir, el senyor Conseller ratifica les paraules o les promeses del senyor Director General fetes recentment a la Unió

d'Entitats de la Zona Franca de Barcelona?

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Aquesta Presidència es permet suggerir que com que hi ha una altra pregunta, la darrera, i immediata, que es refereix pel que sembla al mateix tema, si els Diputats interrogants hi estan d'acord i el senyor Conseller que ha de contestar també, podríem posposar la seva contestació per després que l'Honorable Diputat senyor Espasa hagi formulat la seva pregunta.

El Sr. ESPASA: Sí, moltes gràcies, senyor President, crec que serà en benefici de l'economia del temps. Poc em resta afegir al que ha estat l'exposició del Diputat senyor Guitart. Potser només, com a marc de la meua pregunta, que expressa, evidentment, no només una pregunta sinó una preocupació política del Grup parlamentari i, més enllà del Grup parlamentari, dels veïns, dels ciutadans d'aquests barris tan poblats —com ens ha recordat el senyor Guitart— de la nostra ciutat, de Barcelona, una de les zones menys ateses des del punt de vista sanitari, sobretot en el pla de l'assistència primària.

La reflexió és la següent: aquest ambulatori, aquests centres d'assistència primària, que havien estat ja dissenyats en el Mapa Sanitari de 1980 —que, pel que fa a la ciutat de Barcelona, com és sabut, va ser desplegat pels Serveis Tècnics de l'Ajuntament de Barcelona, per la Regidoria de Sanitat de l'Ajuntament de Barcelona—, es proposaven tres localitzacions, en aquell moment. D'aquestes tres localitzacions, per una economia segurament necessària, la bondat de la qual compartim, s'ha passat a una oferta d'una única localització. Aquesta única localització, de tota manera, va ser promesa amb uns nivells de cobertura molt més amplis dels que ara s'ofereixen; però el que jo voldria posar en relleu és que això es va fer instrumentant un projecte tècnic, instrumentant, d'alguna manera, la bona fe dels veïns dels barris, que van aportar un projecte tècnic, per un arquitecte triat per ells mateixos, que va ser recollit en una magnífica publicació del Departament de Sanitat i Serveis Socials, publicació que, en forma d'exposició itinerant, ha anat per tot Catalunya explicant les realitzacions —entre cometes, ho posaria jo— del Departament de Sanitat i Seguretat Social. Quan un va a examinar una d'aquestes realitzacions —que segons el llibre estava en marxa—, es troba que les promeses —com recordava el senyor Guitart— s'han anat incomplint reiteradament, com una pregunta que ell ja va fer en l'anterior legislatura, situació en què ara ens trobem.

En concret, senyor Conseller, nosaltres, a través de la pregunta que li fem, el que voldríem és assegurar, políticament, davant d'aquesta Cambra —per tant, davant del màxim òrgan d'expressió de la voluntat política de Catalunya—, el compromís del Departament, que ratifiqués o modifiqués —i, si és per modificar, voldríem que fos en un sentit d'ampliar i de millorar, i si no almenys que ratifiqui— la promesa feta per l'ex-Director General de Planificació i Ordenació Sanitària i actualment Director General de l'Institut Català de la Salut.

És a dir, quina és la seva posició, quin és el compromís que pren el Departament davant de la promesa feta pel Director General de l'Institut Català de la Salut de construir un centre d'assistència primària —les característiques tècniques del qual crec que no és aquí el lloc de discutir per al proper exercici pressupostari, és a dir, per al 1985. Com, de quina manera i en quin moment pot prendre vostè el compromís que aquestes obres

començaran i, per tant, hi haurà una garantia ferma que es prestarà, més tard o més d'hora —nosaltres voldríem que fos molt d'hora—, aquesta assistència primària als barris de la Zona Franca i de Nostra Senyora del Port.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable senyor Conseller, doctor Laporte, té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL: Senyor President, senyores i senyors Diputats, jo agraeixo l'acumulació d'aquestes dues preguntes, també en el mateix sentit d'economia de temps. I, en aquest sentit, jo seré molt breu. Contestaré conjuntament les dues preguntes, que, òbviament, tenen molts punts de contacte.

Pel que fa al senyor Guitart, de tota manera, ell diu —en la formulació escrita, almenys, que ha sortit en el preàmbul de la seva pregunta— que jo li vaig contestar diferentment les dues vegades que ell em va formular preguntes per escrit. Senyor Guitart, jo tinc aquí còpia textual de les respostes que li vaig fer a les seves preguntes. La primera porta data de 29 de febrer de 1984 i acaba dient: «aquest projecte entrarà en fase d'adjudicació un cop sigui aprovat pel Parlament el Pressupost d'inversions del 1984», la del febrer. I la de 9 d'octubre acaba dient: «en el moment actual el Departament de Sanitat i Seguretat Social està pendent de l'aprovació del Pressupost de l'any 1984». O sigui, que la conclusió, temporal, almenys, és sempre la mateixa.

Si hi ha hagut alguns canvis —i amb això ja passo a una resposta conjunta als dos Il·lustres Diputats que m'han preguntat— és per un replantejament d'allò que cal fer al barri de la Zona Franca. Jo estic absolutament d'acord amb les manifestacions que s'han fet aquí, i per això hem tingut com a prioritari que cal fer un equipament, un centre d'assistència primària en aquell barri. De tota manera —i amb això reconec, segurament, una culpa pròpia del Departament i, per tant, meva—, es va fer un primer projecte, que recollia el dels veïns, projecte el cost del qual és aproximadament de 200 milions de pessetes i que comporta la construcció, en aquella zona, del que en diem un CAP-II, és a dir, d'un centre d'assistència primària amb medicina general, pediatria i també amb especialitats.

Però ha arribat un moment en què, per una sèrie de motius de racionalitat i també d'indole pressupostària, ens hem vist obligats a reconsiderar aquesta primera actitud nostra. De fet, del que es tracta és de donar atenció a una població d'unes 30.000 persones, 30.439 persones exactament. I dintre del model que nosaltres estem propiciant, de reforma de l'assistència primària a Catalunya, model molt necessari i que està en marxa en molts altres aspectes, nosaltres entenem que el CAP-II, o sigui, aquest centre d'assistència primària amb especialitats, requereix una població d'aproximadament 250.000 persones. Per això, en el moment actual ens estem replantejant aquest tema. I estem —com molt bé ha explicat abans tant l'Il·lustre senyor Guitart com l'Honorable doctor Espasa—, s'està en converses amb les associacions de veïns, i la nostra intenció és, a fi de poder fer ràpidament un equipament necessari i, d'altra banda, suficient per als habitants d'aquella zona —un equipament que comprendria medicina general i pediatria, odontologia, toco-ginecologia, planificació familiar, rehabilitació i traumatologia, amb set consultes polivalents i salut mental, incorporant-hi el Centre d'Assistència Psiquiàtrica de la Diputació, però no havent-hi, de moment, radiologia—, la

nostra intenció —i a això sí que m'hi comprometo formalment, davant d'aquest Parlament, tal com se'm demana— és incloure l'obra que sigui, perquè no tenim encara decidit si serà el projecte anterior o un de nou, que serà menys costós, però que cobrirà perfectament les necessitats de la zona, em comprometo, ho repeteixo, a incloure aquest equipament en el Pressupost de l'any 1985 i a iniciar-ne les obres dintre de l'any 1985.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Hi ha repregunta a aquesta qüestió? El senyor Diputat té la paraula.

El Sr. GUITART: Senyor President, gràcies, des de l'escó estant. Li agraeixo, al senyor Conseller, la seva explicació i el seu compromís clar, que recollim, i que estic segur que recull també la Unió d'Entitats, present avui en aquesta sessió. I, per tant, nosaltres, amb això, ens donem per satisfets, i en cas que no s'hi doni compliment ens trobarien altra vegada demanant explicació.

L'última cosa que li volia dir, senyor Conseller, amablement: l'endemà, l'endemà de contestar-me vostè, el Director General cridava la Unió d'Entitats i els deia una cosa radicalment diferent a la seva resposta. Quan els Diputats fem preguntes al Parlament no ho fem per passar l'estona, ho fem, moltes vegades, perquè ens ho demanen els veïns, i, justament perquè ens ho demanen, els tornem la resposta. I la impressió meua és que vostè, amb la resposta que va fer per escrit, es va treure l'expedient molt ràpidament, sense contestar amb serietat la pregunta. Dic això perquè, si no, no s'entendria que l'endemà mateix el Director General fes una proposta tan concreta com la que avui vostè aquí ratifica, i que si me l'hagués donada ja per escrit, aquesta pregunta oral no s'hauria fet i la gent hauria estat molt més tranquil·la.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: El doctor Espasa?

El Sr. ESPASA (*de l'escó estant*): Sí, també molt breument, senyor President, per agrair la resposta i, evidentment, prendre molt bona nota en el terreny polític, que és el que ens reuneix en aquesta Cambra, del compromís solemne i formal que ha pres el Conseller de Sanitat i Seguretat Social d'iniciar, de posar tots els mitjans necessaris perquè les obres d'aquest centre d'assistència primària quedin incloses, primer, reflectides en el Pressupost de 1985 i, en segon lloc, iniciades, per tant, durant l'any 1985.

Estigui segur, senyor Conseller, que estarem absolutament al darrere d'aquest compromís per assegurar el seu compliment.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable Conseller vol intervenir encara?

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL: Molt breument, jo, evidentment, si he pres un compromís és amb la intenció... No és una declaració d'intencions, sinó que és un compromís ferm, ho ratifico. I lamento aquesta discrepància que diu el senyor Guitart que hi va haver entre la meua resposta escrita i una resposta oral. Senyor Guitart, vostè pot comprendre que jo no dono així, de bones a primeres, una resposta sense informar-me degudament. La resposta escrita que jo vaig donar me la van fer els meus serveis tècnics i jo la vaig subscriure. M'informaré d'aquesta discrepància i ja, potser després, privadament, en una altra ocasió,

tindrè ocasió d'explicar-li els motius d'aquest fet.

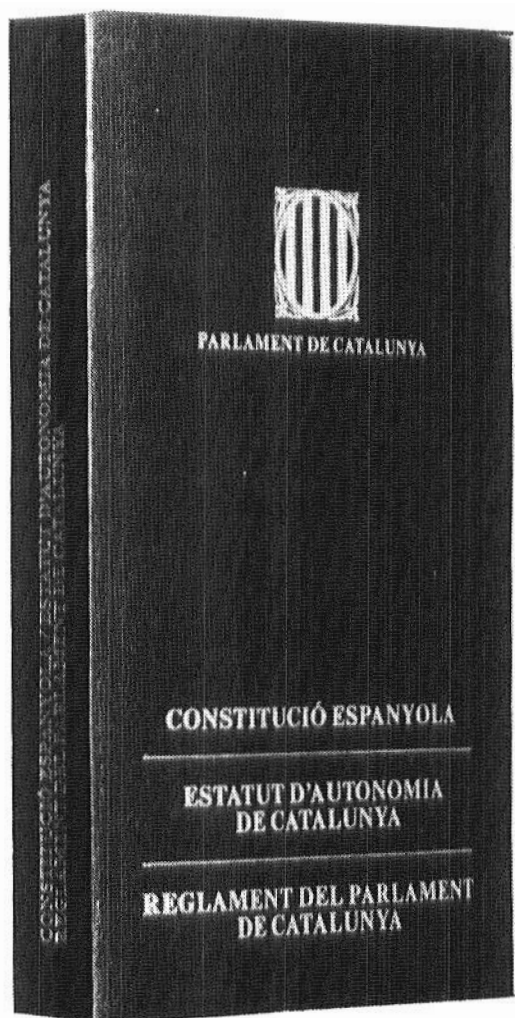
Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Bé, amb això hem esgotat l'ordre del dia, i, per tant, s'ha acabat aquesta sessió, i per a la propera s'in-

formarà degudament.

S'aixeca la sessió.

(Manquen dos minuts per a les dues del migdia.)

Publicacions del Parlament de Catalunya

CONSTITUCIÓ ESPANYOLA

**ESTATUT D'AUTONOMIA DE
CATALUNYA**

**REGLAMENT DEL
PARLAMENT DE
CATALUNYA**

Edició dels textos oficials, amb índexs temàtics i sistemàtics, preparada pels lletrats del Parlament de Catalunya.

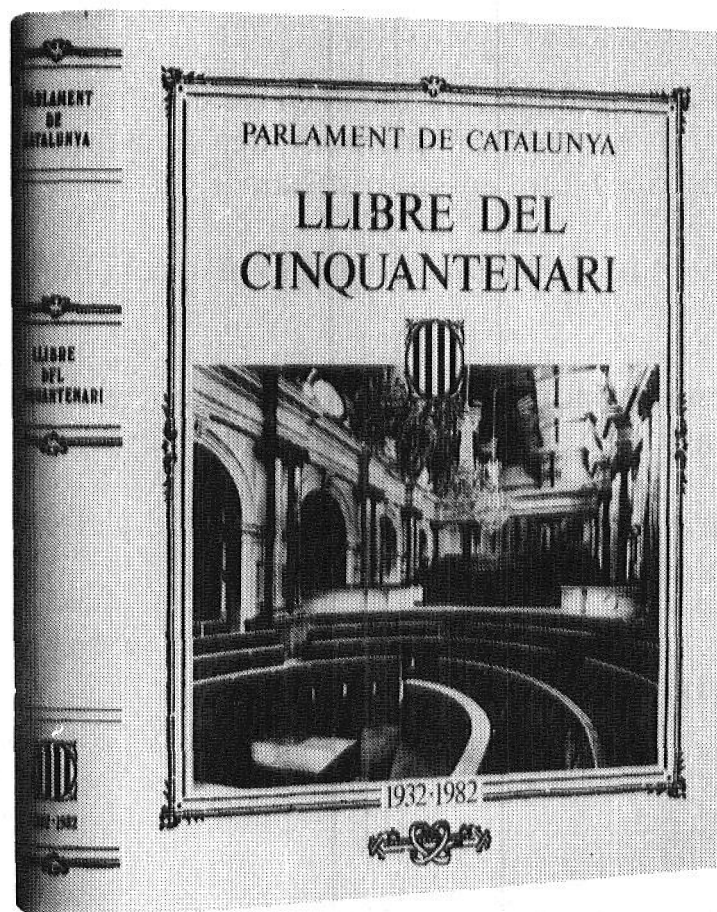
Format 88 x 152 mm.

Preu de venda: 600 pessetes.

Comandes: Publicacions del Parlament, Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, Barcelona -3.

Parlament de Catalunya

LLIBRE DEL CINQUANTENARI

CONTINGUT

A cura d'Ismael E. Pitarch

Prefaci del M. H. Sr. President del Parlament de Catalunya

Publicacions del Parlament de Catalunya

Barcelona, 1984.

432 pàgines.

ISBN 84-500-9786-X

Preu: 5.000 PTA

Llibre editat en commemoració del cinquantè aniversari de la restauració de la institució parlamentària a Catalunya. Cada capítol conté una extensa part documental (intervencions parlamentàries, lleis aprovades, etc.).

Més de 200 fotografies d'esdeveniments històrics i de l'interior del Palau del Parlament en aquella època. Per primera vegada, la foto i la biografia de cadascun dels 83 Diputats del Parlament elegit el 1932.

El llibre acaba amb la transcripció literal de la sessió extraordinària del Ple del Parlament tinguda el dia 14 de desembre de 1982 per commemorar la instauració del Parlament.

Prefaci del M. H. Sr. President del Parlament de Catalunya

CAPÍTOL I

LES ELECCIONS PER A CONSTITUIR EL PARLAMENT DE CATALUNYA

1. El període provisional de la Generalitat.
2. Les eleccions del 20 de novembre de 1932.
3. El sistema electoral.

CAPÍTOL II

ELS DIPUTATS

1. L'Estatut dels Diputats del Parlament.
2. Vuitanta-tres Diputats.

CAPÍTOL III

LA CONSTITUCIÓ DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

1. La Junta preparatòria.
2. La constitució provisional i la constitució definitiva del Parlament.
3. La durada i la dissolució del Parlament.

CAPÍTOL IV

ELS ÒRGANS DEL PARLAMENT

1. La Presidència i la Mesa del Parlament.
2. La Diputació Permanent.
3. Les Comissions.

CAPÍTOL V

EL FUNCIONAMENT DEL PARLAMENT

1. El Reglament Interior del Parlament.
2. Les sessions i els períodes de sessions.
3. Els quòrums i els sistemes de decisió.
4. Les fraccions o Grups parlamentaris.

CAPÍTOL VI

LA FUNCIO LEGISLATIVA

1. Les competències legislatives del Parlament de Catalunya.
2. El procediment legislatiu en el Parlament de Catalunya.
3. L'obra legislativa.
4. Algunes de les lleis més importants del Parlament de Catalunya: l'Estatut Interior de Catalunya, la Llei Municipal de Catalunya, la Llei del Tribunal de Cassació de Catalunya.

CAPÍTOL VII

CREACIÓ, MANTENIMENT I CONTROL DEL GOVERN

1. El president de la Generalitat.
2. La delegació de les funcions executives i el Conseller Primer.
3. El Consell Executiu.
4. La responsabilitat política del President de la Generalitat i del Consell Executiu.

5. La Presidència de Francesc Macià i els governs monocolors de l'Esquerra.

6. La Presidència de Lluís Companys i els governs de coalició.
7. L'existència d'una majoria parlamentària i governamental.

CAPÍTOL VIII

LA SUSPENSIÓ DEL PARLAMENT

1. Els Fets dels Sis d'Octubre.
2. La Llei de la República del 2 de gener de 1935.
3. La represa de l'activitat del Parlament de Catalunya.

CAPÍTOL IX

EL PARLAMENT DURANT LA GUERRA

1. La voluntat de mantenir un sistema democràtic.
2. Les relacions amb el Govern.

CAPÍTOL X

EL PARLAMENT EN LA MEMÒRIA DELS PROTAGONISTES

1. L'organització de la Justícia i el Tribunal de Cassació de Catalunya. *Josep Andreu i Abelló.*
2. La federació de municipis i la Llei Municipal de Catalunya. *Francesc Arnau i Cortina.*
3. La legislació sobre la cultura. *Xavier Casademunt i Arimany.*
4. La figura del Conseller Primer. *Joan Casanellas i Ibarz.*
5. El Parlament català durant la República. *Antoni Dot i Arxer.*
6. La legislació agrària. *Josep Folch i Folch.*
7. La voluntat d'Antoni Rovira i Virgili i el tacte de Joan Casanovas. *Miquel Guinart i Castellà.*
8. Els Governadors de la Catalunya Autònoma. *Carles Pi i Sunyer.*
9. El successor de Francesc Macià. *Joan Saurer i Garcia.*
10. El Parlament i les comarques. *Francesc Viadiu i Vendrell.*
11. La legislació civil. *Gonçal Ivars i Meseguer.*

CAPÍTOL XI

COMMEMORACIÓ DEL CINQUANTENARI DE LA INSTAURACIÓ DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sessió extraordinària del Ple del Parlament del dia 14 de desembre de 1982. *Intervencions del M. H. Sr. Heribert Barrera, President del Parlament; del M. H. Sr. Jordi Pujol, President de la Generalitat; de l'I. Sr. Anton Cañellas, en nom del G. p. de Centristes; de l'I. Sr. Victor Torres, en nom del G. p. d'Esquerra Republicana; de l'I. Sr. Rafael Ribó, en nom del G. p. del PSUC; de l'H. Sr. Joan Reventós, en nom del G. Socialista i de l'I. Sr. Josep M. Ainaud, en nom del G. p. de Convergència i Unió. Lectura de la proposta de declaració del Parlament, amb motiu d'aquesta commemoració, a càrrec de l'I. Sr. Josep Andreu i Abelló.*

TAULA D'ABREVIATURES
BIBLIOGRAFIA

CONDICIONS PER A LA SUBSCRIPCIÓ

- 1.— La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.
- 2.— La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.
- 3.— El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Diari, però sense dret als exemplars no rebuts.
- 4.— L'Administració del Diari pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció.

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom

carrer num.

telèfon població

districte postal

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

desitja subscriure's a

☐ { DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA i al
BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

(subscripció conjunta)

d'acord amb les condicions impreses adjuntes, a partir del dia de de

fins al 31 de desembre de 198

Amb aquesta finalitat, i amb data de de 198 envia

per núm. la quantitat de pessetes
(gir / taló al portador)

..... de de 198

Signatura

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA, Palau del Parlament,
Parc de la Ciutadella, Barcelona-3